Prefaţă

„Fericit cel ce citeşte!” Aceste cuvinte introductive ale Apocalipsei, care urmează după salutarea scriitorului, reliefează marele obiectiv al cărţii. Ele constituie totodată una dintre cele şapte fericiri frumoase care se află în aceste răscolitoare capitole.

Cel care meditează la oricare parte din Cuvântul lui Dumnezeu va avea bogate răsplătiri.

Însă, o binecuvântare specială este rezervată acelora care studiază sârguincios cartea descoperirii lui Iisus Hristos. Pentru cei mai mulţi oameni, această carte a Bibliei are foarte puţină semnificaţie. Chiar mulţi creştini nu reuşesc să intuiască importanţa ei. Totuşi, în milioane de inimi există o sinceră dorinţă de a înţelege mesajul ei. Cunoscând acest lucru, am elaborat şi urmat, timp de peste un sfert de secol, un plan de dirijare a unor mari adunăii de evanghelizare pentru studierea, verset cu verset, a acestei cărţi. Deci, în programul evanghelizării publice, acest studiu a fdist prezentat cu regularitate, ca o parte integrantă a acelor adunări.

Este întotdeauna inspirator a discuta despre profunzimile vieţii spirituale a acelora care au urmat aceste cursuri. Unii care au participat dintr-o simplă curiozitate, nerăbdători să descopere unele înţelesuri noi din multele taine ale cărţii, curând şi-au schimbat atitudinea în timp ce „priveau pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Căci în cartea Apocalipsei, Iisus este numit „Mielul” de douăzeci şi opt de ori. Însă El este cu mult mai mult decât un Miel de jertfă; este Marele Preot şi Mijlocitor, Mântuitorul care va reveni curând, Creatorul cerurilor noi şi al unui pământ nou, autorul şi susţinătorul întregii vieţi.

Cartea aceasta este pe drept cuvânt intitulată „Descoperirea lui Iisus Hristos”, căci El este figura centrală a ei. Nici nu poate fi altcineva la fel pentru acela care a privit slava Sa reflectată pe multe planuri ale acestui giuvaier profetic.

Roy Allan Anderson

Un sfat special ne-a parvenit cu privire la studiul Apocalipsei. În *Mărturii pentru Predicatori*, se spune: „Şi în timp ce ne apropiem de sfârşitul istoriei acestui pământ, profeţiile care se referă la ultimele zile ne cer în mod special un studiu profund. Ultima carte a Noului Testament este plină de acest adevăr pe care trebuie să-l înţelegem”. „Noi, cu toate privilegiile noastre religioase de astăzi, se cuvine să

cunoaştem mult mai mult decât ştim" (p. 116).

„Poporul nostru trebuie să aibă lumina stabilită în faţa sa, în rânduri clare" (p. 1 17). „Când cartea lui Daniel şi Apocalipsa vor fi mai bine înţelese, credincioşii vor avea o experienţă religioasă total diferită" (p. 1 14).

„Cartea Apocalipsei începe cu o somaţie, pentru a înţelege prescripţiile pe care le conţine. Când noi, ca popor, vom înţelege ce înseamnă această carte pentru noi, va fi văzută atunci printre noi o mare redeşteptare" (p. 1 13).

În timp ce începem studiul acestei cărţi, să ne rugăm ca redeşteptarea făgăduită să fie şi a noastră.

Aceste studii evanghelistice, cuprinse în paginile care urmează, apar în acelaşi mod în care au fost predicate în adunările publice şi nu au nicidecum pretenţia unor doctrine complete. Scopul lor a fost mai degrabă claritate decât profunzime. Râvna multora de a le avea în întregime a condus la alcătuirea acestui material. Este o bucurie să împărtăşeşti aceste gânduri cu prietenii, fraţii şi colegii.

În timp ce acest volum vede lumina tiparului, rugăciunea noastră este ca toţi… ceia care-l citesc să fie conduşi la o lumină şi mai bună, înţelegeiea „Aceluia care ne-a iubit şi ne-a spălat de păcatele noastre cu propriul Său sânge". Iar noi exclamăm împreună cu profetul de pe Patmos: „A Lui să fie slava şi împărăţia în veci de veci, amin".

Autorul

CARTEA APOCALIPSEI

Descoperirea lui Iisus Hristos, sau Apocalipsa, este unică între cărţile Bibliei, unică în expunerea ei, în simbolistica şi înţelesurile ei. Ne este transmisă din partea lui Dumnezeu Tatăl şi a lui Iisus Hristos, singurul prin care poate ajunge la om orice descoperire divină, iar El i-a dictat-o lui Ioan prin Gabriel, solul Său ceresc. (Apoc. 1, 1; Luca 1, 19).

Prezentarea autorului

În ce priveşte identitatea autorului, nu trebuie să existe nicio îndoială. În cap. l şi 2, el afirmă în prealabil că mărturiseşte despre Cuvântul lui Dumnezeu. Trei epistole şi a patra evanghelie poartă numele lui Ioan şi nu este nicio îndoială asupra calităţii sale de autor al acestora. Ele sunt lucrările lui Ioan, apostolul cel iubit care zice: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii… ce am văzut

şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă" (1 Ioan 1, 1 – 3). În Evanghelia sa, el afirmă că Cuvântul care era cu Dumnezeu, şi care era într-adevăr Dumnezeu, mai târziu S-a întrupat şi, în limitele unui corp omenesc, a descoperit slava veşnicului Tată. Mai mult, el afirmă în această Evanghelie că „lucrurile

Roy Allan Anderson acestea au fost scrise pentru voi ca să credeţi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând să puteţi avea viaţa prin Numele Său" (Ioan 20, 31). Este evident că Ioan are o distincţie specială a unuia care a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu şi Mărturia lui Iisus Hristos. În ce priveşte calitatea de autor al Apocalipsei, J.A. Seiss declară: „În timpul primelor două secole, mărturia creştină generală atribuia Cartea Apocalipsei peniţei acelui ucenic pe care-l iubea Iisus".

Wordsworth, fiind de acord cu aceasta, spunea: „Cu greu poţi găsi o carte în Biblie cu o autenticitate şi o inspiraţie mai puternic atestate la prima ei apariţie ca aceea a Apocalipsei. Nu este nicio îndoială că toţi au susţinut acest punct de vedere. Este suficient să spunem că Papias, Justin Martirul, Irineu şi Melito, adică dascălii eminenţi ai amvonului din secolul următor aceluia în care a fost scrisă, susţin că autorul ei a fost Ioan, ucenicul iubit de Iisus. Aceasta era şi opinia bisericii".

După tradiţie, Ioan a fost ultimul supravieţuitor dintre apostoli, toţi ceilalţi suferind moartea de martir. A fost chemat la Roma pentru a apărea în faţa împăratului Domiţian, spre a fi încercat pentru credinţa sa. Dar apărarea sa a fost atât de convingătoare, încât „ascultătorii lui au rămas surprinşi de înţelepciunea şi iscusinţa vorbirii sale". Ei nu i-au putut respinge mărturia. împăratul, plin de mânie, a poruncit să fie aruncat într-un cazan cu ulei clocotit. „Însă Domnul a ocrotit viaţa credinciosului Său slujitor, aşa după cum i-a ocrotit pe cei trei tineri evrei în cuptorul încins". (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.474). Ulterior, printr-un decret imperial, a fost exilat pe insula Patmos spre a executa o pedeapsă pe viaţă.

În general, se crede că aceasta avea loc în anul 94 şi că ucenicul Ioan ar fi avut o sută de ani când se întâmplau toate acestea. Doi ani mai târziu după moartea lui Domiţian, la tron urmă Nerva Traian şi, ca de obicei, deţinuţii politici au fost eliberaţi. Se pare că

Desfăşurând cartea Apocalipsei atunci s-a întors şi Ioan în patrie.

Dar, în timp ce se afla pe Patmos, a primit viziunile cuprinse în această unică lucrare, insula dominând împrejurimile.

„În stâncile sălbatice şi aspre, în tainele adâncului, în slăvile firmamentului, el citea lecţii importante. Toate purtau solia puterii şi slavei lui Dumnezeu.

De jur-împrejurul său, apostolul privea mărturia potopului care pustiise pământul din cauză că locuitorii lui cutezaseră să calce Legea lui Dumnezeu. Stâncile scoase la suprafaţă din marele adânc şi din pământ, prin furia apelor, i-au adus în mod viu în minte grozăviile înspăimântătoarei revărsări a mâniei lui Dumnezeu. În glas de multe ape – adâncul chemând adâncul – profetul a auzit glasul Creatorului. Marea, biciuită cu furie de vânturile nemiloase, reprezenta pentru el mânia unui Dumnezeu ofensat. Valurile cele puternice, în grozava lor răzvrătire, restrânse în limitele statornicite de o mână nevăzută, vorbeau despre controlul unei Puteri nemărginite. Şi, prin contrast, el a înţeles slăbiciunea şi nebunia oamenilor muritori, care, deşi nu erau decât viermi ai ţărânii, se lăudau cu pretinsa lor înţelepciune şi tărie şi îşi ridicau inimile împotriva Conducătorului universului, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost ca unul dintre ei. Stâncile îi aminteau despre Hristos. Stânca tăriei lui, sub al cărei adăpost el se putea ascunde fără teamă". (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.476).

Scopul cărţii

Vechiul Testament îl descoperă pe Hristos în profeţie; Evangheliile îl descoperă în viaţa Sa de pe pământ, în lucrarea, suferinţele, moartea, Învierea şi Înălţarea Sa; Faptele Apostolilor şi Epistolele înfăţişează primele biruinţe ale bisericii sub conducerea Duhului Sfânt. Iar în Apocalipsa, El este prezentat în slavă, la dreapta lui Dumnezeu, ca Mare Preot şi Slujitor al Sanctuarului ceresc. De asemenea, El este înfăţişat ca Suprem Judecător înaintea căruia

Roy Allan Anderson trebuie să apară toate popoarele. Scenele finale îl descriu pe Mântuitorul lumii ca fiind Regele regilor şi Domnul domnilor, domnind pentru veşnicie împreună cu sfinţii, în Paradisul refăcut. Astfel, vizionarul îndeplineşte şi ceremonia dezvăluirii finale, care face posibilă o privire deplină a Mielului lui Dumnezeu. Aceasta este cu adevărat o privelişte a slavei Domnului Hristos. În timp ce cartea Genezei redă istoria creaţiunii, căderii omului în păcat. şi paradisul pierdut, cartea Apocalipser-ne introduce în scenele Paradisului refăcut.

Cartea de faţă nu constituie numai descoperirea Persoanei şi lucrării lui Iisus Hristos, ci ea este mult mai mult; este descoperirea „lucrurilor" sau evenimentelor „care au să se întâmple în curând" (Apoc.1, 1). Şi toate aceste „lucruri" se grupează în jurul persoanei Domnului Hristos, care este centrul tuturor profeţiilor, „Luceafărul strălucitor al dimineţii". Asupra acestui Luceafăr profeţii tuturor veacurilor şi-au orientat telescoapele lor, ca de la observatoarele lor spirituale să poată zări mişcările oamenilor şi popoarelor.

Ca să putem înţelege cartea Apocalipsei, trebuie s-o studiem ca pe o descoperire a lui Iisus Hristos. „Profeţiile lui Daniel şi ale Apocalipsei trebuie studiate cu grijă, şi în legătură cu acestea, cuvintele: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii". (*Gospel Workers*, p.148). Fiul lui Dumnezeu este arătat pe nume sau prin pronumele El, de peste 140 de ori în primele trei capitole. Aceasta nu face decât să întărească faptul că Figura centrală a cărţii este Domnul Hristos.

Unul dintre cei mai mari eroi ai istoriei este Abraham Lincoln, în afară de însăşi Constituţia ţării, niciun document nu reflectă mai deplin spiritul libertăţii, atât de scump americanilor, aşa cum o face Declaraţia de Independenţă a lui Lincoln. Prin elaborarea ei au fost dezrobiţi sclavii. În urmă cu câţiva ani, am văzut această declaraţie pictată extrem de îndemânatic, în joc de lumini şi umbre, de penelul unui artist. Dacă făceai câţiva paşi înapoi, puteai

Desfăşurând cartea Apocalipsei să deosebeşti cu uşurinţă trăsăturile încruntate ale eliberatorului Americii, care constituia figura centrală a picturii. De la depărtare, textul Declaraţiei nu se putea citi, în schimb, faţa brăzdată de adâncile cute ale încruntării, ce erau redate fără reproş, se puteau vedea în mod distinct. În ce priveşte Declaraţia, o cercetare ceva mai amănunţită ar fi dat oricui posibilitatea să citească fiecare cuvânt al ei.

În timp ce avansăm în studiul acestei cărţi, îl vom vedea pe Domnul Hristos ca Răscumpărător al unei lumi ruinate şi ca mare Eliberator al sclavilor din păcat. Un studiu mai atent ne va ajuta să deosebim amănunte; dar, dându-ne ceva mai înapoi, ca să zicem aşa, vom putea cuprinde întreaga deschidere a panoramei, iar în centrul ei pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Când Lincoln a murit, corpul său a fost depus în Capitoliu, înainte de a fi trimis oraşului său natal pentru înhumare. Pe când

procesiunea liniştită şi înceată străbătea străzile, mulţimea înmărmurită era literalmente scăldată în lacrimi. Atunci când cortegiul ajunse în dreptul unei mame de culoare, aceasta, ajutându-l pe micuţul ei fiu să vadă mai bine, îl ridică pe umerii ei şi-i zise printre lacrimi: „Priveşte-l bine, scumpul meu, căci el a murit pentru tine!"

Astfel, şi noi să-L privim mai bine pe Acela care a murit pentru păcatele întregii lumi. În cartea Apocalipsei îl vedem nu numai suferind, dar şi reîntronat în maiestate şi putere, împăratul ale cărei imperii nu vor pieri niciodată.

Pentru cine a fost scrisă Apocaâipsa? *Cap*. *1, 1*

S-ar putea spune că această descoperire a venit ca un răspuns la rugăciunile apostolului Pavel. El s-a rugat continuu ca Dumnezeu să le dea credincioşilor din Efes o descoperire a Domnului Hristos, astfel încât ochii înţelegerii lor să poată fi iluminaţi (Efes. 1, 15 – 18). După treizeci de ani, vizionarul Ioan a primit această descoperire. Exilarea sa fusese poate cuprinsă în scopul divin. Iar

Roy Allan Anderson despărţirea sa de cei dragi, de prieteni, cât şi însemnătatea răspunderilor i-au permis să-L privească mai clar pe Domnul Iisus. Şi este interesant de observat că prima comunitate care a primit Apocalipsa a fost Efesul.

Cartea nu a fost scrisă pentru lume, ci pentru Biserică şi numai aceia care sunt servi credincioşi ai lui Dumnezeu şi copii ai împărăţiei Sale îi vor înţelege solia. Atunci când Dumnezeu a scris pe zidul palatului lui Belşaţar, înţelepţii Babilonului n-au putut descifra scrierea. Însă acolo era şi Daniel, care îl cunoştea pe Dumnezeu, şi de aceea mesajul divin a putut fi dezvăluit. Numai aceia care umblă cu Dumnezeu vor putea cunoaşte tainele Sale. „Desigur, Domnul Dumnezeu nu face nimic până ce nu-şi descoperă taina Sa slujitorilor Săi proroci" (Araos 3, 7).

A doua venire, *nota fundamentală a cărţii*

Deşi cartea Apocalipsei a avut o solie pentru poporul lui Dumnezeu din fiecare secol, începând cu secolul al doilea, totuşi importanţa specială a soliei priveşte pe aceia care trăiesc în apropierea revenirii Domnului Hristos. Vezi cap. 22, 6.7.10.

„Iată, El vine pe nori", zice apostolul", şi orice ochi îl va vedea" (Apoc. 1, 7). Niciun subiect nu are vreun loc mai însemnat în Noul Testament ca a doua venire a Domnului Hristos. La fiecare douăzeci şi cinci de versete, unul aminteşte această temă. Poate că nicio doctrină

din dogmele creştinismului nu are o mai deosebită eficacitate şi putere ca aceasta.

„Întocmai ca un magnet, aceasta scoate inima credinciosului din sclavia lumii şi din josnicul său egoism, dându-i puterea să stea pe munte împreună cu Moise şi să-l preschimbe în razele fericitei speranţe care îl inundă pe acele sublime înălţimi. Acesta este cel mai însufleţitor şi cel mai sfinţitor subiect din Biblie" (J.A. Seiss, op. cit., vol. I, p. 35).

Apoi, profetul de pe Patmos încheie cartea cu exclamaţia: „Amin, vino Doamne Iisuse" (Apoc.22, 20).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Cele şapte fericiri ale cărţii Apocalipsei

Ca şi Predica de pe Munte, cartea Apocalipsei rosteşte binecuvântarea cerului. Observaţi aceste fericiri:

1. „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă". (1, 3)

2., 3.4.

5. (20, 6)

6. aceasta

7… hainele

Ferice de morţii care mor în Domnul". (14, 13) Ferice de cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele". (16, 15) Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului". (19, 9) Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere".

Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei din cartea. (22, 7) Ferice de cei care ţin poruncile Sale" sau „de cei ce îşi spală

(22, 14)

Cui a fost trimisă? cap. 1, 11

Cele şapte comunităţi menţionate în cartea Apocalipsei n-au fost singurele din Asia şi nici n-au fost cele mai importante. Alegerea lor este totuşi profund semnificativă. Aceste localităţi reprezentau comunităţile care erau situate de-a lungul drumului imperial de comunicaţie. Această şosea a fost construită cam pe la anul 133 î.Hr. şi trecea prin Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadeifia şi Laodicea, după care întâlnea o altă şosea principală de comunicaţie. În cartea Apocalipsei, numărul „şapte" este foarte semnificativ. Astfel, există şapte biserici, şapte epistole, şapte stele, şapte sfeşnice, şapte Duhuri ale lui Dumnezeu, şapte făclii, şapte peceţi, şapte trâmbiţe, şapte coroane, şapte ochi, şapte tunete, şapte capete, şapte coarne, şapte

îngeri, şapte plăgi, şapte munţi, etc. Numărul „şapte”, aşa cum se găseşte în întreaga Scriptură, înseamnă plinătate, universalitate sau desăvârşire. Semnificativ nu este numai numărul lor, ci şi numele lor. Aceste şapte epistole

Roy Allan Anderson conţin o solie pentru biserica din toate secolele, din timpurile apostolice până la restabilirea definitivă a împărăţiei Domnului Hristos. „Părerea multor scriitori eruditi cu privire la această problemă este că Domnul Hristos, prin cele şapte biserici, Se referă la toate bisericile Sale, până la sfârşitul veacurilor; şi prin ceea ce le spune, intenţionează să le arate care va fi starea bisericii din toate timpurile şi care trebuie să fie datoria ei”. (Matthew Pool, *Annotations Upon the Holy Bible*, vol. 3, p.952).

„Cele şapte biserici reprezintă şapte faze, sau perioade, din istoria bisericii, care se întind din timpurile apostolice până la revenirea Mântuitorului şi ale căror caracteristici au fost incluse parţial în numele acestora, dar mult mai deplin în epistolele adresate lor”. (J.A. Seiss, op. cit., vol. 1, p.142).

„Epistolele către cele şapte biserici, pe lângă faptul că descriu ceea ce, istoric, este neîndoielnic, conţin şi multe aluzii, care evident sunt figurate şi tainice, încât prezintă cel mai puternic motiv pentru a fi acceptate. Astfel, aceste şapte biserici ar trebui să ne arate în mod profetic, de şapte ori mai mult, starea de spirit şi structura întregii biserici, conform cu aceea din diferitele secole, corespunzând astfel bisericilor exemplificate aici”. (A.J. Gordon, *Behold the Cometh*, p.66, 67).

Unii au încercat să stabilească data exactă când o perioadă urma să se sfârşească, iar alta să înceapă, dar, ca şi când am străbate o şosea, trecând de la o localitate la alta – populaţia este mai densă sau mai rară – devine dificil uneori a cunoaşte unde anume o localitate se termină cu adevărat şi unde începe alta. Tot astfel, pe acest drum al erei creştine, este greu de stabilit data exactă pentru începutul sau sfârşitul vreunei perioade speciale a bisericii. Totuşi, fiecare perioadă este marcată de contraste deosebite, dându-ne posibilitatea să cunoaştem când ne aflăm în mijlocul unei ere noi. Acest fapt va fi accentuat în studiul care urmează.

Desfăşurând cartea Apocalipsei Mântuitor, Mare Preot şi împăratul împăraţilor

Epistolele către cele şapte biserici prezentate de Domnul

Hristos, în diferitele aspecte ale lucrării Sale, devin laitmotivul întregii cărţi.

„Cele şapte descrieri diferă cu totul una de alta, dar toate împreună alcătuiesc relatarea completă cuprinsă în Apoc. l cu privire la Unul asemenea omului. Divinul Autor se prezintă în diferitele feluri fiecărei biserici în mod individual; iar cele şapte aspecte alcătuiesc întregul său tablou, după cum diferitele biserici alcătuiesc monolitul unei biserici complete şi universale". (W.M. Ramsay, *The Letters to the Seven Churches of* Asia, p.197).

Cartea începe cu portretul jertfei înlocuitoare a lui Hristos şi misiunii Sale preoţeşti (Apoc. 1, 5.12.13) şi sfârşeşte anunţând întoarcerea sigură a Sa, când aduce răsplata vieţii veşnice tuturor acelora care i-au fost credincioşi.

Descoperirea este apocaliptică în forma ei literară, o formă care priveşte istoria ca o unitate, culminând în final cu restabilirea veşnicei împărăţii a lui Dumnezeu. În cele din urmă, biruinţa le revine sfinţilor lui Dumnezeu prin Mielul Răscumpărător care a fost înjunghiat şi totuşi trăieşte. În timp ce prindem ecoul secolelor, şi noi vom triumfa împreună cu îngerii şi cu toţi cei mântuiţi, exclamând: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat!"

Mijlocul mântuirii este harul

Mesajul cărţii începe cu o întreită salutare de har din partea Tatălui, a Fiului şi a Spiritului Sfânt (Apoc. 1, 4.5). „Tatăl, în desăvârşirea naturii Sale de neschimbat şi a prezenţei universale, Duhul Sfânt, în multiplele Sale capacităţi diversificate, şi Fiul, în meritele mărturisirii Sale sigilate cu sânge preţios". (J.A. Seiss, op. cit., vol. 1, p.47).

„Har şi pace", urează Ioan. Însă pacea îşi are originea în har. La ce ar folosi să străbaţi cu pompă şi putere scena timpului, numai ca, în cele din urmă, să te afunzi în întunericul şi întristările

Roy Allan Anderson veşnice? Dar, dacă ne vom menţine poziţia înaintea lui Dumnezeu, ne vom afla cu totul pe terenul harului, şi nu al frământărilor. Acest puternic adevăr al îndreptăţirii prin credinţă numai în Domnul Hristos este exprimat în versetele 5 şi 6. Domnul „ne-a iubit, apoi ne-a spălat, şi după ce ne-a spălat, ne-a făcut regi şi preoţi", sau o împărăţie de preoţi. (R.V). Dumnezeu nu a aşteptat ca noi să fim curăţiţi înainte de a ne fi iubit, ci ne-a curăţit pentru că ne-a iubit. Pe când eram înstrăinaţi, fugind de prezenţa Sa, fiind de fapt

vrăjmaşii Săi", Tatăl trimise pe Fiul Său să fie Mântuitorul lumii" (1 Ioan 4, 14). „Căci bunătatea şi îndurarea mă urmăresc", zice psalmistul David. Cuvântul evreiesc rada*ph îns*eamnă a urmări sau a vâna. Poemul lui Francis Thompson, „Ogarul cerului", ne prezintă acest gând în vers clasic. Dumnezeu îl urmăreşte în mod permanent pe păcătos, şi aceasta numai cu scopul de a-l recupera şi de a-l repune pe tronul de rege de la început.

Era o zi de vară, pe timpul când îmi făceam studiile la Washington. La etaj, în acelaşi apartament, locuia o familie – tatăl, mama şi o fetiţă de vreo doi ani., Tatăl ei fixase o portiţă la capătul scărilor, ca să prevină rostogolirea fetiţei pe scări. Dar, într-o dimineaţă, acele neastâmpărate degetuţe s-au jucat cu încuietoarea, până s-a deschis. Apoi, a reuşit să coboare liniştită. Evident, mama îi simţi imediat lipsa. Văzând portiţa deschisă, se alarmă şi începu s-o strige. Chiar în acel moment copilaşul trecu prin faţa ferestrei mele, iar când auzi din nou glasul mamei sale, o rupse la fugă din toate puterile către parcul din apropiere! Era liberă! Auzeam cum mama cobora scările şi o striga mereu. Dar acea fetiţă neascultătoare, jubilând de bucurie, era în culmea independenţei. Ea nu ştia, dar alerga năvalnic spre nenorocire.

Nu am putut vedea exact momentul următor, din pricina unui pom, dar mi-am închipuit, auzind-o pe mamă văitându-se. Am sărit însă la timp, ca să pot vedea că fetiţa căzuse de pe un zid înalt de aproape un metru şi jumătate într-un tufiş de trandafiri. Dar nu am văzut numai atât; am văzut şi o adevărată dragoste de mamă.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Fără să mai stea şi să caute scările pe care să coboare, mama sări după copil şi, cu mână sigure, apucă acel ghem de neascultare, plin de lacrimi, sânge şi noroi. Şi apoi, fără să ţină cont de rochia ei albă şi curată, acea mama îşi strângea copilul la piept. Se gândea că fetiţa îşi rupsese vreo mână sau cel puţin îşi zgâriase nasul. Am examinat-o şi eu, dar nu i se întâmplase nimic rău. Primise în schimb o lecţie usturătoare.

În dragostea ei, acea mamă nu s-a gândit nicio clipă la ea sau la hainele ei; singurul ei gând era să-şi salveze fetiţa. Şi amândouă plângeau. Ea nu a stat pe marginea zidului ca s-o ameninţe cu degetul şi să-i strige: „Copil neastâmpărat ce eşti! Aşa îţi trebuie! Şi când te vei întoarce în casă şi vei începe cu scuzele, ţi-arăt eu ţie!" Nicidecum! Nici

măcar nu s-a gândit la aşa ceva. Nici Mântuitorul nostru nu ne-a vorbit în acest fel. El a părăsit înălţimile cerului ca să ne salveze. Mâinile Sale rănite şi hainele Sale însângerate vorbesc în mod elocvent despre dragostea Sa.

Slăvite răni primite pe Calvar în locul meu El are
Ce rugăciuni şi mijlociri de har
Revarsă fără încetare:
„*O*, *iartă-l*”, *ele glăsuiesc*.
Îşi *nu lăsa pe om să piară*!”
Tatăl aude-n cer printre slăviri Acest refren fără revers, şi-i dă fără hotar măriri S-*aducă pacea-n Univers, şi liniştiri în sufletul zdrobit*, *Că-n sânge scump a fost primit*…

Charles Wesley e.2 Desfăşurând Apocalipsa 17
Roy Allan Anderson
Dragoste divină – o temă inepuizabilă

„Alfa şi Omega” este unul dintre numele simbolice ale lui Iisus şi este semnificativ. După cum alfabetul ne asigură un mijloc de exprimare inepuizabil, tot aşa este Domnul Iisus Hristos şi dragostea sa, o inepuizabilă temă de contemplare. Însăşi veşnicia va fi cu totul prea scurtă pentru a descoperi minunăţiile dragostei şi puterii Sale. În cartea Apocaâipsei, Mântuitorul ne este prezentat sub multe nume diferite, fiecare fiind important şi expresiv. El este prezentat ca fiind Iisus Hristos, căci dintre toate numele din lume Iisus este cel mai frumos. Dr. T. DeWitt Talmage, cu o mişcătoare elocvenţă, zice: „E1 reprezintă dragostea, răbdarea, bunătatea, îngăduinţa, sacrificiul de sine, mărinimia. El este parfumat cu toate aromele şi acordat în toate armoniile. Uneori, privind literele acestui Nume, mi s-au părut a fi alcătuite din lacrimi, alteori, reflectând razele unei coroane. Uneori, par ca şi cum ar fi împletite din fân, într-o iesle, alteori ca şi cum ar fi tronuri pe care vor domni copiii Săi. Uneori, când am rostit Numele Iisus, mi s-a părut că aud în cele două silabe suspinele din Ghetsimani şi geamătul Calvarului; iar când l-am mai repetat, a fost ca un val de fericire şi un răsunet de osanale – ecoul unui refren de harpă şi tumultul unui acord de orgă! Rosteşte-l adesea, rosteşte-l cu înflăcărare, până ce fiecare stea va începe să strălucească şi fiecare floare se va însufleţi; iar munţii şi mările, zilele şi nopţile, pământul şi cerul, să-L aclame într-un veşnic cânt: „Binecuvântat să fie din veşnicii în veşnicii Numele Său glorios, Numele cel mai presus de orice nume!”

Nu *ştim c-ar fi, jos pe pământ şi nici prin cer vreun nume, la cel ce I-a fost dat lui Hrist, în Betleem anume*.

Desfăşurând cartea Apocaâipsei

Şi când pe lemn L-au ridicat, Acelaşi Nume, iată, Au scris, ca toţi să ştim că-n EI Viaţa o-avem toată.

Iisuse bun, Iisuse scump. Tu eşti a vieţii pâine, Acelaşi astăzi, ca şi ieri, Acelaşi, azi şi mâine.

Ne place dar, ne place mult, Cu mâinile aduse, Să tot rostim, să tot şoptim, Acest cuvânt: „*IISUSE*"!

În mijlocul bisericilor

Domnul Iisus Hristos este reprezentat în versetul 20 ţinând în mâna Sa dreaptă pe predicatorii bisericii Sale, simbolizaţi prin cele şapte stele. Aceasta este o frumoasă imagine a preocupării Sale personale pentru a-i Săi. îl vedem, apoi, în mijlocul celor şapte sfeşnice, sau biserici. Nu contează ce persecuţii ar avea biserica de suportat, deoarece însuşi Domnul va fi cu mântuiţii Săi în suferinţă, pentru a-i îmbărbăta, a împărtăşi încercările lor şi a simţi cu ei fiecare rană pricinuită de vrăjmaşi.

Cartea îşi are originea în Vechiul Testament în cartea Apocaâipsei se găsesc peste 270 de citări directe sau expresii, redate în limbajul Vechiului Testament. Înrădăcinată în acest pământ fertil, Descoperirea este asemenea unui copac ce rodeşte fructele inspiraţiei secolelor. Din pricină că „întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos", această carte îşi trage seva din

Roy Allan Anderson profeţii din vechime şi n-ar putea fi nimic altceva decât o descoperire a lui Iisus Hristos. În timp ce Patmosul era privit de Roma ca fiind un loc de pedeapsă, totuşi pentru apostol a devenit, dintr-o insulă pustie, o poartă a speranţei şi adăpostul celei mai sublime comuniuni cu cerul. Deci, să luăm loc alături de profet şi, prin iluminarea Duhului Sfânt, să simţim inspiraţia acestor solii în timp ce vom străbate veacurile, participând apoi la următorul punct culminant ai istoriei omenirii. Să fim şi noi martorii acestui împărat şi Hristos al lui Dumnezeu, în timp ce va reveni în cele din urmă, să-şi reabiliteze Numele, să-i dezbrace pe duşmani de puterea lor, să-i învie pe cei morţi, să fie glorificat prin sfinţii Săi, să nimicească puterea diavolului, să reînnoiască acest pământ blestemat de păcat, să-i răsplătească pe copiii Săi pentru ce-au suferit şi să domnească din veşnicii în veşnicii, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

CELE ŞAPTE EPISTOLE ALE DOMNULUI HRISTOS CĂTRE BISERICA SA

În capitolul 1, 13, Fiul omului este văzut în mijlocul sfeşnicelor, sau bisericilor, împărtăşind experienţele lor şi înţelegând nevoile lor. Acest fapt a fost întotdeauna un izvor de mângâiere, în special în timpuri de persecuţie. De fapt, în capitolul următor, vom studia încercările şi biruinţele bisericii. Însă, oricare ar fi experienţa prin care îi este dat poporului lui Dumnezeu să treacă, putem fi siguri că Domnul este cu noi. Căci făgăduinţa făcută la despărţirea Sa a fost: „lată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului" (Mât.28, 20).

Hristos biruitorul în mijlocul bisericii Sale

Când a privit în viziune slava Domnului său, Ioan; profetul, I-a văzut ochii ca para focului, iar chipul strălucitor precum e soarele. De aceea nu este de mirare că a căzut la picioarele Sale ca mort (Apoc.1, 17).

Ce contrast cu acele zile în care Iisus străbătea prăfuitele drumuri ale Palestinei! Acum nu mai este dispreţuit şi respins de oameni; nu mai este îmbrăcat cu veşmintele unui învăţător care călătoreşte, ci este îmbrăcat împărăteşte şi atrăgător, potrivit serviciului Său regesc, căci mijloceşte înaintea tronului. Este, desigur.

Rpy Allan Anderson

Preot-împărat şi în acelaşi timp împărat. În Geneza 14, 18 – 20 şi Evrei 7, 1 – 14, avem relatată vizita făcută de Avraam lui Mel-hisedec, împăratul Salemului. Acel împărat canaanit, care a venit şi l-a binecuvântat pe patriarhul cel credincios, este una din multele exemplificări scripturistice ale Domnului Hristos. După cum Avraam I s-a închinat lui Dumnezeu prin slujirea adusă lui Melhisedec, preotul şi împăratul Salemului, şi noi îi datorăm închinarea noastră Tatălui Ceresc, prin Marele nostru Preot care, ca „împărat al îndreptăţirii, oficiază după rânduiala Lui Melhisedec" (Evr.6, 20). Este important de observat că Domnul Hristos nu este un preot sub rânduiala aronică. În schimb, este după rânduiala împărătească a lui Melhisedec, deoarece mijloceşte pentru noi în ceruri, în slavă şi maiestate.

Hristos, *biruitorul morţii*

Când L-a văzut pe Iisus în slava Sa, Ioan a fost copleşit şi I-a căzut la picioare ca mort. Dar Domnul i-a zis: „Nu te teme… Eu sunt Cel viu, am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor" (Apoc.1, 17.18). Scumpă făgăduinţă"

într-adevăr! Câtă mângâiere au adus aceste cuvinte poporului lui Dumnezeu de-a lungul secolelor!

Milioane de martiri au trecut la odihnă susţinuţi de gândul că Iisus, pentru care îşi dădeau viaţa, biruise deja moartea, iar în mâinile Sale străpunse se află cheia care va deschide orice mormânt. Moartea nu-l poate îngrozi pe acela care îl cunoaşte cu adevărat pe Domnul său. Pentru ce să ne fie teamă? însuşi biruitorul nostru Mântuitor afirmă: „Toţi cei din morminte vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară din ele" (Ioan 5, 28.29). Apostolul Pavel, în r marcabila sa expunere despre înviere, spune: „Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor învia în Hristos". Apoi, se referă la textul din Osea, 13, 14: „Unde îţi este biruinţa moarte? Unde îţi este boldul moarte?" Moartea nu mai poate nimici, iar mormântul

Desfăşurând cartea Apocalipsei nu mai poate triumfa, de când Iisus a rupt nemiloasele ei zăgazuri şi a descuiat uşile mormântului. Aşadar, să spunem şi noi împreună cu apostolul: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos". „Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea" (1 Cor. 15, 57.26).

Cele şapte epistole ale lui Iisus, către biserica Sa

Aceste epistole către biserici au fost scrise pentru poporul lui Dumnezeu din fiecare secol. După cum am observat deja, ele cuprind întreaga istorie a bisericii Noului Testament, de la prima venire a Domnului Iisus Hristos până le revenirea Sa în slavă. Şoseaua imperială din Asia Mică, la care n-am referit, a devenit un impresionant simbol al marelui drum în timp, de-a lungul căruia mărşăluieşte biserica.

Vom înţelege mai bine aceste epistole dacă le vom studia alături de temeliile oraşelor cărora le-au fost trimise de prima dată. Cunoaşterea unor lucruri în legătură cu mediul în care au trăit şi au lucrat membrii acestor biserici va da un nou înţeles acestor fapte. Şase subiecte principale pot fi observate în fiecare epistolă: (1) înţelesul şi semnificaţia numelui; (2) caracterizarea localităţii; (3) recomandarea; (4) mustrarea (dacă se face); (5) sfatul; (6) făgăduinţa făcută biruitorului.

Diagrama de mai jos ne arată succesiunea bisericilor, deoarece avem nevoie să ne familiarizăm cu ordinea lor:

Prima venire A doua venire

Efes I Smirna pergam Tiatira Sardes Filadelfia Laodiceea

Roy Allan Anderson

Epistola către Efes, *Apocalipsa 2, 1 – 7*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Efes înseamnă doritor. Însăşi localitatea era aşezată într-o regiune de invidiat. Astfel, acea perioadă a bisericii în care trăiau apostolii, putând personal să-i îndrume şi să-i sfătuiască pe conducători, era cu adevărat o perioadă de dorit.

Caracterizarea localităţii. Efesul fusese supranumit „oraşul schimbărilor", din pricina caracterului schimbător al terenului pe care era clădit. El putea, pe drept cuvânt, să reprezinte începutul erei creştine, căci nicio perioadă din istorie n-a fost martoră a schimbărilor mai categorice din gândirea omenirii. Solia revoluţionară pe care Domnul Hristos a adus-o lumii a provocat orice sistem de gândire. Nimic n-a putut împiedica progresul bisericii din primul secol, căci era „născută în furtună, hrănită în ciclon şi cuprindea lumea că un uragan". Astfel că Efesul, oraşul schimbărilor, a simbolizat cu adevărat acea eră.

Oraşul Efes a fost clădit în timpul secolului al unsprezecelea înainte de Hristos şi era minunat situat. Se putea mândri cu unul dintre cele mai deosebite porturi din vestul Asiei Mici, dar a fost în acelaşi timp şi teatrul unor mari schimbări geografice, ca rezultat al cutremurelor de pământ. Astăzi, locul vestitului său port de odinioară este o mlaştină şi o coastă nisipoasă, de care vasele nu se pot apropia. În cele din urmă a fost părăsit, în sec. al IV4 ea d.Hr.

Efesul era un centrul comercial de căpetenie. Printr-un decret imperial, el a fost făcut poarta de intrare în Asia şi a devenit apoi locul de plecare pentru drumul comercial de uscat.

Oraşul era înfrumuseţat de un număr însemnat de temple memorabile; de exemplu templul Dianei, sau Artemisei (în mitologie, sora geamănă a lui Apollo).

Templul Dianei a fost construit iniţial în anul 480 î.Hr., dar a fost distrus de foc în noaptea naşterii lui Alexandru, anul 356 î.Hr.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Mai târziu, Alexandru s-a oferit să-l reclădească, pe propria sa cheltuială, dar a fost refuzat. S-au primit însă donaţii din întreaga Asie Mică, iar reclădirea a durat 120 de ani. Acest templu a constituit una dintre cele şapte minuni ale lumii antice, deoarece era clădit din marmură roşie, albastră, galbenă şi albă. Se spune că s-a folosit aur ca mortar. Bogăţia era abundentă, astfel că au existat unele daruri record,

până la 850.000 de dolari, care era o sumă enormă pentru acele zile.

Efesul era cunoscut ca un „păzitor de temple" pentru împărat. (Fapte 19, 35)…

În anul 431 d.Hr., la Efes s-a ţinut un important conciliu bisericesc. Cu acea ocazie, denumirea de „Mama Domnului", aplicată mult timp Dianei, a fost atribuită Fecioarei Maria.

Recomandarea. Timotei era probabil pastorul comunităţii Efes, atunci când Ioan scria cartea Apocalipsei. Această comunitate a fost lăudată pentru zelul ei neînfrânt, căci era o comunitate vie, trudind din greu pentru Dumnezeu. Era credincioasă doctrinelor, iar învăţătorii ei erau încercaţi. Cuvântul lui Dumnezeu era standardul credinţei lor. Şi noi am dori astăzi ca în fiecare biserică creştină să se poată găsi acelaşi standard în lucrare şi slujire. Astăzi, în multe comunităţi, modernismul sau liberalismul a zdruncinat miezul soliei.

Nicolaiţii, după W.M. Ramsay, erau o grupă de credincioşi care, ca să poată păstra serviciul, se alăturau diferitelor bresle, una din pretenţiile acestora fiind ca, cel puţin o dată pe an, fiecare să plătească împăratului un omagiu de închinare, cum ar fi tămâierea, etc. (Referirea ia Nicolaiţi este făcută în ultima epistolă). Acest Spirit de compromis era detestat de acea comunitate care, sub îndi nmarea apostolului Pavel, a ars literatura păgână în mijlocul pieţei. (Fapte 19, 13 – 19).

Mustrarea. În ciuda zelului său însă, toată munca este zadarnică facă nu este inspirată de dragoste, iar Efesul îşi pierduse „dragostea dintâi", astfel că Iisus trebuia să-şi mustre comunitatea. Credin

Roy Allan Anderson cioşi din Efes căzuseră din locul înalt al onoarei lor. Taina nelegiuirii îşi începuse deja lucrarea ei otrăvitoare (2 Ţes.2, 3 – 7). Nimic nu poate înlocui adevărata iubire. „Lumina unei vieţi întregi se stinge când dragostea a pierit".

Sfatul. Solia este rezumată în cuvintele: „Adu-ţi aminte de unde ai căzut, pocăieşte-te şi întoarce-te". Domnul zice: „Aminteşte-ţi bucuria de odinioară, când adevărata dragoste îţi umplea inima. Pocăieşte-te de păcatul tău şi dă-ţi seama de situaţia primejdioasă în care te afli. Întoarce-te la starea dintâi, căci altfel va trebui să te îndepărtez". Activitatea nu poate produce dragoste şi nici nu poate ocupa locul ei. Activitatea este numai dovada iubirii. Se ştie că legătura Domnului Hristos cu Biserica Sa este aceea a unui mire cu mireasa lui. Pierderea dragostei într-un cămin este o tragedie şi de obicei sfârşeşte

în divorţ.

Făgăduinţa. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii care este în raiul lui Dumnezeu.

Pentru păgânii din Efes. anumiţi pomi constituiau obiecte de închinare. Aceasta se întâlnea şi în locuri din Grecia. Atunci când măslinul sfânt de pe Acropole al atenienilor a înmugurit, după ce oraşul fusese incendiat de perşi, a fost considerat de bun augur pentru siguranţa viitoare a statului.

Aici însă este vorba de o făgăduinţă care se referă la timpul când biruitorii vor mânca din pomul vieţii. Atunci când a păcătuit, omul şi-a pierdut dreptul la pomul vieţii şi a fost scos afară din grădina Edenului (Gen.3, 22 – 24). Dar, dacă vom lua în seamă vocea Duhului Sfânt şi prin harul lui Dumnezeu ne vom întoarce şi vom birui, vom mânca şi noi din pomul vieţii, atunci când întristarea şi păcatul vor fi pentru totdeauna alungate.

Aceasta este o minunată făgăduinţă a fericirii viitoare din Edenul refăcut, însă ea trebuie să fie şi o experienţă a prezentului. Prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, şi noi devenim împreună părtaşi cu Domnul Hristos – izvorul întregii vieţi spirituale. Când avem

Desfăşurând cartea Apocalipsei astfel o părtăşie zilnică cu El, care este adevăratul pom al vieţii, Paradisul începe aici şi acum… O inimă curată" poate să-L vadă acum pe Dumnezeu, cu toate că noi privim înainte către acel timp când, în împărăţia Sa, vom locui împreună cu El pentru totdeauna., *răscultă ce zice Duhul*". Să ascultăm iubitoarea Sa solie de mustrare. Atât de multe urechi sunt împiedicate de îndoială şi atât de multe voci conduc pe căi greşite! Să luăm aminte la sfatul Domnului şi să „ascultăm ce zice Bisericilor Duhul".

SOLIILE DOMNULUI HRISTOS CĂTRE SMIRNA ŞI PERGAM

Efesul era poarta naturală de intrare în Asia. Drumul imperial începea acolo, apoi se îndrepta către nord, prin Smirna şi Pergam, spre est către Tiatira, apoi spre sud către Sardes, Filadelfia şi Laodiceea. De altfel, poziţia geografică a acestor şapte localităţi este arătată în hărţile Bibliei.

Epistola către Smirna, *Apocaâipsa 2, 8 – 11*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Smirna înseamnă „miros plăcut" şi este sinonim cu mir. Planta din care se făcea mirul se găsea în Arabia şi era folosită la fabricarea unui ulei aromat care se aplică pe vânătăi şi răni, dând o plăcută mireasmă. Comunitatea din Smirna

urma să treacă prin amare persecuţii, dar suferinţele ei, în loc să o nimicească, trebuia să dea întregii lumi bogatul parfum al cerului… Veşmintele Mântuitorului nostru sunt înmiresmate cu parfum de mir, aloe şi casie (Ps.45, 8). Mirul simbolizează suferinţele Sale, aloea, amărăciunea întristării, iar casă, însuşirea jertfei Sale. Pentru toţi aceia care-şi vor deschide inima faţă de El, făgăduinţa este: „Prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (îs.53).

Desfăşurând cartea Apocalipsei în flăcările multor suferinţe şi în amarul de dureri. *Ne* sunt *ascunse mângâieri şi-a vindecărilor dorinţe*:

Iar de-L atingi când eşti lovit – Prin voci ce te-mpresoară – Vei fi şi-n suflet curăţit. Şi ocrotit!…

John Greenleaf Whittier

Caracterizarea localităţii. Smirna a fost numită pe drept cuvânt Cetatea Vieţii. Este una dintre cele mai vechi localităţi din lume şi este situată cam la şaptezeci de kilometri în nordul Efesului. Dintre toate cele şapte, este singura care mai dăinuieşte şi astăzi ca un oraş încă" întărit. Populaţia sa actuală este de aproximativ 154.000 locuitori, fiind în prezent cel mai mare oraş din Asia Mică. În timpul în care scria Ioan, era un oraş frumos şi în mod frecvent era considerat ca fiind podoaba Asiei. Este. ridicat la înălţimea de 180 m deasupra nivelului mării. Un deal micuţ – Muntele Pagus – se înalţă în centrul oraşului, pe vârful căruia străjuia un altar dedicat zeului grec Nemesis. Reflexele acestuia par din depărtare ca o coroană, fapt pentru care oraşul era denumit uneori Coroana Ioniei. Niciun oraş nu a suferit mai multe asedii, masacre, cutremure de pământ, incendii şi molime; el însă trăieşte. Este cu adevărat Oraşul Vieţii. În Smirna se găsesc mai mulţi creştini decât în oricare alt oraş din Turcia. De altfel, este semnificativ că, atunci când. Se adresează creştinilor din Smirna, Domnul Hris-los. Se prezintă ca Unul care „a fost mort, dar este viu".

Recomandarea. Se crede că Policarp, unul dintre martirii de seamă, a fost solul sau predicatorul acestei comunităţi, în timpul

Roy Allan Anderson scrierii acestei epistole. După opinia lui Tertulian, Irineu, Eusebiu şi Ieronim, însuşi apostolul Ioan l-a consacrat ca prezbiter de Smirna. Statul i-a impus lui Policarp să-l denumească pe Cezar ca domn al său (în locul Domnului Hristos), dar refuzul său l-a costat viaţa. Astfel, a fost legat de un stâlp şi ars, pe coasta muntelui Pagus, în anul 168. Martiriul său şi amarele experienţe prin care însăşi comunitatea din Smirna urma să treacă simbolizează

foarte bine acea perioadă a istoriei bisericii.

În acel timp, creştinii din întregul Imperiu Roman au fost siliţi să se adune în secret. Această a doua perioadă a istoriei bisericii se întinde cam de la sfârşitul primului secol până în timpul lui Constantin, sau puţin după aceea, adică de la anul 100 Ia 350. Martorul Credincios nu are niciun cuvânt de dezaprobare pentru această comunicate. El ştia prea bine cum trăiau şi lucrau. Printre ei erau unii care îşi ziceau „iudei", dar care în realitate erau „din sinagoga lui Satana". Poate că erau urmaşii lui Avraam prin naştere naturală, dar aceasta nu constituia o garanţie a mântuirii. În această privinţă apostolul Pavel zice: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu... ci iudeu este acela care este iudeu pe dinăuntru". „Căci nu toţi cei ce se coboară din Israel sunt Israel; şi, măcar că sunt sămânţa lui Avraam, nu toţi sunt copiii lui Avraam... Aceasta înseamnă că nu copiii trupeşti sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sămânţă" (Rom. 2, 28.29; 9, 6 – 8). „Şi dacă sunteţi ai lui Hristos, sunteţi sămânţa lui Avraam, moştenitori prin făgăduinţă" (Gal. 3, 29). Adevăraţii copii ai lui Dumnezeu sunt aceia care au fost născuţi din nou, adică născuţi din Duhul (Ioan 3, 3 – 5).

Sfatul. „Sărăcia" şi suferinţa acestor oameni erau, desigur „cunoscute de Domnul. Dar ei erau „bogaţi", bogaţi în credinţă, în dragoste. În slujire (vezi I Tim.6, 18; Iac.2, 5; Mat. 6, 20). Este posibil, dec: „să fii bogat şi totuşi sărac sau sărac şi totuşi bogat. Adevărata bogăţie este un caracter înnobilat, şi nu posedarea de

Desfăşurând cartea Apocalipsei bunuri şi aur. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii dintre voi ca să vă încerce" (Apoc. 2, 10). Încercările vin cu permisiunea divină, dar Dumnezeu nu este autorul ispitei. „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: Sunt ispitit de Dumnezeu'" (Iac. 1, 13). Ispitele vin de la diavolul, care se împotriveşte continuu poporului lui Dumnezeu.

„Şi veţi avea un necaz de zece zile", a zis Martorul Credincios. În timpul secolelor II şi III, împăraţii romani au încercat să deşii inţeze biserica prin persecuţie, deoarece se temeau de creştinism din pricină că acesta invada gândirea poporului. Îl considerau ca un rival. Astfel, au fost iniţiate un număr de persecuţii, zece în toiul, dar persecuţia lui Diocleţian a fost cea mai aspră. Aceasta a du-i.il timp de zece ani, între 303 – 313, sau până când a urmat la tron Constantin. Apreciind acest

timp în mod profetic, când o zi reprezintă un an literal (Num. 14, 34 şi Ezec.4, 6), cele „zece zile" de persecuţie s-au împlinit cu adevărat.

„Fii credincios până la moarte", mai zice Martorul. Câtă impi raţie a adus acest verset poporului persecutat al lui Dumnezeu din toate veacurile! Cu aceste cuvinte pe buzele lor, milioane de oameni s-au dus la moarte. Poate că Dumnezeu nu vede întotdeauna potrivit să înlăture încercarea, dar El însuşi. Se angajează să nisusţină în ea şi ne făgăduieşte răsplata vieţii veşnice.

l agâduinţa. „Îţi voi da cununa vieţii". După cum s-a văzut şi cunoaştem, coroana regalităţii poate fi purtată doar câţiva ani. Dar (oroana vieţii va fi purtată pentru totdeauna. În întrecerile atletice Itfit de obişnuite în Smirna, fruntea biruitorului era încununată de i oroane. O astfel de onoare era bineînţeles de scurtă durată. Dar îi. i este vorba de o slavă şi o onoare veşnice. Pe noi ne poate costa viaţa pentru a rămâne credincioşi, însă moartea pentru un creştin e un scurt interludiu în care ne odihnim de munca noaslă. „Şi nul. Se va arăta Păstorul cel mare, veţi căpăta cununa care nu se poate veşteji, a slavei" (1 Petru 4, 4). „Şi nicidecum nu va fi

Roy Allan Anderson vătămat de a doua moarte" (Apoc.2, 11). Când moare un păcătos, pe el îl mai aşteaptă încă o altă moarte – „a doua moarte", sau moartea judecăţii (Apoc.20, 6). Dar când biruitorul adoarme în Hristos, el ştie că va fi înviat, nu pentru judecată, ci pentru viaţă veşnică cu Hristos. Lăudat să fie Dumnezeu pentru speranţa cea sigură a Evangheliei!

Epistola către Pergam, *Apocalipsa 2, 12 – 17*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Pergam înseamnă „înălţime" sau „măreţie" (apogeu). Oraşul se afla la o înălţime de trei sute de metri deasupra nivelului mării şi a fost construit de către grecii eolieni cam prin anul 1150 î.Hr. Beneficia de o apărare naturală şi era considerat ca inexpugnabil. Uneori, împăraţii îşi duceau acolo bogăţiile pentru a fi în siguranţă. Lisimah şi-a ascuns în acest oraş întreaga sa bogăţie de zece milioane de dolari.

Caracterizarea localităţii. Pergamul era un oraş împărătesc. El a fost capitala provinciei Asia, atunci când Atalus III, ultimul rege din dinastia Atalizilor, a lăsat împărăţia sa Romei, prin testament, în anul 133 î.Hr. Proconsulii care guvernau acolo erau împuterniciţi cu simbolul autorităţii, o sabie iată, ascuţită pe ambele laturi. De asemenea, Curtea Supremă a acestei provincii îşi avea sediul aici. Viaţă

sau moartea îi aştepta pe aceia care ajungeau în faţa acestei curţi. Acela care se adresează comunităţii din Pergam este „Cel ce are sabia ascuţită cu două tăişuri" (Apoc.2, 12). La judecata finală, El va pronunţa sentinţa asupra oricărui suflet (2 Cor.5, 10). Dar El cunoaşte situaţiile în care trăiesc oamenii şi judecata Sa va fi dreaptă. El ţine cont şi de locul unde s-au născut ei (Ps.87, 4 – 6).

Pergamul era sediul religiei lui Satana. De aceea, Domnul Iisus îi spune: „Cunosc străduinţele tale şi unde locuieşti: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei" (Apoc.2, 13). Atunci când au cucerit Babilonul, perşii i-au lăsat liberi pe locuitorii oraşului. Dar

Desfăşurând cartea Apocalipsei preoţii Babilonului au condus mai târziu o revoltă, însă au fost izgoniţi. „Caldeenii învinşi au fugit în Asia Mică, stabilindu-şi centrul cultural la Pergam şi aducând totodată cu ei, din Babilon, Paladiul, o piatră cubică rituală, salvgardarea lor. Aici, fiind independenţi şi în afara controlului statului, şi-au continuat ritualurile religiei lor" (W.B. Barker, *Lares and Penates*, p.232, 233).

Astfel, Pergamul a devenit „tronul" sistemului satanic al „tainelor" babiloniene, care mai târziu a fost transferat la Roma.

Această religie falsă a fost întemeiată pe pretenţia că face o punte de legătură între cer şi pământ. Monarhul conducător devenea şeful sistemului şi avea multe nume, dintre care unul era „Pontifex Maximus", având desigur o semnificaţie anume. *Pont* înseamnă pod sau punte; *jactio*, eu fac; iar *maximus*, cel mai mare. Puse laolaltă, însemnă: „Cel mai mare constructor de poduri". În Geneza 11, 1 – 5 ne este redată istoria constructorilor vechiului turn Babel. Ei doreau să aibă un turn al cărui vârf să poată atinge cerul, sau să fie în ceruri – cum citesc unii traducători acest pasaj. Aceasta s-a întâmplat la puţin timp după potop. Atunci, în lumea noastră au avut loc nemaipomenite schimbări fizice. În Gen.8, 22 citim despre „frig şi căldură". Aceste schimbări de temperatură, atât de obişnuite astăzi, se pare că erau necunoscute înainte de Potop. Ele nu sunt menţionate în Geneza înaintea acestei catastrofe.

Atmosfera, ca şi suprafaţa pământului, este total diferită astăzi de aceea care era în zilele dinaintea potopului, iar noi ne putem imagina uşor că aceia care au fost ocrotiţi în corabie puteau să compare lumea dinainte de potop cu lumea de după potop, dându-şi seama de schimbări şi contraste. Locuitorii din acele timpuri nu erau necunoscători ai lumii în care trăiau. Dar care a fost cauza potopului?

Aceasta era întrebarea lor. Şi va mai exista un alt potop? Dumnezeu a asigurat pe Noe şi familia sa că lumea nu va mai fi nimicită prin potop. Dar acei filosofi ai ştiinţei şi religiei nu erau mulţumiţi cu făgăduinţa divină. Ei doreau să zidească un turn – un e.3 Desfăşurând Apocalipsa 33

Roy Allan Anderson observator – suficient de înalt ca să se ridice deasupra atmosferei dense, dându-le posibilitatea astfel, prin aşa-numita cercetare ştiinţifică, să descopere cauza naturală a potopului şi să aibă siguranţa că nicio catastrofă ca aceea nu ar putea să se mai repete vreodată. Întreaga mişcare ce nutrea astfel de idei era apostaziată şi propaga necredinţa în făgăduinţa lui Dumnezeu. De altfel, de aici porneşte cultul tainic al Babilonului şi, într-o formă sau alta, această religie apostaziată a infectat şi poporul lui Dumnezeu de atunci încoace.

Pentru un timp, Pergamul a fost cartierul general al acestui cult misterios. Dar atunci când împăratul Pergamului a lăsat ţinutul său romanilor, prin testament, întregul cult a fost mutat la Roma, unde a rămas de atunci centrul acestui sistem fals. „Titiurile, cheile şi veşmintele" au fost în totul integrate în creştinismul apostaziat. Astfel, Pergamul a devenit legătura dintre vechiul Babilon şi Roma. Aşa că este natural ca zeificarea împăraţilor să înceapă în acest oraş.

Pergamul era şi un oraş al templelor, dintre care cel mai important era Templul lui Zeus. Acest templu era dedicat lui Esculap, „zeul şarpe", „zeul vindecării" sau „şarpele care îl învaţă pe om", adică acela care dă omului cunoştinţa despre bine şi rău. Un şarpe viu era întotdeauna ţinut în Templul lui Zeus, ca un obiect al închinării. Aici îşi mai avea sediul şi o vestită şcoală de medicină, a cărei emblemă era un şarpe sau un caduceu încolăcit în jurul unui trunchi de copac. Aceasta a rămas până în zilele noastre emblema medicinei. Oraşul acesta era şi un important centru educaţional. Biblioteca sa, care cuprindea un număr de 200.000 volume, rivaliza cu biblioteca egipteană din Alexandria. Atunci când Egiptul a refuzat să-i mai aprovizioneze pe cei din Pergam cu papirus pentru scris, ei şi-au pregătit materialul din piei. Acest nou produs s-a numit pergament.

Recomandarea. „Tu ţii Numele Meu şi n-ai lepădat credinţa Mea". Chiar în Pergam, centrul religiei de stat şi însuşi tronul lui

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Satana, Dumnezeu avea credincioşii Săi. Antipa este menţionat

ca fiind martirizat în Pergam. Tradiţia spune că el a fost aruncat într-un taur de alamă care după aceea a fost încălzit până s-a înroşit. Ar putea însă tot aşa de bine să fie un nume simbolic care să-i reprezinte pe toţi martirii din acea perioadă. Unii văd în acest hume simbolul unei mişcări care se împotrivea dezvoltării ierarhiei eclesiastice – *anti* însemnând „împotriva", iar *papas* însemnând „părinte" sau „papă". Oricare ar fi semnificaţia numelui, biserica a fost lăudată pentru curajul ei. Şi într-adevăr, era nevoie de curaj să se împotrivească tendinţelor populare, când creştinătatea apostaziată a secularizat religia, aşezându-se, ca să zicem aşa, pe tronul Imperiului Roman.

Mustrarea. Cât de repede lucrează apostazia! Erezia Nicolaită, condamnată de Domnul Hristos în epistola către Efes, s-a dezvoltat de la câteva acţiuni (Apoc.2, 6), până ce a devenit o doctrină în biserică (vor.15). Făcând comentarii asupra acestei erezii, Ramsay spune:

„Această şcoală a gândirii şi a conduitei a jucat un rol important în biserica primului secol… Evident, era o încercare de a traduce în fapt un compromis rezonabil cu obiceiurile împământenite ale societăţii greco-romane şi a reţine, pe cât posibil, mai multe dintre aceste obiceiuri, în modul de viaţă al creştinilor. Cel mai mult au fost afectaţi cei din pătura celor învăţaţi sau bine situaţi din biserică, adică aceia care erau cel mai mult tentaţi să reţină, din ordinea socială stabilită şi din obiceiurile lumii greco-romane, tot ceea ce puteau şi care, prin educaţia lor mai avansată, fuseseră învăţaţi să ia oarecare imagini artificiale ale vieţii şi să le împace în practică cu principiile contradictorii, printr-un subtil raţionament filosofic… Este foarte probabil ca Nicolaiţii să fi ajuns deja la concluzia că ei ar putea, în mod justificat, să consimtă la proba ni rentă a loialităţii şi să ardă puţină tămâie în cinstea împăratului… învăţătura lor era pământească, firească, demonică. În sub

Roy Allan Anderson tilele lor argumentări filosofice, El vedea numai „adâncurile lui Satana" (W.M. Ramsay, *The Letters to the Seven Churches of Asia*, p.298, 301).

Această erezie nimicitoare este comparată cu planul subtil al lui Balaam, al cărui compromis l-a dus pe Israel la păcat şi viciu.

Sfat şi făgăduinţă. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni, decât acela care-l primeşte"

(Apoc.2, 17).

În chivotul sanctuarului ridicat de Moise a fost pus un vas cu mană. Aceasta era cunoscută ca „mana ascunsă" (Evr.9, 3.4) şi era un simbol al lui Hristos (Ioan 6, 26 – 63). Numai în timp ce ne hrănim cu El, „Pâinea Vieţii", putem să ne asemănăm mai mult cu El.

Piatra cea albă avea şi ea însemnătatea ei. Judecătorii din acele timpuri, atunci când luau decizii, foloseau şi pietre negre, şi pietre albe: pietre albe pentru cei iertaţi şi pietre negre pentru cei condamnaţi. De asemenea, atunci când sclavii erau eliberaţi, li se dădeau nişte pietre albe pe care erau înscrise numele lor, uneori numele cele noi. Aceste pietre erau numite *tessera*. Ele erau semnale ale prieteniei şi dădeau dreptul deţinătorului la privilegii speciale. Dacă, de exemplu, câştiga un număr de cincisprezece victorii în lupte, un gladiator primea o piatră albă, simbol al prieteniei şi onoarei.

Ca biruitori în Domnul Hristos, şi noi am fost eliberaţi din cătuşele păcatului, spre a deveni membri ai familiei lui Dumnezeu, şi urmează să primim un nume nou. „Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veţi fi cu adevărat liberi" (Ioan 8, 36). Posedând acest nume nou (Is.62, 2), suntem făcuţi „moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos". „Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate să fie împotriva noastră?" (Rom 8, 17 – 31). Creştinul nu numai că are nevoie de un nume nou, dar el trebuie să se hrănească din „mana ascunsă" a Cuvântului lui Dumnezeu.

Desfăşurând cartea Apocalipsei în orele din zori

O, vajnic fiu de Dumnezeu, Vlăstar din neam regesc, Trezeşte-te curând în zori, Să-i vezi ce aprig strălucesc!...

Chiar Răsăritul te invită la *meditaţie şi-al rugii fum, Trezeşte-te, căci eşti pe drum*! *Porneşte să respiri parfumul Florilor, de rouăniniresmate, şi-adună mana în comori, în orele din zori*!

Erou al crucii lui Hristos cu *focul rugii-n piept, De-auzi mereu un glas duios, E vocea Celui înţelept Ce la izvor te-aşteaptă, Să mergi cu pas voios*! *Ridică-te, şi-n sus priveşte Prin neguri şi prin nori, Căci mana ce te întăreşte, E-n orele din zori*!

Natura-ntreagă se trezeşte la *glasul Celui Infinit*;

Roy Allan Anderson

Şi fericite voci îmbietoare Se-nalţă-n coruri către soare... Săgeată-i harnica albină, Ce-n pajişti însorite Aleargă-ntruna spre

lumină, S-*adune mana cea din flori*, *în orele din zorii*

Te-nvită crinul maiestuos, şi dulcea Roză de Saron, *Nectar* să-ţi *dea*, *nesăţios*… *Dar veşnicele*, *mari comori*, De vei *câta mereu pios*, Le *ai în Carta lui Hristos* Pe *ale filelor petale*… E *mana* scumpă *ce-n fiori*, *O ai în orele din zorii* prel. după Adiai A. Esteb.

EPISTOLELE DOMNULUI HRISTOS CĂTRE TIATIRA ŞI SARDES

Mergând mai departe pe drumul imperial roman, ajungem la cel de-al patrulea oraş, Tiatira. După cum am observat în capitolele anterioare, acest drum simbolizează experienţa bisericii creştine din zilele apostolilor, până când Domnul Hristos va reveni în slavă.

Atât ordinea acestor şapte epistole, cât şi soliile speciale trimise lor, sunt semnificative, căci, luate împreună, dau o imagine perfectă a bisericii văzute cu ochii Domnului ei. Creştinismul, care a început în înflăcărarea credinţei apostolice, a avut de trecut printr-o perioadă aspră în Evul Mediu. Aceasta a fost prevăzută de I'avel, Petru şi Ioan şi fiecare dintre ei, ca şi însuşi Domnul Hristos, a avertizat biserica în faţa pericolului. Astfel, în a doua epislolă către Tesaloniceni este scris: „Ziua aceea (ziua revenirii Domnului) nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze…" (2 Ţes.3, 7). Spirittil apostaziei era deja la lucru în zilele sale, dar rodul său deplin ui ina să apară ulterior. „Lepădarea" care urma să aibă loc trebuia să-l fi îi posibil ca „omul fărădelegii" „să fie descoperit", „potrivnicul.

Roy Allan Anderson care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu" (vers.3, 4), sau cum spune versiunea James Moffatt: „proclamându-se pe el Dumnezeu". Noi ştim însă că, înainte de sfârşitul timpului, Biserica lui Dumnezeu va fi readusă înapoi la credinţa curată a apostolilor şi deplin îmbrăcată în dreptatea lui Hristos, precum şi umplută cu zelul şi ardoarea credinţei ei de la început, şi va aştepta revenirea Mântuitorului.

Epistola către Tiatira, *Apocalipsa 2, 18 – 28*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Tiatira înseamnă „jertfa căinţei" şi reprezintă foarte bine acea perioadă din istoria bisericii când, prin apostazie, credinţa cea curată a. fost schimbată sau jertfită în schimbul formelor exterioare şi penitenţelor. Mântuirea nu poate fi cumpărată şi nici câştigată. Ea este darul lui Dumnezeu. Ea ne este dată numai prin

harul Său. Dar, în cea de-a patra perioadă a istoriei bisericii, oamenii s-au îndepărtat de la Evanghelia cea curată a Domnului Hristos, înălţând în locul ei un ritual minuţios întocmit şi o preoţie omenească. A fost o zi regretabilă când creştinismul a înlocuit căinţa inimii cu „formele moarte şi când credinţa curată a lui Hristos" a fost înlocuită cu un ritual din forme reci al serviciului religios.

Caracterizarea localităţii. Oraşul în sine dă impresia de „slăbiciune întărită". Zidit de Seleuc, unul dintre generalii lui Alexandru, în anul 280 î.Hr., a fost la început un avanpost de cavalerie.

„A fost construit pentru a fi un oraş de garnizoană… Dar nici unui oraş nu i-a acordat natura mai puţin orizont şi întărire ca fortăreţei Tiatira… Nu posedă nicio acropolă proprie şi impresia generală pe care o lasă este aceea de slăbiciune, subjugare şi dependenţă… Tiatira nu are nicio istorie". (W.M. Ramsay, *The Let-ters the Seven Churches of Asia*, p.318, 319, 323).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Deoarece nu există niciun fel de întăriri naturale în acea regiune, a fost necesar să se fortifice partea de nord, pentru ca astfel această localitate să poată exista. În anii de mai târziu, a devenit un oraş comercial. Produsul de căpetenie era fabricarea instrumentelor din alamă şi bronz. Avea multe ateliere de topitorie şi turnătorie. De asemenea, Tiatira era vestită în vopsitul ţesăturilor, în special în culorile roşu şi cărămiziu. Lidia, pe care apostolul Pavel a întâlnit-o la Filipi, era cu siguranţă o reprezentantă a unuia dintre aceste meşteşuguri. Vezi Fapte 16, 14. Tradiţia spune că ea este cea care a dus solia creştină la Tiatira.

Un mare templu a fost construit aici în cinstea lui Apollo, zeul soarelui, pe unul din locurile impunătoare ale oraşului. În acest templu, se afla un altar consacrat unei zeităţi feminine sau înaltei preoţii a lui Apollo. Unii cred că, atunci când Ioan scria aceste lucruri, în acea comunitate era o femeie care îşi dădea aere de profetesă şi că ea influenţa biserica.

Recomandarea. Cel care se adresează acestei biserici are ochii „ca para focului şi picioarele ca arama aprinsă" (Apoc.2, 18 – 29). Acest limbaj are un înţeles special pentru un oraş al topitorilor. Acela care vorbeşte este „însuşi Fiul lui Dumnezeu". De fapt, este singurul loc din cartea Apocalipsei unde se foloseşte acest ţi-tlu. În timpul Evului Mediu, locul Fiului lui Dumnezeu a fost uzurpat de fiul pierzării; Omul

întristărilor a fost înlocuit de omul păcatului. Astfel că Acela care. Se adresează bisericii este însuşi „Fiul lui Dumnezeu".

Tiatira simbolizează cea mai lungă dintre toate perioadele bisericilor – cam o mie de ani. Începând cu cel de-al şaptelea secol, ea se întinde până în secolul al XVII-lea. B. Holzhauser, un scriitor romano-catolic, zice: „Tiatira este biserica aflată în mijlocul celor şapte şi, prin urmare, rămâne un simbol al bisericii din Evul Mediu" (The *Apocalypse*, pag. 158).

Roy Allan Andorson

Totuşi, credincioşii ei sunt lăudaţi pentru faptele lor, în special pentru cele din urmă. „Ştiu... şi faptele tale de pe urmă că sunt mai multe decât cele dintâi" (Apoc.2, 19). (Trad. Weymouth: „Ştiu... că în cele din urmă te-ai trudit mai greu de cum ai făcut-o la început".)

O schimbare veni către sfârşitul perioadei Tiatira, atunci când s-a ridicat marea mişcare a Reformaţiunii. Bărbaţi ca: Luther, Knox, Calvin, Zwingli şi mulţi alţii au apărut ca să-i conducă pe oameni înapoi la Dumnezeu (vezi diagrama de la pag. 42).

Mustrarea. Aceasta este cea mai lungă dintre cele şapte epistole şi conţine cea mai hotărâtă condamnare. Referirea care se face la Izabela este deosebit de semnificativă (Apoc. 2, 20). Izabela este o prinţesă din Femeia. Însă atunci când Ahab, regele lui Israel, a luat-o în căsătorie, a ajuns ca o regină în Israel. Ca veche închinătoare şi preoteasă a lui Baal, Izabela s-a hotărât să introducă adorarea soarelui şi în Israel; şi a reuşit. Rezultatul a fost că aproape întreaga naţiune a fost cufundată în idolatrie.

Atunci a apărut Ilie, profetul, chemat de Dumnezeu să denunţe apostazia lui Israel. Cuvântul său a încuiat cerurile, iar el a dispărut cu cheile. Ţara suferea din pricina secetei şi a foametei. Dar, după trei ani şi jumătate, Ilie a putut să conducă poporul înapoi la adevăratul Dumnezeu, nimicindu-i pe cei 850 de profeţişi preoţi ai lui Baal. Izabela, împreună cu familia ei nelegiuită, a fost şi ea mai târziu nimicită de reformatorul Iehu.

Căsătoria lui Ahab cu Izabela şi apostazia lui Israel, care a urmat, pot fi un simbol al timpului când păgânismul a pătruns în biserică şi capul bisericii a devenit conducătorul statului. Adorarea soarelui, temelia închinării păgânismului, a intrat împreună cu toate gătelile ei în biserica creştină, şi încă şi mai perpetuată în anumite grupări. Roşul şi purpura sunt amintite în comerţul ţesăturilor Tiatirei,

aceste culori devenind o parte însemnată a atracţiei bisericii apostaziate (Apoc. 17, 4).

Desfăşurând cartea Apoca lipsei în anul 538, împăratul Justinian a emis un decret prin care a stabilit ca episcopul de Roma să fie „cel care îndreaptă pe eretici", dându-i astfel o autoritate temporară şi eclesiastică asupra bisericilor. Timp de trei ani şi jumătate profetici, sau 1260 de ani literali (538 – 1798), această putere a fost îmbrăcată în uniforma episcopului de Roma. Războaiele lui Napoleon au dezbrăcat biserica romană de puterea ei temporară, dar în urmă, ea şi-a câştigat în mod rapid prestigiul. De-a lungul secolelor, biserica a avut de suferit din pricina secetei spirituale, dar Dumnezeu i-a dat ocazia să se pecăiască. Reformaţiunea din sec. al XVI-lea a constituit chemarea lui Dumnezeu către poporul Său, dar „ea nu a vrut să se pocăiască" (Apoc. 2, 2 i), adică cei simbolizaţi prin Izabela n-au luat seams. Dimpotrivă, o contra reformaţiune a fost pornită împotriva reformaţiunii protestante şi, astfel, ochii multora au fost orbiţi în faţa adevăratei solii a lui Dumnezeu pentru acel timp.

Sfatul. „Ţineţi cu tărie ce aveţi, până voi veni" este chemarea lui Iisus către biserica din această perioadă. Aceasta este prima referire făcută în epistolele către cele şapte biserici, cu privire la apropiata revenire a lui Iisus Hristos. Această însemnată doctrină fusese într-o mare măsură eclipsată de învăţăturile unora ca Augustin, a cărui interpretare scripturistică a subminat adevărul fundamental al învierii. Acele părţi care învaţă atât de categoric învierea trupului la revenirea lui Hristos erau aplicate la învierea sufletelor moarte pentru viaţa spirituală. Mai mult, se spunea că făgăduinţa stabilirii cetăţii lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, pe pământul reînnoit, prezice stabilirea bisericii ca putere guvernatoare peste naţiuni, micşorând. astfel importanţa evenimentului celei de a doua veniri.

Făgăduinţa. Domnul Hristos i-a făgăduit biruitorului „putere (stăpânire) sau autoritate" peste neamuri; ce făgăduinţă încurajatoare în faţa persecuţiei acelor zile! Martirii priveau înainte ca nişte oameni lipsiţi de putere sau neînsemnaţi, cum şi erau de fapt.

Roy Allan Anderson în comparaţie cu pompa şi puterea sfântului Imperiu Roman. Făgăduinţa spune însă că ei vor domni împreună cu Hristos în împărăţia Sa viitoare şi atunci vor avea „stăpânire peste neamuri" (Apoc. 2, 26).

Dar mai există o făgăduinţă: „Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă"

(vers.28). După cum steaua dimineţii, sau luceafărul de dimineaţă, apare la ora cea mai întunecată a nopţii, tot astfel şi Domnul Hristos, „Luceafărul de dimineaţă" (2 Petru 1, 19), sau „luceafărul strălucitor al dimineţii" (Apoc.22, 16), ne promite că va apărea la ora celei mai mari încercări. În timp ce biserica trecea prin cele mai întunecate ore ale apostaziei, Duhul lui Hristos a inspirat oameni temători de Dumnezeu, ca Wycliffe, Huss şi alţii, care i-au condus pe oameni înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Aceştia erau vestitorii zorilor Reformaţiunii. De fapt, Wycliffe era uneori supranumit şi „Luceafărul Reformaţiunii".

Epistola către Sardes, *Apocalipsa 3, 1 – 6*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Sardes înseamnă „Ceea ce rămâne" sau „salvarea rămăşiţei". Realmente, puţină credinţă a mai rămas după secole de apostazie şi persecuţie. Aşa cum s-a şi întâmplat, o rămăşiţă a fost totuşi salvată, care a început din nou cu un proaspăt avânt de viaţă spirituală. Dar viaţa cea nouă, care începuse extrem de promiţător, slăbi curând, încât era gata să moară.

Caracterizarea localităţii. Este semnificativ faptul că W.M. Ram-say vorbeşte despre Sardes ca fiind „Cetatea Morţii". În orice caz, ea este în contrast cu Smirna, care era „Cetatea Vieţii". Comentariul lui Ramsay este plin de însemnătate. „Smirna era moartă şi totuşi trăia, dar Sardes trăia şi totuşi era moartă". (*The Letters to the Seven Churches of Asia*, p.375). „Epistola către biserica din Sardes respiră duhul morţii, al înfăţişării fără realitate, al făgăduinţei fără împlinire, al exteriorizării tăriei trădate prin lipsa de veghere şi încredere nepăsătoare". (*Ibid*., p.44).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Sardesul a crescut în putere pe la anul 1150 î.Hr. Zidit pe o rocă sfărâmicioasă, stătea la înălţimea de 450 m deasupra nivelului mării. Mai târziu deveni capitala Lidiei, unul dintre cele mai bogate regate ale lumii antice. Se crede că aici se băteau şi monede.

Pereţii aproape perpendiculari ai înălţimii pe care era aşezată această cetate făceau ca ea să pară invincibilă. Exista doar o singură intrare în oraş, şi aceasta putea fi cu uşurinţă păzită. Cu toate acestea, în timpul domniei lui Cresus, o încredere excesivă duse la cucerirea ei de către Cirus, în anul 549 î.Hr. Unul dintre ostaşii săi escaladă stânca într-o noapte întunecată, când păzitorii nu erau de veghe. Intrând în oraş, el le deschise porţile perşilor. Acelaşi lucru s-a repetat şi în zilele lui Antioh cel Mare, anul 213 î.Hr.

„Prăbuşirea neaşteptată a acestui mare imperiu şi a celui mai bogat rege din întreaga lume de atunci a fost un eveniment care i-a impresionat nespus de mult pe greci, care au învăţat o lecţie bună din acest mare dezastru naţional. Cauza a fost un moment de neatenţie; poate la un moment dat lipsea un veghetor sau o santinelă a adormit numai puţin şi, astfel, puterea cea mai tare de pe pământ s-a năpustit să o distrugă. Regele s-a încrezut în Sardes, dar Sardesul l-a dezamăgit în cel mai critic moment". (*Ibid*., 377)

Împrejurimile Sardesului erau nişte ascunzători favorite pentru hoţi. Oraşul a avut o mică sau chiar nicio influenţă în perioada romană, întreaga sa glorie ţinea de domeniul trecutului. Dana Emerson o descrie ca un exemplu tipic pentru prăbuşirea aristocraţiei. Descrierea sa este impresionantă:

„Existau multe amintiri, diferite şi vii, asociate cu priveliştea Sardesului, decât puteau fi atribuite oricărui alt colţişor al pământului; dar toate erau amestecate cu un simţământ de dezgust şi de mi (mie a slavei omeneşti: totul, totul pierise! Erau înaintea mea u-mplele unei religii apuse, morminte şi monarhi uitaţi şi palmieri i arc se unduiau în sălile de banchet ale regilor; în timp ce simţământ

*Roy Allan Anderso*ntul pustiirii era mult intensificat de calmul şi liniştitul cer de deasupra mea, care, cu o strălucire neştearsă, sclipea tot aşa de curat acum, ca şi atunci când radia peste visurile de aur ale lui Cresus".

Recomandarea. Se pare că este puţin de recomandat. Când Ioan scria această carte, în anul 95 d.Hr., Sardesul trăia în cea mai mare măsură pe gloria trecutului. Puţinele lucruri care mai erau vii păreau gata să moară. Activitatea ei exterioară nu era susţinută şi de o spiritualitate interioară. Ceea ce ei primiseră şi auziseră nu şi le mai aminteau şi nici nu le mai păstrau. Erau totuşi în Sardes câţiva care nu-şi mânjiseră hainele.

Mustrarea… îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort" (Apoc. 3, 1). Ca şi cetatea însăşi, biserica din Sardes începuse foarte promiţător, însă pretenţiile sale erau nejustificate. Nicio biserică şi niciun creştin nu poate trăi pe faima trecutului, oricât de minunată a putut să fie ea.

Sfatul. „Veghează… şi pocăieşte-te! Cât de impresionante sunt aceste cuvinte în lumina istoriei cetăţii! Un creştin nu îndrăzneşte să fie prea încrezător în sine. Cine crede că stă bine, să ia seama să nu cadă". Un vechi proverb grecesc zice: „Picioarele zeilor răzbunători

sunt întotdeauna încălţate cu lână".

„Cu fiecare şiretenie şi mijloc inimaginabile, Satana caută să ia sufletele în captivitate. Dacă nu suntem permanent de veghe, vom cădea uşor pradă înşelătoriilor sale nenumărate… Mulţi sunt astăzi adormiţi, aşa cum erau şi ucenicii. Nu veghează şi nu se roagă să nu fie duşi în ispită. Să citim şi să studiem acele pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu care fac referiri speciale la aceste zile din urmă, arătând pericolele care ameninţă pe poporul lui Dumnezeu". (*Tes-timonies*, vol. 8, p.100, 101).

Aplicând această solie la perioada post-Reformaţiunii, vom constata că se potriveşte exact. Aceia care au condus Reformaţiunea au fost bărbaţi de vigoare şi consacrare, însă urmaşii lor, crezând că bătăliile au fost câştigate, s-au apucat să organizeze re

Desfăşurând cartea Apocalipsei Ligia. Mari mişcări, care au început cu bărbaţi ca Luther şi Knox, n-au devenit nimic altceva decât nişte religii de stat, sprijinite de tezaurul public. Mulţumiţi de sine şi satisfăcuţi cu realizările trecutului, aceşti oameni n-au mai reuşit să intuiască nevoile lumii fără Hristos. Descrierea din versurile lui Matei Arnold ne dă un adevărat tablou:

Informe erau cu totul neschimbaţi.
Iar viaţa şi căldura dispăreau…
Şi liniştit prezentau obişnuitele vorbiri.
Dar orice cuvânt era mort…

Formele erau impecabile şi păreau a fi înzestraţi şi plini de putere. Dar foarte adesea, formele devin numai un simplu formalism şi acţiuni moarte. „Veghează… şi pocăieşte-te", insistă Domnul. „Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ" (Apoc.3, 3). Când Domnul Hristos va reveni în mărire, va veni întocmai ca un hoţ la miezul nopţii. Lumea şi chiar mulţi creştini vor fi cu totul nepregătiţi pentru acel glorios eveniment. Va fi o surpriză zdrobitoare.

Dar Dumnezeu nu şi-a părăsit poporul chiar în perioada Sardesului. Unele dintre cele mai importante evenimente ale istoriei s-au întâmplat chiar în acel timp. Revoluţia lui Cromwell din Anglia a răsturnat ideea falsă a „dreptului divin al regilor". În acelaşi timp au fost întemeiate coloniile americane, devenind baza unui nou popor şi a unei noi civilizaţii. Noi ocazii erau deschise în faţa bisericii.

— *Făgăduinţa*. Către rămăşiţa statornică din Sardes, Dumnezeu spune: „Ei vor umbla împreună cu Mine îmbrăcaţi în alb". Albul este

simbolul curăţiei şi îndreptăţirii (Apoc.19, 8; Zah.3, 3 – 5). Toga cea albă purtată de romani simboliza bucuria şi biruinţa şi era purtată numai de candidaţii pentru funcţii înalte. Culoarea neagră, dimpotrivă, este un simbol al întristării sau al înfrângerii şi era purtată de sclavi şi captivi.

Roy Allan Anderson

Una dintre cele mai frumoase făgăduinţe din Cuvântul lui Dumnezeu se află în Apoc.3, 5: „Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui". Cât de minunat este să ştii că, chiar dacă numele noastre sunt şterse din evidenţele oamenilor şi din pricina Evangheliei suntem lepădaţi de prieteni şi de familie, în ceruri Marele nostru Preot ne consideră ca fiind ai Săi şi mărturiseşte numele noastre înaintea Tatălui Său! Onorate şi asigurate sunt numele noastre, iar noi putem privi încrezători în viitor, ştiind că în curând Mântuitorul nostru va reveni să ne ia la El. În acea măreaţă zi, se va da următoarea poruncă: „Deschideţi-vă porţi ca să intre neamul cel neprihănit care a păstrat adevărul" (Is.26, 2) (trd. engl).

EPISTOLELE DOMNULUI HRISTOS CĂTRE FILADELFIA ŞI LÂODICEA

Filadelfia înseamnă „iubire frăţească", primindu-şi numele de la Attalus II care, datorită loialităţii faţă de fratele său Eumene, căpătă epitetul de Filadelfus. Cetatea a fost întemeiată cam pe la anul 150 î.Hr.

Apocalipsa 3, 7 – 13

Caracterizarea Filadelfiei. W.M. Ramsay o denumeşte „cetate misionară", dând acestui cuvânt un înţeles puţin diferit poate de ceea ce gândim noi de obicei că este un misionar. El spune: „Inienţia întemeietorului ei era să o facă centrul civilizaţiei greco-asiatice şi un mijloc de propagare a limbii şi obiceiurilor Greciei, ni părţile răsăritene ale Li de ei şi Frigiei. Ea a fost o cetate misionară chiar de la început, fondată să promoveze o anumită unitate de spirit, obiceiuri şi loialitate în acest domeniu, apostol al elenismului într-o ţară din Orient. A fost un învăţător de succes. Înainte de anul 19 d.Hr., în provincia Lidia nu se mai vorbea dialectul liilian, ci limba greacă era singura limbă a ţării". (*The Letters to m^3 Severi Churches of Asia*, p.391, 392).

Desfăşurând Apocalipsa

Roy Allan Anderson

Filadelfia era situată la intrarea în frumoasa vale din Hermus şi era, ca să zicem aşa, cheia sau poarta de intrare în acest ţinut fertil. Solia Domnului Hristos avea deci o însemnătate specială (vers.7 şi 8). Din pricina măreţiei ei, Filadelfia era uneori menţionată ca fiind „Mica Atena". Era însă supusă la numeroase cutremure, populaţia trăind întotdeauna groaza dezastrului. În anul 17 d.Hr., ea a fost distrusă aproape în întregime. Cea mai mare parte dintre locuitorii ei au fugit din oraş şi mulţi nu s-au mai întors niciodată. Alţii au trăit săptămâni sau chiar luni în corturi şi în locuinţe provizorii. În mijlocul ruinelor ei, se află o coloană solitară care mai rezista încă în secolul al XVIII-lea. Locuitorii au reclădit cetatea, dat fiind faptul că Tiberiu Cezar a donat o sumă destul de mare din tezaurul său personal. Pentru motivul acesta, ei au supranumit cetatea Noul Cezar. De fapt, ea şi-a schimbat numele de câteva ori. Sub domnia lui Caracala, s-a numit Neocorus, iar mai târziu Flavia. Numele ei turcesc de astăzi este Ataşehir, care înseamnă „Cetatea Roşiatică" sau „Cetatea lui Dumnezeu". Numărul locuitorilor ei este cam de 15.000.

Recomandarea. La fel ca în solia Sa către Smirna, Iisus îi laudă pe credincioşii din Filadelfia pentru că au primit aprobarea Celui Sfânt. Prin contrast, cât de diferită era solia Sa către Sardes! Credincioşii acelei biserici trăiau numai cu numele, dar spiritual erau morţi. Dar biserica Filadelfia a păzit Cuvântul Său şi n-a lepădat Numele Său.

Mustrarea. Este destul de semnificativ faptul că Mântuitorul nu-i face nicio mustrare acestei biserici. De aceea, numele ei a rămas ca un simbol frumos al afecţiunii care îi caracterizează pe cei credincioşi.

Sfatul. Filadelfia reprezintă acea perioadă din istoria bisericii care a fost* anunţată prin predicarea evanghelică a lui Wesley, Whitefield, Jonathan Edwards şi a altora. „Lumea este parohia mea", afirma John Wesley, a cărui solie de „har gratuit" a negat

Desfăşurând cartea Apocalipsei teoria calvinistă „a alegerii". Această mişcare evanghelică a devenit preludiul erei misiunilor moderne, care a sosit odată cu zorii secolului al XVIII-lea. Către biserica din această perioadă, Domnul zice în mod semnificativ: „Ţi-am pus înainte o uşă deschisă" (vers.8). Providenţa deschisese uşa lucrării misionare, literalmente, în fiecare ţară de pe pământ. „Căci mi s-a deschis aici o uşă mare şi largă", declară apostolul Pavelân 1 Cor. 16, 9.

Cele două mari revoluţii politice, una în America, 1776, iar alta în Franţa, 1789, au afectat colosal gândirea omenirii. Atunci, deodată

lumea a început să fie accesibilă Evangheliei. William Carey plecă în India în anul 1793; Robert-Morrison, în China în 1807; Robert Moffat, în Africa în 1817, urmat de David Livingstone, în 1841. Societatea Biblică pentru Britania şi străinătate a luat fiinţă în anul 1804, iar Societatea Biblică Americană, în 1816. Mişcarea şcolii duminicale a început, de asemenea, înjurai acestui timp.

Acestea au fost începuturile unui vast program misionar, care S ducă „Evanghelia cea veşnică la orice naţiune, neam, limbă şi popor" (Apoc. 14, 6.7). Perioada Filadelfia a culminat cu marea redeşteptare din secolul al XIX-lea, produsă de predicarea celei de a doua veniri. Prin studiul cărţilor Daniel şi Apocalipsa şi prin interpretarea profeţiilor făcute de însuşi Domnul Hristos, creştină-i; itea a fost profund convinsă că revenirea lui Hristos este aproape. Remarcabila zi întunecată din 19 mai 1780 şi fenomenala cădere de stele din anul 1833 au fost recunoscute ca fiind împliniri di-ii de ale profeţiei şi prevestiri ale iminentei reveniri a Mântuitorului. Un nou impuls a fost dat studiului profeţiilor. Perioadele profetice de 1260 de zile, referitoare la antihrist, şi de 2300 de Bile, care se întind până la începutul judecăţii, au primit o atenţie ipccială. Au fost convocate conferinţe pe teme profetice, în urma i nora s-a născut cea mai mare eră a predicării, cu un avânt ce n-a mai fost văzut din zilele apostolilor. Alături de redeşteptarea în pRidiul profeţiilor veni şi un progres în cercetarea ştiinţifică.

Roy Allan Anderson

Acestea au fost urmate de o eră a invenţiilor şi părea că lumea merge înainte din ce în ce mai repede, mai întâi pe roţi, apoi cu aripi. Noi mijloace de transport şi comunicaţie au luat fiinţă spre a face posibilă ducerea Evangheliei în toată lumea, chiar în această generaţie.

Filadelfia înseamnă „iubire frăţească", iar perioada ei a fost caracterizată de o aceeaşi experienţă a poporului lui Dumnezeu. „Iubirea pentru fratele mai mare conduce întotdeauna la aceea pentru alţi fraţi. Aceasta este dragostea care a fost pierdută în timpul perioadei Efesului... Reîntoarcerea ei în biserică va aduce o repetare a puterii Cincizecimii". (Taylor Bunch, *The Seven Epistles of Christ*, p.198). Lucrarea lui Dumnezeu se va încheia în puterea Duhului Sfânt, care este puterea dragostei divine. Şi când Evanghelia va fi predicată în toată lumea, va veni sfârşitul (Matei 24, 14), iar Domnul va apărea în slavă (Matei 25, 31). Către această biserică este dată următoarea solie:

„Iată, Eu vin curând: păstrează ce ai ca nimeni să nu-ţi ia cununa" (Apoc.3, 11). Este ca şi când Dumnezeu ar spune: „Niciun om, sau afaceri „sau bogăţie, sau ambiţie, sau neliniște să nu te lipsească de coroana ta" (vezi col. 2, 18).

Făgăduința. Ideea fundamentală a cărţii este a doua venire, iar în această epistolă Domnul Hristos făgăduieşte că credinciosul care rămâne statornic va fi păzit în ceasul încercării care va veni peste lumea întreagă (Apoc.3, 10). Mai mult decât atât, aceia care i-au batjocorit şi i-au lepădat vor veni în cele din urmă să recunoască adevărul soliei care a determinat despărţirea lor şi vor cunoaşte şi ei că Dumnezeu i-a iubit (vers.9).

S-a amintit de stâlpul care a rezistat cutremurului devastator din anul 17 d.Hr., rămânând de-a lungul secolelor ca o santinelă în mijlocul ruinelor. Aceasta ar putea să simbolizeze bine pe biruitor. Domnul Hristos făgăduieşte că îl va face un stâlp în templul lui Dumnezeu, pe care să-i scrie numele său „cel nou". Noi purtăm Numele lui Dumnezeu care ne aparţine şi numele Noului Ierusalim, destinaţia noastră.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

În urmă cu câteva decenii, când relaţiile politice dintre Ungaria şi România erau foarte încordate, iar tuturor cetăţenilor care locuiau în cealaltă ţară le-a fost impus să se întoarcă în patrie, o fetiţă de patru ani, care rămăsese la rude, urma să meargă cu trenul acasă, în Ungaria. Nu i s-a permis nimănui să o însoţească pe acest drum, aşa că ea trebuia să călătorească singură. Dar cum era posibil lucrul acesta? Ei bine, dragostea găseşte întotdeauna o cale. I s-a pus o etichetă şi a fost urcată în vagonul de bagaje. Fotografia ci, arătând eticheta pe ambele părţi, a apărut în ziarele londoneze. În felul acesta ea a călătorit împreună cu bagajele, trecând şi graniţa dintre cele două ţări, şi a ajuns acasă teafără. Mama sa i-a ieşit înainte. Imaginaţi-vă aşteptarea nerăbdătoare a acelei mame, dar şi bucuria micuţei în timp ce trenul intra în staţia unde era aşteptată. Tot aşa, Mântuitorul aşteaptă revenirea noastră acasă. Poate că noi nu avem întotdeauna un bilet la clasa întâi şi trebuie să călătorim, aşa cum am văzut, împreună cu bagajele. Dar ce importanţă are? Suntem în drum spre casă! Suntem etichetaţi cu destinaţia Noul Ierusalim! Numele Domnului Hristos este înscris în inimile noastre, căci noi suntem membri ai familiei lui Dumnezeu.

Epistola către Laodicea, *Apoc. 3, 14 – 22*

Înţelesul şi semnificaţia numelui. Laodicea înseamnă „Judecata poporului" Această cetate a fost construită de Antiohus II, între Ulii 261 – 246 î.Hr., şi a fost denumită Laodicea în cinstea soţiei sale cu acelaşi nume, la care se face referire în Daniel 11, 6. Aceasta este ultima dintre cele şapte biserici şi acoperă, în mod simbolic, acea perioadă din istoria bisericii, când Marele nostru Preot ceresc va efectua lucrarea Sa de judecată, până la revenirea Sa în mărire. Numele acesta ar mai putea însemna şi „popor inept" sau „popor îndreptăţit". Ca mijlocitor al nostru, Domnul Hristos ne reprezintă înaintea tronului de har ca să putem fi în

Roy Allan Anderson dreptăţiţi. Apostolul Pavel spune că suntem îndreptăţiţi prin harul Său (Rom.3, 24), prin sângele Său (Rom.5, 9) şi prin credinţă (Rom.5, 1). Harul este izvorul; sângele este mijlocul; credinţa este modul prin care ne-o însuşim.

Caracterizarea localităţii. Laodicea ar putea fi numită, pe drept cuvânt, „Cetatea compromisului"...Nu există nicio cetate cu un spirit şi o natură mai dificil de descris ca Laodicea. Nu avem niciun fel de extreme sau trăsături puternic conturate. Dar chiar în acest echilibru rezidă caracterul ei particular. Acestea erau calităţile care au contribuit la succesul comercial al acestei cetăţi, o cetate a bancherilor şi finanţelor, care putea să se adapteze nevoilor şi dorinţelor altora, chiar docila şi adaptabilă, plină de spiritul compromisului". (W.M. Ramsay, op. cit., p.422, 423).

Situată cam la 92 km depărtare de Filadelfia şi cam la 10 km de Colose, ea era aşezată la întâlnirea a doua căi importante. Era o cetate a bogăţiei, cu pieţe mari, cu o mare bancă de schimburi comerciale şi ateliere importante. Era înconjurată totodată de un teren fertil şi bogat. În acea vale se producea lână preţioasă cu ţesătură moale, de culoare neagră, lucioasă şi nuanţată cu violet. Veşmintele de culoare neagră erau purtate aproape exclusiv de laodiceeni, ca dovadă a bogăţiei lor. Această ţesătură nu se mai lucrează în zilele noastre.

Laodicea era una dintre staţiunile balneoclimaterice de căpetenie din Imperiul Greco-Roman. Băile călduţe şi izvoarele minerale atrăgeau mulţi vizitatori din Europa şi Asia. O importantă şcoală medicală funcţiona în templul lui Karu, unul dintre cele două sute de temple ale lumii antice, dedicat lui Esculap, zeul grec *i* medicinei, sau falsului mesia. De această şcoală era legată o indLStrie

pentru fabricarea unui medicament special pentru ochi, numit collirium. El era făcut din renumita piatră frigiană. W.M. Ramsay zice: „Această pudră din Frigia a ajuns, prin Laodicea, în uzul general al grecilor". (Op. cit., p.419). Din pricina bogăţiei lor.

Desfăşurând cartea Apocalipsei locuitorii erau mândri, aroganţi şi mulţumiţi de sine. Cetatea însăşi era bine organizată şi prosperă, dar tocmai aceste lucruri au făcut-o mulţumită de sine.

Ca o atestare a acestor lucruri, apostolul Pavel a scris o epistolă către Laodicea (vezi col. 4, 13.16), dar scrisoarea s-a pierdut şi nu face parte astăzi din canonul Noului Testament. Unii cercetători susţin că aceasta ar fi fost epistola către Efeseni, deoarece urma să fie citită în toate bisericile. Cu toate acestea, este la fel de posibil să fi fost totuşi o epistolă specială, deoarece, conform rapoartelor noastre, apostolul Pavel nu a vizitat niciodată personal această biserică.

În această localitate a fost ţinut mai târziu un important consiliu bisericesc, cunoscut sub numele de Conciliul din Laodicea. El a fost convocat cam pe la mijlocul celui de al patrulea secol şi au participat treizeci şi doi de episcopi, având ca punct principal pe agendă alcătuirea canonului Scripturii „sau catalogarea cărţilor Bibliei. Este interesant de observat că acest conciliu special pare să fi omis din canon întreaga carte a Apocalipsei. Rapoartele exis-lente ale acestui Conciliu sunt totuşi contestate de erudiţi.

Suntem, deci, la punctul terminus al drumului nostru, după ce l-am străbătut de la Efes până la Laodicea. Aceasta este ultima solie a Domnului Hristos către biserici, El vorbind ca „Cel ce este Amin, Martorul Credincios şi adevărat". El are dreptul se vor –, bească acum, la încheierea istoriei omenirii, căci tot El a fost şi „începutul" la creaţiune (Apoc. 3, 14). Versiunea Weymouth zice astfel: „Începutul şi Domnul creaţiunii lui Dumnezeu". El este Acela care „zice şi se face, porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă" (l's.33, 9). Fiind „Cuvânt" sau „Logos" (în limba greacă), El a fost i II Dumnezeu şi El *a fost* Dumnezeu. „Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El" (Ioan 1, 1 – 3). Vezi, de asemenea, şi Coloseni 1, 13 – 16; Efes.3, 9; Evrei 1, 1 – 3; 1 Cor. 8, 6.

O

Roy Allan Anderson

Nu numai că El a fost Autorul creaţiunii, ci El este şi „Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre" (Evrei 12, 2). Astfel, El vorbeşte către

o generaţie creştină, cultivată şi educată, dar sceptică şi mulţumită de sine, care L-a pierdut pe Dumnezeu în „teoriile ştiinţei", numită pe nedrept astfel. (1 Tim. 6, 20). Filosofia evoluţiei, studiată din oricare unghi, trebuie să fie recunoscută ca un atac asupra veracităţii Cuvântului lui Dumnezeu. Una dintre marile ei ţinte pare să fie nimicirea credinţei în Creator. Dacă ar fi crescut treptat spre bine şi niciodată n-ar fi trebuit să cadă în păcat, atunci omul n-ar fi avut nevoie de un Mântuitor. Evoluţionismul şi adevăratul creştinism nu pot fi niciodată împăcate. Ele încep în două puncte diferite, merg în două direcţii diferite şi termină atât de departe ca şi polii. Lucrul acesta va fi dezvoltat în comentariile din capitolul 7.

Recomandarea. Nu era nimic de recomandat pentru Laodicea, deoarece această biserică absorbise spiritul cel mândru al lumii din jurul ei, iar locuitorii ei se aflau în amară primejdie spirituală. Aceasta justifică mustrarea categorică a Domnului.

Mustrarea. Domnul Hristos vede această biserică ultimă ca fiind nenorocită, săracă, oarbă şi goală, totuşi, foarte important, având toate principiile de bază care încearcă să producă o aparenţă impresionantă. Ei sunt drepţi, fără îndoială, dar îndreptăţirea de sine nu este de ajuns, ea înseamnă moarte. „Eşti călduţ", zice El. Este imposibil să fii creştin fierbinte, zelos şi viu fără focul şi pasiunea credinţei lui Iisus. Băile călduţe din Laodicea, „nici rece şi nici în clocot", sunt un simbol tragic al creştinismului din preajma revenirii Domnului Hristos. El nu-i învinuieşte de ipocrizie, căci un ipocrit este un impostor sau un pretendent; El ştie mai bine. Aceasta este însă o biserică despre care Domnul zice: „nu ştii că eşti". Ei au toate dovezile externe ale dobândirii cunoştinţei adevărului şi totuşi în realitate sunt ticăloşi, nenorociţi, săraci, orbi şi goi. „Îndestulaţi de bunuri", ei sunt bogaţi dacă sunt măsuraţi cu

Desfăşurând cartea Apocalipsei standardele lumii, posedând frumoase biserici, instituţii minunate şi centre de învăţământ, ducând totuşi lipsă tocmai de principiile de bază ale experienţei creştine. Atunci când lucrurile din lume îşi croiesc dram în inimile noastre, pasiunea pentru suflete este distrusă. Prea mulţi dintre noi sunt liniştiţi şi mulţumiţi de sine, necunoscând adevărata lor stare; noi suntem inoculaţi cu suficient creştinism de formă şi suntem astfel imuni faţă de creştinismul veritabil şi neprefăcut. Ar putea fi oare altceva mai tragic?

Sfatul. Dar, în ciuda tuturor acestora, Mântuitorul nu şi-a părăsit poporul. El zice: „Cumpără de la Mine aur curăţit prin foc" (vezi Iov 23, 10) „şi haine albe casă te îmbraci" (vezi îs.61, 10; Apoc. 19, 8). Parabola Domnului despre omul căruia îi lipsea haina de nuntă (Matei 22) este o imagine reală a acestei ultime biserici. „Să-ţi ungi ochii cu alifie ca să poţi vedea", zice El mai departe. Compară Efes.1, 18; Ioan 16, 13. Când încetăm a ne mai încrede în noi înşine şi ne recunoaştem sărăcia, căutând bogăţiile cerului, numai atunci putem fi gata pentru revenirea Sa. Suntem orbi, dar nu de nevindecat. Avem nevoie să fim vindecaţi şi Marele Medic aşteaptă să ne ajute. Avem nevoie să fim îmbrăcaţi, iar El aşteaptă să ne acopere cu propria Sa haină de îndreptăţire. Nicio haină Icsută în atelierele omeneşti nu poate să corespundă nevoilor noastre. Veşmintele negre ale laodiceenilor, care pentru ei erau dovezile superiorităţii lor, erau în realitate o dovadă a sărăciei lor spirituale, în lumea greco-romană, culoarea neagră era în general recunoscută ca simbol al subjugării. În timpurile Evului Mediu, grupări de oameni din anumite ţări erau silite să poarte această culoare, ca să-şi arate supunerea. Prin contrast, culoarea albă este un simbol al curăţiei şi al biruinţei. Dumnezeu doreşte ca noi să fim curaţi, ca astfel să putem fi biruitori. El ne cheamă cu duioşie şi dragoste, spunând: „Te sfătuiesc".

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate

Roy Allan Anderson face niciodată prin sine însuşi. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Fiinţa care s-a predat lui Hristos devine propria Lui fortăreaţă pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită şi El vrea ca nicio altă autoritate să nu fie recunoscută acolo decât a Sa proprie. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cereşti nu poate fi biruit de asalturile lui Satana". (*Hristos*, *Lumina lumii*, p.290, ed. 1990).

Dreptatea prin care suntem îndreptăţiţi ne este atribuită, adică n7 am avut niciun fel de contribuţie la ea. Ea vine cu totul de la Dumnezeu. Dar dreptatea prin care suntem sfinţiţi ne este împărtăşită, adică este lucrată în viaţa noastră prin puterea Spiritului Sfânt.

„Prima este *recomandarea*, iar a doua este *competenţa noastră pentru cer*". (E.G. White în *Review and Herald*, 4 iunie 1895).

Făgăduinţa. Domnul îi mustră pe cei pe care-i iubeşte, dar, dacă refuzăm mustrarea Sa, trebuie să fim despărţiţi de El. Nu este suficient să primim iertarea Sa; noi trebuie să primim şi măsurile Sale de

prevedere. La uşa fiecărei inimi El stă şi bate, bate neîncetat. El insistă să-L lăsăm înăuntru. Nu numai că stă şi bate, dar ne şi spune: „Dacă aude cineva glasul Meu…" Şi deseori se întâmplă să nu fie nimeni înăuntru care să ia iniţiativă, dar El rămâne zăbovind lângă uşă, insistând să intre. Trebuie să ştim că El vine de la tronul Cerului ca să poată cina cu fiii oamenilor. Şi nu este făcută nicio deosebire între noi sau situaţia noastră. „Dacă cineva… deschide uşa", zice El, „voi intra la el, şi voi cina cu el şi el cu Mine" (vers.20). Mântuirea este întotdeauna o problemă personală. În mod personal, noi trebuie să luăm aminte la vocea Sa şi să-L lăsăm înăuntru. Nu numai că El va cina cu noi, ci va împărţi şi tronul Său cu noi. Iată, deci, una dintre cele mai reale făgăduinţe din Biblie. Atunci de ce să-L lăsăm să aştepte? De ce să nu-L lăsăm înăuntru?

Desfăşurând cartea Apocalipsei la uşa inimii

Din nou Iisuse, răbdător, smerit, Aştepţi la pragul uşii încuiate
Dorind să-l treci, dar… ce ocară, Când vezi că scumpa Ta creştinătate, ia pe un nepoftit Te ţine-afară!…

Tu *stai şi baţi, şi-ai chip de răstignit.*
Cu mâinile – însângerată rană…
Pătrund adânc înfrunte-ţi spinii…
Şi-ai jaţa-nlâcrimată ca o mamă…

De ce Te ţin afară azi creştinii? O, tu, păcat, eşti cauza tuturor
Acelora ce nu mai pot s-audă; Tu, tu barezi a lumii poartă la un cumva
Iisus să ne pătrundă în inimă, să schimbe-a noastră soartă!…

Dar Tu, Iisuse, Tu insişti mereu.
Smerit şi blând, cu-aceeaşi întrebare:
Eu *pentru voi murii pe cruce…*
„De *ce nu Mă primiţi, copii? Salvare…*

O, cine altul v-ar putea aduce?" O, Doamne, cu ruşine şi mâhniţi că
nu Te-am auzit, deschidem uşa, Să intri, ca pe veci să ne rămâi în vatra
vieţii ce păstra cenuşa Din care arde astăzi dragostea dintâi!

William W. How

Roy Allan Anderson încheind studiul acestor şapte epistole, să observăm scopul făgăduinţelor, căci orice a fost pierdut prin păcat este restaurat prin har. Geneza, prima carte a Bibliei, conţine tristul raport al căderii omului, precum şi rezultatul acesteia. Ultimele capitole ale Apocalipsei ne arată biruinţa şi deplina restabilire a omului prin Hristos. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi reprimit prin har.

Păcatul

1. Păcatul ne-a deposedat de pomul vieţii. Gen.3, 22.23.
2. Păcatul ne-a adus sub sentinţa morţii. 2, 17.
3. Păcatul ne trimite să ne câştigăm pâinea. 3, 19.
4. Păcatul ne-a furat stăpânirea. 3, 14.
5. Păcatul ne-a lăsat goi. 3, 7.
6. Păcatul ne-a îndepărtat de Dumnezeu. 3, 23.
7. Păcatul ne-a întors în ţărână. 3, 19.

Harul

1. Harul ne restituie pomul vieţii. Apoc. 2, 7.
2. Harul ne dă biruinţă asupra morţii a doua. 2, 11.
3. Harul ne dă cu îmbelşugare mana ascunsă. 2, 17.
4. Harul ne făgăduieşte puterea asupra popoarelor. 2, 26.
5. Harul ne îmbracă în haine albe. 3, 5.
6. Harul ne scoate din robie. 3, 12.
7. Harul ne înalţă la tronul lui Dumnezeu. 3, 21.

Minunată moştenire pentru păcătosul mântuit prin har! Liberatânsă costându-L totul pe Dumnezeu! „Cel ce are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul!”

VIZIUNEA TRONULUI; MIELUL ŞI CARTEA SIGILATĂ

Acum începe partea principală a Apocalipsei. Tot ce a fost prezentat până aici au fost studii pregătitoare sau introductive. Capitolele patru şi cinci pregătesc scena pentru tot ce trebuie să urmeze.

Apocalipsa 4 şi 5

După ce a primit soliile Domnului Iisus Hristos către cele şapte biserici, sau biserica mondială, profetul intră acum în Sanctuarul lui Dumnezeu, în camera tronului Celui veşnic. Acolo, în faţa lui, se desfăşoară scenele marii judecăţi, când se va hotărî cazul fiecăruia. Apostolul Pavel spune: „Dumnezeu a rânduit o zi în care va pideca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit” (Fapte 17, 31). Apoi continuă: „Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu” (2 Cor.5, 10).

O uşă deschisă în ceruri

Sanctuarul pământesc făcut de Moise cuprinde două încăperi. Acestea erau numite sfânta şi sfânta sfintelor. Nimeni nu putea să intre în sfânta sfintelor în afară de marele preot, şi acesta numai o

istorie, iudeii au luat cunoştinţă despre Ziua Ispăşirii ca simbolizând ziua judecăţii, când cazurile tuturor vor fi hotărâte. Sanctuarul pământesc era un simbol al celui ceresc, iar în viziune Ioan a văzut „o uşă deschisă în ceruri", nu *spre* ceruri, ci în ceruri. Era deschiderea unei uşi interioare din Sanctuarul ceresc. El a fost luat în viziune să privească scenele solemne ale judecăţii, când Marele Preot îndeplineşte lucrarea de încheiere a slujbei Sale.

Atunci o voce i-a vorbit, spunându-i: „Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri" (Apoc.4, 1). Profetul se conformează şi primul lucru pe care îl vede este un scaun de domnie. Este o asemănare izbitoare între descrierea lui Ioan din acest capitol şi cea din Daniel 7, 9 – 14. Amândoi profeţii priveau aceeaşi scenă. Fiecare înfăţişează „tronurile", sau scaunele de domnie, aşezate în ordine împrejurul tronului central, şi atât Daniel, cât şi Ioan încearcă să-L descrie pe Acela care ocupă tronul. Daniel spune că „veşmintele Sale erau albe ca zăpada". Ioan zice că era „ca iaspisul" sau, mai exact, „ca diamantul". Daniel mai spune: „Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui". Iar Ioan completează: „El era ca o piatră de sardiu", o piatră roşie, strălucitoare. Albul orbitor al iaspisului sau diamantului ar putea reprezenta sfinţenia Sa, în timp ce râul de foc sau roşul sângeriu al sardiului ar putea simboliza dreptatea Sa.

Tronul însuşi era „ca smaraldul". Verdele, fiind culoarea vieţii, exprimă bine îndurarea lui Dumnezeu, în timp ce curcubeul din jurul tronului este un simbol potrivit al speranţei. Atunci când a apărut pentru prima dată, curcubeul a fost un semn al legământului veşnic de pace al lui Dumnezeu (Gen.9). Dar noi ştim că nu poate exista curcubeu fără ploaie, căci el este rezultatul contopirii luminii strălucitoare cu ploaia.

Astfel, curcubeul care înconjoară tronul se află acolo unde îndurarea lui Dumnezeu şi dreptatea Sa se întâlnesc şi se contopesc.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

La tronul harului, „îndurarea şi adevărul se întâlnesc; dreptatea şi pacea se sărută" (Ps.85, 10). Tronul pe care Ioan şi Daniel l-au descris nu este „tronul slavei", amintit în Matei 25, 31 sau Apoc. 20, 11. Este mai curând „tronul harului", unde păcătoşii vin pentru îndurare şi iertare. (Evrei 4, 16).

Însă cea mai mare mângâiere, şi totodată prima garanţie a biruinţei, este faptul că Dumnezeu stă pe tronul Său. El nu a abdicat în

favoarea vreunei puteri. Nicio dictatură pământească nu-L poate răsturna pe Acela care ocupă acest tron.

Cuvântul „scaun" este grecescul *thronos*, de la care avem cuvântul „tron". Aceste scaune erau scaune de onoare, sau tronuri, je care stăteau douăzeci şi patru de bătrâni. Daniel spune că tronurile erau „coborâte" sau „aşezate" (Dan.7, 9). În acele zile, când una să se ţină o şedinţă, se obişnuia ca cineva să aşeze sau să nină perne pe care să stea şi să se sprijine demnitarii în timpul ledinţei. Aceşti bătrâni, ca şi preoţii din vechiul Israel, erau îmbrăcaţi în veşminte albe, un simbol al „dreptăţii sfinţilor" (Apoc. I°, 8). Slujind ca în orânduiala lui Melhisedec, ei sunt încoronaţi ca preoţi-regi.

Dar cine sunt oare aceşti bătrâni? De unde au venit? Ei înşişi pun că au fost răscumpăraţi de pe pământ (5, 9). Deci, sunt Oameni păcătoşi, salvaţi prin har. Un preot trebuia să fie ales din he fraţii săi. (Evr.2, 17). Aceşti oameni, fiind preoţi, erau reprezentanţi aleşi din fiecare rasă şi naţiune din lume. Când Domnul liristos a înviat din mormânt, „multe corpuri ale sfinţilor, care dormeau în ţărâna pământului, au fost înviate şi au ieşit din morminte" (Mat. 27, 52.53). Atunci, „când El S-a înălţat la cer, a idus o mulţime de captivi" (El. 4, 8 comentat). În acest sens, El a devenit „primul născut dintre mulţi fraţi" (Rom.8, 29). Când a fost (Ies ca Mare Preot al nostru, El a fost uns cu uleiul bucuriei, *mai presus decât toţi tovarăşii Săi* (Evr.1, 9). Acei „tovarăşi" nu erau îngeri, ci erau oameni. Erau „fraţii" Săi care au înviat din mor

*Roy Allan Anderson*mânt odată cu El. Ei erau darul snopului de legănat antitipic, ca să zicem aşa, şi au devenit antitipul ceremonialului din ritualul mozaic (Lev.23, 15). Domnul Hristos este „primul rod" al nostru (1 Cor. 15, 20) şi a înviat chiar în ziua darului primelor roade. A murit în cea de-a paisprezecea zi a lunii Nisan, prima lună, şi a înviat în cea de a şaisprezecea zi, împlinind simbolul exact.

Douăzeci şi patru de bătrâni apar împreună cu Hristos în slujba Sa preoţească. Şi aceasta este o împlinire a simbolului. Noi ştim că, în serviciul templului, erau un număr de douăzeci şi patru de cete, sau slujbaşi, ai preoţiei levitice. Vezi 2 Cronici 8, 14; 1 Cron. 24, 3 – 9. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, aparţinea cetei care ardea tămâie (Luca 1, 7 – 9; Exodul 30, 7.8).

Cele „şapte lămpi de foc".

Se consideră că aceste lămpi sunt „cele şapte Duhuri ale lui

Dumnezeu", şapte fiind cifra desăvârşirii. Aceasta este o frumoasă imagine a Duhului Sfânt care caută permanent, în lumea întreagă, pe aceia ale căror inimi sunt cu desăvârşire de partea Sa (2 Cron. 16, 9; Prov. 15, 3).

făpturile mi" din jurul tronului, Apocalipsa 4, 6

Cele „patru fiinţe", sau „făpturi vii", cum redau alţi traducători cuvântul grecesc *zoon*, par să fie mai strâns legate de tron decât chiar cei douăzeci şi patru de bătrâni. Simbolismul unui leu, al unui viţel, al unui om sau al unui vultur este deosebit de semnificativ. Asemenea reprezentări se mai găsesc şi în primul capitol din Ezechiel. Aceasta, fără îndoială, înseamnă putere, perseverenţă, inteligenţă şi repeziciune. De-a lungul secolelor, comentatorii au legat aceste simboluri de cele patru aspecte ale lucrării Mântuitorului nostru, care sunt accentuate în mod special în cele patru Evanghelii. Astfel, evanghelistul Matei descrie latura regească a Domnului, reliefând pe Rege şi împărăţia Sa. Acest lucru este bine

Desfăşurând cartea Apocalipsei simbolizat printr-un leu, care este regele animalelor. Evanghelistul Marcu îl priveşte în mare măsură pe Mântuitorul ca fiind slujitorul omului, boul simbolizând slujirea. Luca, doctorul, relevă aspectul Său de om ca Fiu al omului, de unde faţa unui om. Iar Ioan descoperă divinitatea Sa, Cuvântul care a făcut toate lucrurile. Acest aspect al lucrării Domnului este simbolizat printr-un vultur în zbor".

Aceste simboluri existau şi în organizarea taberei vechiului Israel din pustie. Vezi Numeri capitolul 2. Partea care era grupată în jurul lui Iuda era sub steagul unui leu; aceea din jurul lui Efraim, sub steagul unui bou; cei din jurul lui Ruben erau sub stindardul unui om, iar cei diajurul lui Dan, sub steagul unui vultur în zbor.

Scena care urmează să apară este una care culminează în relatări apocaliptice. Uluitoarea repeziciune a evenimentelor prezentate aici te copleşeşte de uimire, în timp ce vei încerca să deslueşti adevărata lor însemnătate.

Cartea pecetluită cu şapte peceţi

Cel care şade pe tron are în mâna Sa o carte pecetluită cu şapte peceţi. Oricare ar fi această carte, ea priveşte răscumpărarea oamenilor, căci, îndată ce este luată din mâna Celui care şade pe iion, începe un imn de laudă, în timp ce bătrânii strigă într-un entuziasm răpitor: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat… şi în: ai răscumpărat

pentru Dumnezeu prin sângele Tău". Da, ea are de-a face întru totul cu mântuirea noastră, şi de aceea studiul acestei cărţi este aşa de important!

În timp ce răscumpărarea îşi are originea în trecut, deplina ei ualizare se află în viitor. Preţul ei a fost plătit atunci când Domnul şi a vărsat preţiosul Său sânge pe crucea de pe Calvar. Dar, până (e El nu revine pe nori în putere şi glorie, răscumpărarea nu este completă. Această lume, ţinută atât de mult sub influenţa puterilor răului, urmează să fie eliberată şi dată înapoi poporului lui Dum

*> I) estaşurând Apocalipsa 65

I

Roy Allan Anderson nezeu. „Fericiţi cei blânzi", a zis Iisus, „căci ei vor moşteni pământul". Această moştenire este încă în viitor. Privind înainte spre acea oră a biruinţei, El ne-a spus să fim gata şi a rânduit multe semne care să stabilească timpul revenirii Sale. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri", a spus El, „să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie" (Luca 21, 28).

— Apostolul Pavel vorbeşte despre această moştenire ca despre o speranţă viitoare. Darul Duhului Sfânt este arvuna sau garanţia moştenirii, care este „răscumpărarea celor câştigaţi" (Efes. 1, 13.14). În timp ce moştenirea este garantată, ea trebuie să fie eliberată din mâinile uzurpatorului şi pregătită pentru veşnicii ei deţinători. Şi acest lucru nu se poate îndeplini decât după judecată.

După vechile legi ale evreilor, era practic imposibil să înstrăinezi o proprietate, decât numai pentru un anumit timp. Dacă cineva găsea necesar, din nefericire, să dispună de pământul său, acesta putea s-o facă numai până în anul jubileului, când, în mod automat, toate proprietăţile reveneau posesorului de drept. Dacă acesta murea între timp, atunci cea mai apropiată dintre rude putea s-o pretindă. sau s-o revendice. De fapt, el nu trebuia să aştepte chiar până la jubileu, ci, prevăzător, putea stabili pretenţii legale pentru'ea, în cazul în carcera dispus să achite preţul răscumpărării.

Atunci când o proprietate era înstrăinată, existau două cărţi sau seturi de acte de proprietate făcute în scris, menţionând preţul şi toate detaliile. Aceste hârtii sau acte de înstrăinare, un exemplar sigilat, iar celălalt nesigiâat, intrau în posesia cumpărătorului.

„În ce priveşte modul scrierii contractului, se proceda astfel: acela care urma să cumpere terenul scria două documente – primul

care trebuia să fie sigilat cu propria sa pecete, iar al doilea care era arătat martorilor, ei trebuind să subscrie şi să dea mărturie despre conţinutul lui. Acesta, adică martorul, semna şi el la sfârşitul documentului de înstrăinare". (J.A. Seiss, *The Apocaâypse*, vol. 1, p.273).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

O moştenire înstrăinată era întotdeauna atestată printr-o astfel e carte sigilată sau act de proprietate. Şi putea întotdeauna să fie ecuperată la termenul prevăzut, asigurată fiind de un răscumărător. Un astfel de răscumpărător era numit „goel". Frumoasa ovestire despre Rut şi Boaz gravitează în jurul unei asemenea revederi legale din vechime (vezi Ier.32, 6 – 15).

Să observăm acum însemnătatea acestei scene în ceruri. Atunci înd a păcătuit, Adam a pierdut toate drepturile din această lume; ar moştenirea a fost pierdută nu numai de el, ci de toată posteri-atea. Satana a pretins această lume şi, timp de mii de ani, străinii şi intruşii au invadat-o şi pervertit-o. Totuşi, în tot acest timp, acel litiu de proprietate pierdută era în aşteptarea timpului când Răscumpărătorul, sau Goelul, avea să ia acea carte sigilată şi să recâştige moştenirea pierdută.

Înainte ca vrăjmaşul şi cei ce l-au urmat să fie alungaţi, iar moştenitorii de drept să poată fi reintegraţi, trebuie să aibă loc o cercetare directă a tuturor drepturilor şi pretenţiilor. Faptul acesta ne reaminteşte de deschiderea cărţilor din ceruri. Înainte de orice hotărâre, ele trebuie să fie cercetate. Înainte ca Domnul să revină cu putere şi slavă spre a-şi primi biserica, fiecare caz va fi hotărât, deoarece El aduce răsplătirea cu Sine, urmând să dea „fiecărui om după fapta lui" (Apoc.22, 12). Înainte de a reveni ca împărat, El îşi meheie lucrarea de Mare Preot, cu care ocazie rosteşte sentinţa veşnică asupra întregii omeniri în următoarele cuvinte: „Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se înneze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe" (vers.11).

În orice judecată există trei faze: (1) cercetarea dovezilor; (2) pronunţarea sentinţei; (3) executarea sentinţei.

În marea şedinţă din ceruri, aceste trei faze sunt deosebite. Exe-< marea sentinţei nu formează întreaga judecată, deoarece înainte

Roy Allan Anderson de a fi adusă la îndeplinire trebuie să aibă

loc o examinare sau o cercetare a fiecărui caz. Această lucrare nu trebuie să aibă loc pentru că Dumnezeu are nevoie de dovezi, căci El este Dumnezeu şi cunoaşte totul, ci ca întregul univers să poată cunoaşte justeţea sentinţei rostite.

Apostolul Pavel spune: „Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos" (2 Cor.5, 10). Iar mai departe, el afirmă că Hristos va judeca tainele oamenilor (Rom.2, 16). Apoi, „Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit" (Fapte 17, 31). Şi numirea acelui Om rânduit este asigurată prin faptul că „Ei L-a înviat dintre cei morţi". Acesta, care nu poate fi decât însuşi Domnul Hristos, declară: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului… Şi l-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului" (Ioan 5S, 22, 27).

Aceste cuvinte ale lui Iisus sugerează cel puţin două faze ale judecăţii, adică aceea care dă la iveală raportul fiecărei vieţi, iar a doua, aceea care urmează atunci când sentinţa judecăţii este adusă la îndeplinire.

Comentând lucrarea de judecată a Domnului Hristos, E.G. White reliefează acest lucru. Astfel, în *Mărturii* voi. 9, pag. 152, spune:

„Şi Hristos a fost făcut Judecătorul nostru. Tatăl nu e judecătorul. Nici îngerii nu sunt. Cel care a luat natura omenească asupra Sa însuşi, şi în lumea aceasta a trăit o viaţă desăvârşită, Acesta urmează să ne judece. Numai El poate fi Judecătorul nostru. Vă veţi aduce aminte de aceasta, fraţilor? Vă veţi aduce aminte de aceasta, slujitori ai lui Dumnezeu? Vă veţi aduce aminte de aceasta, taţilor şi mamelor? Hristos a îmbrăcat natura omenească pentru ca să poată fi Judecătorul nostru".

„El a dat şi dă tuturor viaţă şi lumină şi după măsura de lumină dată, va fi judecat fiecare. El care a dat lumina, care i-a urmărit pe oameni cu cea mai duioasă stăruinţă căutând să-i câştige de la

Desfăşurând cartea Apocalipsei păcat la sfinţenie, este în acelaşi timp şi Apărătorul şi Judecătorul lor… El, care S-a luptat cu amăgitorul şi care în decursul tuturor veacurilor a căutat să smulgă pe captivi din prinsoarea lui, va judeca fiecare fiinţă". (*Hristos*, *Lumina lumii*, p. 179, ed. 1990).

„Domnul Hristos personal va hotărî cine este vrednic să facă parte din familia cerească. El va judeca pe Fiecare om după cuvintele şi faptele sale". (*Parabolele Domnului Hristos*, p.47, ed. 1995)

„Însoţit de îngeri cereşti, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor şi acolo. Se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu, pentru a îndeplini ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului, pentru a îndeplini lucrarea judecăţii de cercetare". (*Tragedia Veacurilor*, p.440, ed. 1992).

Pentru care motiv este numit Domnul Hristos Judecătorul nostru? Să răspundem cu propriile Sale cuvinte: „Pentru că El este Fiul omului".

„Întrucât a gustat până la drojdie durerile şi ispitele oamenilor şi înţelege, slăbiciunile şi păcatele lor, întrucât pentru binele nostru a stat neclintit în faţa ispitelor lui Satana şi se va purta cu dreptate şi milă cu fiinţele, pentru salvarea cărora a vărsat însuşi sângele Său – pentru toate acestea Fiul omului a fost rânduit să execute judecata". (Hristos, *Lumina lumii*, p.179, ed. 1990).

Minţile noastre ar trebui să insiste mult asupra importantului subiect al judecăţii, ca să poată înţelege însemnătatea ei deosebit de importantă pentru noi.

„Ne aflăm în marea zi a ispăşirii, iar sfânta lucrare a Domnului Hristos în folosul poporului lui Dumnezeu, care continuă şi în prezent în Sanctuarul din ceruri, ar trebui să fie studiul nostru permanent". (*Testimonies*, vol. 5, p.520).

Cât de important este, deci, ca mintea noastră să privească adesea solemna scenă când se ţine judecata şi se deschid cărţile şi când, ca şi Daniel, fiecare va sta în dreptul cetei lui la ziua de apoi…

Iyi

Roy Allan Anderson

Sanctuarul din ceruri este locul principalei lucrări a Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor. El interesează pe orice suflet care trăieşte pe pământ. Aşadar, este de cea mai mare importanţă ca toţi să cerceteze în mod personal aceste subiecte.

Cu aceste gânduri, să încercăm să ne imaginăm scena din ceruri, aşa cum este schiţată în cartea Apocalipsei, capitolele 4 şi 5.

Cel îmbătrânit de zile, şezând pe un tron înconjurat de curcubeu, prezidează o importantă adunare. Măreţia acelei scene nu poate fi descrisă în cuvinte omeneşti. Aproape de tronul cel mare sunt cele patru făpturi vii, dar în jurul lor stau cei douăzeci şi patru de bătrâni, ocupând scaunele sau tronurile mai mici. În mâinile Celui Atotputernic este o carte. Ea este scrisă „pe dinăuntru şi pe dinafară"

(Apoc.5, 1). Un înger puternic păşeşte înainte şi somează întregul univers: „Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?”

În lumina celor observate deja în ce priveşte moştenirea pierdută, o astfel de anunţare are o însemnătate deosebit de importantă, deoarece în balanţă atârnă soarta unei lumi pierdute. Întregul cer tace. Oare nu se va găsi nimeni care să deschidă cartea? Tăcerea devine apăsătoare. Inima sensibilă a lui Ioan este mişcată până la lacrimi şi plânge, dar nu pentru că este nerăbdător să cunoască conţinutul cărţii. Lacrimile sale nu curg din pricina unei curiozităţi dezamăgite. Disciplinatul şi sfântul oştean al crucii cunoaşte semnificaţia acelei cărţi sigilate. Dacă nimeni nu a fost găsit vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile, atunci toate făgăduinţele profeţilor, toate speranţele copiilor lui Dumnezeu care trec prin suferinţe „toate soliile apostolilor şi evangheiiştilor au fost în zadar. Dacă nu va apărea niciun goel, atunci moştenirea cumpărată va fi pierdută. Fiii omenirii pierdute nu vor putea niciodată să moştenească pământul. Gândul acesta era copleşitor.

Atunci, unul dintre bătrâni veni şi vorbi cu profetul. El zise: „Nu plânge, iată că leul din seminţia lui Iuda… a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei”. Ştergându-şi ochii.

HWH – aaa-HMHI – H

Desfăşurând cartea Apocalipsei privi. Şi iată că în faţa tronului stătea un Miel, dar într-o inocenţă şi frumuseţe nepătată; era ca şi când ar fi fost înjunghiat. El înainta şi luă cartea din mâna Aceluia care străbătu întregul univers, iar ostile cereşti izbucniră în osanale. Se afla acolo un Goel; fusese găsit un Răscumpărător. Deci, răscumpărarea moştenirii înstrăinate era asigurată.

În timp ce Mielul păşea înainte ca să ia documentul de proprietate al moştenirii înstrăinate, profetul îi observă nişte trăsături proeminente. El era un Miel, dar în acelaşi timp un leu-miei. În felul acesta însuşirea sacrificiului este evidentă. El are însă şi şapte coarne. Aceasta denotă puterea Sa. Ochii Săi reflectă inteligenţa şi înţelepciunea Sa. Şapte fiind numărul desăvârşirii, El este simbolul puterii desăvârşite şi al înţelepciunii desăvârşite. În cartea Apocalipsei, El este numit Miel de douăzeci şi opt de ori. Dar simbolurile din acest tablou ne fac legătura cu alte exprimări profetice. RrofeM Habacuc îl descrie ca având „coarne pornind din mâna Sa”, sau „raze strălucitoare din dreapta Sa”, şi acolo este ascunsă tăria Lui” (Hab.3, 4). El a fost

rănit la picioarele Sale, ca să oară ispăşi păcatele umbletelor; a fost rănit la mâini, ca să poată spăşi păcatele făptuirii; a fost rănit la cap, ca să poată ispăşi acatele cugetării; şi a fost rănit în coastă, ca să poată ispăşi acatele sentimentelor nesfinte.

Numai mâinile Sale sunt vrednice să rupă peceţile cărţii. Soarta amenilor şi popoarelor este în mâinile străpunse de cuie ale ielului care a fost înjunghiat. Mai mult, fiecare descoperire pe are o primim de la Dumnezeu ajunge la noi prin Omul crucii. Tot ce ştim despre viitor ne este dat prin El, care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi.

O cântare nouă înaintea tronului, *Apocalipsa 5, 9 – 13*

Pe când Mielul lua cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni, plecaţi în adorare, înălţau imnul: „Vrednic este

Roy. *Allan Anderson*

Mielul ca Fe a fost junghiat". În capitolul 4, 8 – 11 s-a auzit un cântec asemănător, înălţat Creatorului tuturor lucrărilor, care stătea pe tron. Dar în capitolul 5 auzim acelaşi grup de fiinţe cereşti cântând „o cântare nouă". Este, de asemenea, un imn de laudă, adresat în special Mielului, în timp ce Acesta ia cartea din Mâna Celui Atotputernic. Ei înţeleg sensul. Secole de întristare urmează să se apropie de sfârşit, căci El, care a plătit preţul răscumpărării – cerescul Goel – intră acum în faza finali a lucrării Sale, în favoarea oamenilor pierduţi; judecata este gata să înceapă.

„Vrednic este Mielul care a fost junghiat… şi ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău" este imnul care izbucneşte de pe buzele celor răscumpăraţi. Altceva ne reţine atenţia – cei douăzeci şi patru de bătrâni sunt văzuţi cu potire de aur pline cu tămâie, „care sunt rugăciunile sfinţilor". De ce tocmai aici se face referire la rugăciunile sfinţilor? S-ar putea oare să fi sosit timpul răspunsului la rugăciunile unite ale tuturor sfinţilor din toate veacurile? De la căderea lui Adam, strigătul secolelor a fost: „Vie împărăţia Ta". Profeţii persecutaţi, sfinţii în suferinţă şi nenumăraţi martiri s-au rugat şi au tânjit după această zi. De-a lungul dramaticei nopţi a păcatului, când bărbaţi şi femei au pecetluit mărturia lor cu propriul lor sânge, un mare cor de rugăciuni s-a înălţat înaintea lui Dumnezeu. Nicio rugăciune n-a fost pierdută. Toate au fost păstrate cu grijă, după cum am văzut, în acele potire de aur".

În timp ce bătrânii conduc cântarea de laudă, răsunetul ei nu se opreşte aici; tema ei este preluată de nenumărata mulţime a îngerilor

şi iată că se întinde până dincolo de marginile creaţiunii lui Dumnezeu. Foarte departe, chiar în adâncimea spaţiului, profetul aude acelaşi refren de laudă. Se răspândeşte din ce în ce mai departe, până ajunge la fiecare fiinţă din imensa creaţiune a lui Dumnezeu din ceruri sau planete, apoi mai departe prin întinderile –, nelimitate ale universului, până ce atinge proporţiile unei epopee, întregul univers exclamă atunci, într-o răpitoare melodie: „A Celui

Desfăşurând cartea Apocalipsei ce şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor" (Apoc. 5, 13).

„Iar noi vom împăraţi pe pământ", cântă triumfători bătrânii (vers. 10). Ei nu sunt pe pământ acum şi nici nu vor rămâne totdeauna în ceruri. Pământul va fi căminul lor, şi dacă vom rămâne credincioşi, vom împăraţi şi noi împreună cu ei pe pământul reînnoit. Şi noi, prin harul lui Dumnezeu> vom putea „să urmăm pe Miel oriunde merge El" (Apoc. 14, 4). Totul este prevăzut în aşezarea minunată a acestei măreţe adunări. Câtă maiestate! Câtă slavă va fi acolo! Profetul Daniel o descrie astfel: „Scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc şi roatele lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii şi mii de slujitori Îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii, stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile" (Daniel 7, 9.10).

Însă profetul Ioan, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, descrie aceeaşi scenă, dând mai multe detalii. Acest bătrân apostol este şi el invitat să se alăture oştilor îngereşti. Ia loc alături de cele patru rapturi vii şi de cei douăzeci şi patru de bătrâni, şi din acest loc privilegiat, începe să observe desfăşurarea fiecărui eveniment, într-o măreaţă panoramă. Această scenă grandioasă nu are egal în întreaga Scriptură. Ea reprezintă deschiderea judecăţii, care culminează cu a doua venire a Domnului Hristos.

În timp ce încheiem prima dintre scenele cutremurătoare ale Apocalipsei, să ne unim glasul cu cel al sfinţilor care au biruit, în mulţumire lată de Dumnezeu pentru speranţa noastră că, în decursul veacurilor nesfârşite, vom avea privilegiul să proslăvim pe Miel şi jertfa Sa. Cântarea noastră permanentă va fi despre El, Cel care a biruit moartea şi ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Său. Dacă însă dorim cu adevărat să ne unim şi noi cu acel veşnic imn de laudă în ziua de apoi, trebuie ca încă de pe acum să-i prindem ecoul şi să strigăm împreună cu îngerii şi cu cei răscumpăraţi:

„Vrednic este Mielul care a fost junghiat!”

„CĂLĂREŢII APOCALIPTICI

Poate că nici unei profeţii nu i s-a făcut un mai amplu comentariu ca acestei profeţii a călăreţilor, pline.de dramatism. Până spre secolul al treilea, creştinii persecutaţi au căpătat multă mângâiere pe de o parte, iar pe de altă parte inspiraţie din acest capitol. De altfel, era imposibil ca Apocaâipsa să fie pe deplin înţeleasă până la desfăşurarea evnimentelor. Cu toate acestea, Victorinus, care a fost martirizat în anul 303 d.Hr., în timpul persecuţiilor lui Diocleţian, a scris un comentariu complet al Apocalipsei. Comentariul său mai există încă, iar principiul fundamental ăl repetării, pe care el îl reliefează, este vital. Profeţiile Apocalipsei nu sunt succesive; ele se repetă, adică se dublează, acoperind aceeaşi perioadă de timp. De exemplu, cele şapte peceţi şi cele şapte trâmbiţe acoperă aceeaşi perioadă de timp pe care au acoperit-o şi cele şapte biserici. Natural, au existat multe lucruri pe care Victorinus nu le putea cunoaşte în zilele sale, căci evenimentele descrise nu avuseseră încă loc. Totuşi, el recunoscu acest fapt ca un principiu fundamental în însăşi structura cărţii.

Un alt principiu important în interpretarea profetică, unul care a fost subliniat chiar şi de Domnul Hristos, este că o profeţie poate fi pe deplin înţeleasă numai atunci când ajunge la împlinirea ei. De trei ori a repetat Iisus în camera de sus: „Şi v-am spus aceste lu’

Desfăşurând cartea Apocalipsei cruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru că atunci când se vor întâmpla, să credeţi” (Ioan 14, 29; 13, 19; 16, 4). Scopul profeţiei nu este acela de a ne face experţi în prevestiri, ci mai degrabă a ne face umili în prezenţa lui Dumnezeu, dându-ne seama că numai El cunoaşte sfârşitul de la început. Este interesant şi inspirator faptul de a observa în studiul istoriei bisericeşti că, atunci când o profeţie s-a împlinit, au existat unii întotdeauna care au sesizat acest lucru. De fapt, nimic nu poate da o mai mare satisfacţie într-un astfel de studiu ca descoperirea că, atunci când marele orologiu al lui Dumnezeu arată că a sosit timpul când o profeţie importantă este gata să se împlinească, solii Săi sunt acolo, pregătiţi, chiar cu riscul vi eţii lor, dacă nevoia o va cepe să vestească acea solie. În acelaşi timp, profeţia neîmplinită a fost întotdeauna un domeniu rodnic pentru speculaţii şi, prea adesea, aceia care sunt neînţelepţi şi deseori neinformaţi se hazardează în acest domeniu. Şi

atunci când previziunile lor nu s-au împlinit, vrăjmaşii Cuvântului lui Dumnezeu găsesc motive să ridiculizeze şi să condamne întregul domeniu al interpretării profetice. Profeţia pe care o începem acum a avut mult de suferit din pricina interpretărilor nesăbuite şi cabalistice. Ea este una dintre cele mai lămuritoare şi pline de mângâiere dintre toate profeţiile din Cuvântul lui Dumnezeu. Capitolul 6 ar trebui studiat numai în lumina capitolelor 4 şi 5. Numai atunci vom putea căpăta adevărata sa însemnătate.

Apocaâipsa cap. 6

Să ni-l imaginăm pe Ioan stând în mijlocul îngerilor şi bătrânilor, descriind procesul celui mai mare complet de judecată ţinut vreodată. Sunt cercetate cazurile tuturor celor ce mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu. Fiecare este studiat în lumina mediului în care a trăit. Astfel, în marea instanţă cerească, se va derula întreaga istorie a secolelor. Cărţile se deschid şi împreună cu ele se deschide o altă carte, care este cartea vieţii. Judecata este amintită

Roy Allan Anderson de peste o mie de ori în Scripturi, dar Daniel şi Ioan sunt lăsaţi să ne facă descrierea acestui imens tribunal ceresc.

Profetul Daniel arată: „S-a ţinut judecata şi cărţile au fost deschise". Descriind aceeaşi scenă, vizionarul Ioan adaugă: „Şi a fost deschisă o altă carte care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea". (Este destul de semnificativ faptul că aceste două relatări se referă la una şi aceeaşi scenă. Acea carte a vieţii va fi iarăşi deschisă la sfârşitul mileniului, după cum stă scris şi în Apoc. 20, 12.)

„Cartea vieţii conţine numele tuturor acelora care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu. Iisus îndemna pe ucenici: Bucuraţi-vă pentru că numele voastre sunt scrise în ceruri (Luca. 10, 20). Pavei vorbeşte despre colaboratorii lui credincioşi ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii (Filip.4, 3). Daniel privind spre timpul încercării, aşa cum n-a fost niciodată, spune că poporul lui Dumnezeu va fi mântuit şi anume toţi aceia al căror nume a fost scris în carte. Iar Ioan spune că numai aceia vor intra în cetatea sfântă a lui Dumnezeu, ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii Mielului (Dan. 12, 1; Apoc.21, 27).

O carte de aducere aminte este scrisă înaintea lui Dumnezeu în care sunt raportate faptele bune ale acelora care se tem de Dumnezeu şi cinstesc Numele Lui (Mal.33, 16). Cuvintele lor de credinţă, faptele

lor de iubire sunt scrise în ceruri. Neemia se referă* la aceasta atunci când spune: Adu-ţi aminte de mine, Dumnezeule, şi nu uita faptele mele evlavioase făcute pentru Casa Dumnezeului meu' (Neemia 13, 14). În cartea de amintiri a lui Dumnezeu este imortalizată orice faptă de dreptate. Acolo se înregistrează cu credincioşie orice ispită căreia i s-a rezistat, orice păcat biruit, orice cuvânt de milă duioasă care a fost exprimat. Şi orice faptă de jertfire, orice suferinţă şi durere suferită pentru Hristos este raportată acolo. Psalmistul spune: Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta? (Ps. 56, 8)". (*Tragedia Veacurilor*, p.440, 441, ed. 1992).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Cât de încurajator este să ştii că, atunci când cazurile noastre se revizuiesc înaintea lui Dumnezeu, bucuriile noastre, întristările noastre şi chiar mediul şi condiţiile în care a trăit fiecare copil al lui Dumnezeu se vor lua în consideraţie. Totul îi este cunoscut. „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" se întreba odată Avraam (Gen. 18, 25). Iar psalmistul se exprimă chiar mai apăsat, atunci când zice: „Domnul numără popoarele, scriindu-le: Acolo s-au născut" (Ps.87, 6).

Atunci când Marele nostru Preot, Goelul ceresc, Leul din Iuda şi Mielul lui Dumnezeu, rupe peceţile şi deschide cartea, panorama tuturor veacurilor este desfăşurată înaintea marelui tribunal. Deci, să luăm loc cu respect alături de profetul plin de uimire şi să privim cum Mielul lui Dumnezeu desfăşoară sulul.

Ruperea peceţilor în timp ce fiecare pecete este desfăcută, una dintre rapturile vii zice cu un glas ca de tunet: „Vino!" (Apoc.6, 1.2). Cuvintele „şi vezi" sunt omise în multe dintre manuscrisele vechi. De fapt, este mai mult o poruncă referitoare la conţinutul peceţii decât o invitaţie tăcută profetului pentru a observa. Fiecare perioadă specială din istoria bisericii este cuprinsă într-un important simbol şi, ascultă tori poruncii autoritare, într-o panoramă impresionantă, caii l-ulopează purtându-şi călăreţii.

PRIMA PECETE – un cal alb, simbol al curăţeniei şi biruinţei.

Călăreţul este încoronat şi poartă un arc. El porneşte biruitor ca să biruiască – un frumos simbol al biruinţelor Evangheliei din primul senil al dispensaţiunii creştine. El împlineşte profeţii ca acelea din I labacuc 3, 8.9: „Ai încălecat pe caii Tăi şi Te-ai suit în carul Tău de

biruinţă? Arcul Tău este dezvelit". Psalmi 64.7 – 9: „Dar Dumnezeu uncă săgeţi împotriva lor; deodată iată-i loviţi… Toţi oamenii t cuprinşi de frică şi mărturisesc: iată ce a făcut Dumnezeu, şiunosc că aceasta este lucrarea Lui".

mmm-maM/MM

Roy Allan Anderson

Indiferent de învăţăturile spirituale pe care le-am putea obţine din această profeţie, interpretarea istorică chiar din secolul al III-lea a fost că aceste simboluri înfăţişează, într-o expresie plastică, declinul vieţii spirituale a bisericii.

Victorinus, acel comentator timpuriu la care ne-am mai referit, interpretează modul în care a pornit calul cel alb din primul sigiliu, ca fiind biruinţele Evangheliei asupra păgânismului din primul se-col. „După ce Mântuitorul S-a înălţat la ceruri şi a descoperit toate lucrurile, El trimise Duhul Sfânt, ale cărui cuvinte predicatorii le îndreptau ca nişte săgeţi, atingând inimile oamenilor, astfel încât ei să poată birui necredinţa… Aşadar, calul alb este cuvântul predicării pe care Duhul Sfânt l-a trimis în lume". (*Comentariul* lui Victorinus, citat de L.E. Froom în *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 1, p. 339). Iar din Ps. 45, 5, aflăm că rănile pricinuite de săgeţile arcaşului sunt simbolul biruinţelor lui Mesia.

„Simbolul războinicului spiritual sau ceresc reprezintă oştirea Domnului; biserica Sa biruitoare, strălucind în curăţenia ei primară şi pornind înainte într-un avânt al bjruinţei". (William Cuninghame, A *Dissertation on the Seals and Trumpets of the Apocalypse*, ed. a IV-a, p.4).

În *Istoria declinului şi căderii Imperiului Roman*, de Ed. Gibbon, cap.15, par.54, citim: „Progresul creştinismului n-a fost limitat numai la Imperiul Roman, ci religia cea nouă, numai într-un singur secol, după moartea divinului ei Autor, s-a întins în orice parte a globului". Ca număr, aceiaşi istoric afirmă că biserica creştină din Roma număra nu mai puţin de 50.000 de credincioşi, iar cea din Antiohia 100.000, sau a cincea parte din populaţie. Numărul creştinilor numai din Imperiul Roman era apreciat la 5.000.000. Apostolul Pavel, scriind bisericii din Roma, spune: „Mulţumesc Dumnezeului meu… căci credinţa voastră este vestită în toată lumea" (Rom. 1, 8). Iar colosenilor le scria că Evanghelia, al cărui vestitor este ei, „a fost propovăduită oricărei făpturi de-sub cer" (Coî.1, 23).

HHH

Desfăşurând cartea Apocalipsei

A DOUA PECETE – un cal roşu, simbol al războiului şi vărsării de sânge.

Contrastul culorii este semnificativ. „Taina nelegiuirii" începuse să lucreze. Biserica era „lepădată de credinţă" (2 Ţes. 2, 3 – 7). Previziunile apostolului Pavel au fost curând împlinite (Fapte 20, 28 – 30).

„Culoarea de foc a celui de al doilea cal… şi a îngrozitoarei arme cu care era înarmat ne arată că, după primul şi cel mai curat secol al creştinismului, spiritul dragostei şi al păcii trebuia să se retragă de la biserica vizibilă şi să fie urmat de un spirit de discordie, de disensiune şi luptă, o pornire cumplită şi înfocată care îi instiga pe creştini să se distrugă unul pe celălalt. Istoria bisericească a secolelor patru şi cinci demonstrează în mod suficient că a avut loc o astfel de schimbare". (W. Cunighame, op. cit., p.5).

„Vrăjmăşia creştinilor unul împotriva altuia a întrecut furia fiarelor sălbatice faţă de om, iar Grigore Nazianzen deplânge foarte mult faptul că împărăţia cerurilor a fost schimbată prin discordie şi haos, furtună şi chiar iad". (E. Gibbon, op. cit., cap. 21, par. 40).

„Şi roadă neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace" (Iacov 3, 18). Dar, în perioada indicată de calul roşu, pacea a fost luată de pe pământ. Aceasta corespunde cu biserica din Smirna, în perioada sălbaticei persecuţii păgâne. Cât este de tragic faptul că corpul credincioşilor, atât de curat în credinţă şi atât de plin de dragoste unul pentru altul, a trebuit ca numai într-un secol şi jumătate să ajungă atât de contaminat de ambiţia şi spiritul lumesc, iar starea lor să poată fi simbolizată prin acest înfocat cal roşu! Iată până unde păcatul şi egoismul tocesc simţurile noastre spirituale!

A TREIA PECETE – un cal negru, simbolul robiei.

Lucrarea corupţiei progresa repede, într-adevăr. Cum a fost posibil ca biserica să decadă de la înalta ei poziţiei începând cu puritatea şi puterea, biserica a devenit coruptă şi este acum înrobită puterilor întunericului. Relaţiile sociale înlocuiesc evlavia ei. Culoarea neagră, simbolul răului, greşelii, înfrângerii şi al întunericu

Roy Allan Anclerson lui moral şi spiritual, a înlocuit curăţia, cu care ea îşi începea cuceririle sale.

„În timp ce fluviul creştinismului curgea tot mai departe de

izvorul său, devenea din ce în ce mai corupt, iar cu trecerea secolelor se întărea şi superstiţia; şi… poveştile despre purgatoriu, înşelătoriile cucernice, închinarea la sfinţi, moaştele şi icoanele au luat locul creştinismului curat şi sincer, până când, în cele din urmă, Cartea lui Dumnezeu a fost lăsată la o parte pentru poveştile, legendele şi tradiţiile oamenilor. Toate aceste corupţii au fost concentrate într-un sistem veritabil de superstiţie şi asuprire". (J.C. Woodhouse, *The Apocalypse*, p.146).

„Un cortegiu enorm de diferite superstiţii a luat treptat locul adevăratei religii şi evlaviei neprefăcute. Această detestabilă revoluţie se datorează unor cauze multiple… Această dorinţă iraţională de a imita ritualurile păgâne şi de a le amesteca în închinarea creştină şi acea tendinţă neîntemeiată pe care majoritatea omenirii o are pentru religia plină de fast şi bătătoare la ochi, toate au contribuit la instalarea dominaţiei superstiţiei peste ruinele creştinătăţii". (J.L. Moshein, *Institutes of Ecclesiastical History*, book 2, cent. 4, pentru 2, eh. 3).

Gibbon afirmă cu sarcasm că păgânismul a dispărut la un moment dat, numai pentru ca să apară din nou, de data aceasta în biserică. Nu numai creştinismul a cucerit Roma, dar şi Roma a cucerit creştinismul.

Superstiţia abunda, iar ceremoniile se înmulţeau! „Cantităţi însemnate de praf şi ţărână aduse din Palestina, sau din alte locuri renumite pentru presupusa lor sfinţenie, erau considerate ca cele mai minunate remedii împotriva violenţei duhurilor rele, fiind vândute şi cumpărate pretutindeni la preţuri colosale. Procesiunile publice şi implorările, cu ajutorul cărora păgânii se străduiau să-i liniştească pe zeii lor, au fost acum adoptate în adorarea creştină şi celebrate în multe locuri, cu mare pompă şi măreţie". (*Ibid*.)

W

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Cumpăna din mâna, călăreţului

„Balanţa înseamnă că religia şi puterea civilă sunt unite într-una şi aceeaşi persoană, care administrează puterea executivă a guvernului şi care pretinde autoritate juridică atât în stat, cât şi în biserică. Aşa s-a întâmplat cu împăraţii romani din zilele lui Constantin, până la domnia lui Justinian, când acesta din urmă a transmis aceeaşi putere juridică episcopului Romei". (William Miller, Evidente *From Scripture and History of the Second Corning of Christ*, p. 176).

Grâul şi orzul

O sărăcie spirituală caracteriza experienţa bisericii din timpul acestor secole. O măsură (*choenix*) de grâu era mai puţin de un sfert. Era considerată o raţie alimentară zilnică, insuficientă, a unui soldat. În timpuri normale, cu un leu se puteau cumpăra douăzeci şi patru de măsuri de orz, dar aici numai trei, cantitatea destinată unui sclav. Orzul era hrana celor mai săraci oameni. El era considerat o hrană mult mai ieftină decât grâul. „Un dinar era un salariu obişnuit pentru o zi completă de muncă. Şi când o măsură de grâu costa un dinar, nu era mai mult decât putea lucra un om ca să-şi câştige pâinea pe care o consuma numai el, fără să mai rămână ceva pentru familia lui sau pentru alte lipsuri ale sale… Ajungerea lucrurilor la un aşa impas dovedeşte, prin urmare, asprimea unor timpuri grele, disperare şi lipsă, aproape dincolo de puterea imaginaţiei". (J.A. Seiss, *The Apocalypse*, vol. 1, p.333, 334). În timpul acesta de foamete spirituală, oamenilor li se oferea o ană spirituală de o calitate mult mai inferioară, ei putând primi mai o neînsemnată cantitate din Cuvântul lui Dumnezeu, adiţia şi învăţăturile părinţilor catolici erau mai degrabă învăţate cât curatele doctrine ale lui Hristos. Această religie coruptă crandută sau schimbată ca o marfă. Religia curată însă nu poate fi

Roy Allan Anderson cumpărată nici cu bani şi nici prin penitenţe. Invitaţia pe care o face, Domnul este aceasta: „Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată" (îs.55, 1). Temeliile întregului sistem al creştinismului apostat au fost aşezate în timpul acestei perioade.

A PATRA PECETE – un cal gălbui, simbolul morţii.

Când o plantă este izolată de soare, îşi pierde culoarea, se îngălbeneşte. Tot astfel şi biserica, îndepărtându-se de credinţa apostolică, era aproape imposibil ca razele Soarelui Dreptăţii să pătrundă întunericul ei spiritual din acea vreme. Aceia care trebuia să fie slujitorii vieţii au devenit în realitate slujitorii morţii. Stăpâniţi de instigatorul morţii, diavolul (Evr.2, 14), aceşti slujitori ai morţii îi ucideau pe oameni prin înfometare, sabie şi fiare sălbatice.

„Culoarea gălbuie a acestui cal este semnificativă pentru o stare de lucruri chiar mai îngrozitoare decât aceea a pecetei precedente. Caracterul acestui călăreţ corespunde cu următoarea afirmaţie: Numele său era moartea, regele terorii. În urma sa venea locuinţa

morţilor… întregul montaj de figuri constituie o reprezentare hieroglifică a celei mai oribile şi îngrozitoare fiinţe, indicându-se o perioadă când conducătorii bisericii vizibile se pare că trebuie să piardă caracterul de oameni, adoptându-l pe acela al demonilor, al fiarelor sălbatice sau chiar al morţii, trecându-i prin foc sau sabie pe toţi aceia care îndrăzneau să prefere moartea în loc de a jertfi conştiinţa. Evident, această pecete reprezintă starea bisericii din timpul acelor secole, când flăcările persecuţiei erau aprinse de puterea papală". (W. Cuninghame, op. cit., p.10).

Milioane de creştini au fost martirizaţi pentru credinţa lor în timpul acelor secole întunecate. J.A. Wylie accentuează bine acest lucru, atunci când spune: „Amiaza papalităţii a fost miezul nopţii pentru omenire". (The *History of Protestantism*, vol. I, p.16).

H.G. Wells descrie papalitatea ca fiind o încercare de a domina lumea cu ajutorul religiei. Ceea ce Alexandru Macedon, Cezar sau

Desfăşurând cartea Apocalipsei alţii au încercat să facă şi n-au reuşit, această putere politico-religioasă pare să fi realizat în mod hotărât. Profetizarea persecuţiei acestei puteri se găseşte în alte locuri din Scripturi: Dan. 7, 21.25; 11, 33; Mat.24, 21.22; Apoc.13, 7; 12, 6.14; 17, 6. În timpul acestei perioade, a trebuit ca „cei doi martori" să-şi îndeplinească lucrarea îmbrăcaţi în sac (Apoc.11, 1 – 3). Dar Dumnezeu are un raport despre fiecare sfânt în suferinţă şi martirii vor kvea un loc de onoare special în împărăţia slavei viitoare (Apoc.7, 13 – 17; 20, 4).

A CINCEA PECETE – Sufletele de sub altar în timp ce profetul arată desfăşurarea evenimentelor, aude nişte voci de sub altar care strigau după dreptate. După câte ştim, în sanctuarul ebraic existau două altare: altarul tămâierii în interior şi altarul de jertfe afară, în curte. Jertfele erau aduse afară din Sanctuar, sângele urmând să curgă afară, la picioarele altarului pentru jertfe. Atunci când pecetea a cincea a fost ruptă, Ioan i-a văzut pe martirii lui Iisus „sub altar", sau la „picioarele altarului" (Weymouth). Sângele lor a curs pentru cauza lui Hristos şi se ridică apoi, ca să zicem aşa, într-un cor care striga: „Până când, Stăpâne, până când?"

Niciun tablou mai dramatic ca acesta n-ar putea înfăţişa re-formaţiunea care a cuprins lumea cu chemarea ei: „Biblia şi numai Biblia", ca manual al credinţei. Acesta era strigătul către Dumnezeu pentru putere spirituală şi, asemenea sângelui lui Abel, care striga la

Dumnezeu pentru răzbunare (Gen.4, 10), se ridică şi chemarea pentru reabilitarea adevărului pentru care muriseră martirii.

În ce priveşte altarul, Dr. Adam Clarke, poate cel mai remarcabil comentator metodist, spune: „I-a fost prezentată o viziune în care el (Ioan) a văzut un altar, iar sub el sufletele acelora care fuseseră ucişi pentru Cuvântul lui Dumnezeu, martirizaţi pentru ataşamentul lor la creştinism şi reprezentaţi ca fiind de curând ucişi, victime ale idolatriei şi superstiţiei. *Altarul fiind pe pământ, şi nu în ceruri*".

Roy Ailan Anderson

„Sufletele sunt reprezentate ca fiind sub altar, constituind jertfe aduse pe el, al căror sânge a curs sub el, şi căzute alături de el". (Uriah Smith, *The Profecies ojDaniel and the Revelation*, pag. 433).

Albert Barnes, un proeminent comentator prezbiterian, ne spune:

„Nu înseamnă să presupunem că aceasta s-a întâmplat literalmente şi că Ioan a văzut în realitate sufletele martirilor sub altar, deoarece întreaga reprezentare este simbolică; şi nici că atât cei ofensaţi, cât şi cei nedreptăţiţi din ceruri se roagă în realitate pentru răzbunarea acelora care i-au nedreptăţit". (Notes *on the New Testament*, vol. 9, p.'171).

Ioan vedea desfăşurarea întregii panorame a secolelor, iar aceasta era o altă perioadă a istoriei.

Hainele albe sunt un simbol ai dreptăţii Domnului Hristos (Apoc. 19, 8). Aceia care vin din marea strâmtorare primesc haine albe (Apoc.7, 13.14). Aceasta este o mulţime pe care nimeni n-o poate număra (vers.9). Numai biruitorii sunt îmbrăcaţi în haine albe (Apoc.3, 5). Aceasta este haina de nuntă (Mat. 22, 11.12) de care vorbea Iisus în parabolă. La marea judecată din ceruri, când cazurile individuale ajung înaintea lui Dumnezeu pentru cercetare, fiecare este examinat în lumina moştenirilor, privilegiilor şi mediului (Ps.87, 6; Luca 10, 10 – 12). Cât priveşte răsplata, ea va fi dată fiecăruia conform credinţei şi faptelor sale, în funcţie de mediul în care a trăit.

Când Sir Samuel Morland, trimis de Croniwell să cerceteze masacrarea valdenzilor poruncită de conducătorii papali, s-a întors din Alpii Piemontului cu o istorisire tragică, poetul John Milton, secretar de stat în guvernul lui Cromwell, şi-a exprimat repulsia faţă de aşa-zisa lume civilizată, în următoarele versuri rămase nemuritoare:

BA

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Răzbună, *B & mmm & i*

Răzbună, Doamne, pe sfinţii Tăi îngenuncheaţi Ale căror albite, dezgolite, oase Zac răspândite prin Alpii înghețați, Sau umplu, sub altar, câmpii mănoase Căci drept ţinut-au, cu multă măreţie.

A adevărului făclie

Primită din străbuni!

Ce pildă luminoasă, vie.

Ne-au dat martirii

Cu-a lor statornicie! *Răzbună, Doamne, pe-ai crucii luptători Ce se-avântau pe culme vulturește, şi nu uita, că-n văgăuni, adeseori, Curgea în râuri sânge, vitejește*; *Şi stânci strivit-au pe vecie*

Al mamei geamăt

Cu-al fiului ei freamăt;

Şi mâini întinse de copilă

Ce-n rugă cereau milă;

Ce crudă silnicie.

Doar Piemontul ştie! *Răzbună, Doamne, pe credincioşii Tăi, Răzbună fruntea şi gura-nsângerată, Ce-n noapte acoperit-a negre văi; Răzbună cenuşa vieţii spulberată, şi fă ca ea întruna să renască*

Roy Allan Anderson

Predicatori adevăraţi, la leii cei neînfricaţi; *Copii cu zel* nestins *şi soli de neînvins* de Duh *şi în botezaţi*!

John Milton A ŞASEA PECETE – semnele iminentei reveniri a Domnului Hristos în timp ce se rupe pecetea a şasea, este de la sine înţeles că limbajul se schimbă din simbolic în literal. Scriitorii Vechiului Testament, şi chiar însuşi Domnul Hristos, au vorbit de multe ori despre marile semne din universul fizic, adică soare, lună, stele, sau chiar de pe pământ. Acestea sunt indicaţii speciale ale iminentei reveniri a Domnului. Faptul că generaţii de oameni au trăit aceste evenimente face necesar ca ei să apară înaintea lui Dumnezeu.

Un mare cutremur de pământ

Pecetea a şasea este desfăcută în timp ce pământul este cuprins de mare zbucium. La data de 1 noiembrie 1755, a avut loc unul dintre cele mai mari cutremure înregistrate vreodată. Uneori, este numit „Cutremurul din Lisabona”, căci cea mai mare parte a acestui oraş a fost distrusă, nimicind între 60.000 şi 90.000 de vieţi omeneşti. Cu acea ocazie, oceanul s-a ridicat cu 15 metri deasupra nivelului

obişnuit, acoperind uscatul. „Marele cutremur de la 1 noiembrie 1755 a cuprins o suprafaţă de cel puţin 7.400.000 km. A afectat regiuni foarte îndepărtate din Europa, Africa şi chiar America; dar violenţa sa extremă s-a manifestat asupra părţii de sud-vest a Europei… În Africa, acest cutremur a fost simţit aproape cu aceeaşi intensitate ca în Europa… înspre nord, a fost simţit în Norvegia şi Suedia, Germania, Olanda, Franţa, Marea Britanie şi Irlanda; toate au fost, mai mult sau mai puţin, zguduite de aceeaşi mare şi teribilă mişcare". (Robert Sears, Won-*dersojthe World*, p. 50.58).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Cutremurele de pământ constituie un semn al apropiatei reveniri a Mântuitorului. În timpul acestui secol, au avut loc cutremure devastatoare, care au secerat un enorm număr de vieţi omeneşti, ca de exemplu cutremurele din San Francisco, Jamaica, China, Japonia, Mexic, Turcia, etc.

Soarele negru; *luna ca sângele*

La câţiva ani după marele cataclism din anul 1755, au început să apară alte semne în soare, lună şi stele.

„Aproape, dacă nu chiar singurul, cel mai misterios şi încă inexplicabil fenomen de genul acesta, în lanţul naturii variate a întâmplărilor… rămâne ziua întunecată din 19 mai 1780, una dintre cele mai ciudate întunecimi, a întregului cer vizibil şi a atmosferei din New England". (R.M. Devens, *Our First Century*, p. 89, 90).

„Ziua întunecată din America de Nord a fost unul dintre acele uimitoare fenomene ale naturii care vor fi întotdeauna studiate cu interes, însă pe care ştiinţa nu-l poate explica". (William Herschel, citat de R.M. Devens, *Our First Century*, p.90).

„Întunecimea nopţii care a urmat a fost atât de deasă, cum probabil nu mai fusese alta, de când porunca Celui Atotputernic chemase la „viaţă lumina… N-aş putea să-mi imaginez acea noapte, decât numai dacă fiecare corp luminos din univers ar fi fost învăluit în întuneric de nepătruns sau scos din existenţă; cu alte cuvinte, o întunecime mai mare decât orice întunecime. O foaie albă de hârtie, aşezată la o depărtare de câţiva centimetri de ochi, era tot atât de invizibilă ca cea mai neagră catifea". (Samuel Tenny, citat de Uriah Smith în *The Prophecies of Daniel and the Revelation*, p.445).

„Că întunecimea n-a fost cauzată de o eclipsă este relevată de diferite oziţii ale planetelor sistemului nostru solar din acel timp.

Astfel, nu se găsea atunci la peste 50° departe de soare, în toată ziua aceea". r. Samuel Steams în *Independent Chronicle*, Boston, 22 iunie 1780).

Roy Allan Anderson în noaptea care a urmat, luna a apărut roşie ca sângele. Cauza exactă n-a putut fi niciodată stabilită. Pădurile în flăcări păreau să ofere o explicaţie fără valoare, având în vedere ultimele descoperiri ştiinţifice. Deci, cauza rămâne necunoscută.

Căderea stelelor

„În noaptea de 12 – 13 noiembrie 1833, o adevărată furtună de stele căzătoare se năpustise asupra pământului. America de Nord a fost teatrul unde s-au produs şocurile lor. De la golful Mexic până la Helifax, până ce lumina zilei puse capăt cu greu acestei manifestări. Cerul a fost brăzdat în toate direcţiile de urme strălucitoare, iluminate de meteoriţi magnifici". (A.M. Clerke, *History of As-trimomy in the Nineteenth Cm. twry*, p. 328).

„Extinderea acelei căderi de stele din 1833 a fost aşa de mare, încât a acoperit o parte considerabilă din suprafaţa pământului. Spectacolul a fost vizibil de la mijlocul Oceanului Atlantic, în răsărit, până la Oceanul Pacific în apus, şi de la coasta de nord a Americii de Sud, până la regiunile nedefinite ale proprietăţilor britanice din nord, şi pretutindeni a prezentat aproape aceeaşi înfăţişare". (Denison Câmstead, *American Journal of Science*, 1834).

„Probabil că cea mai remarcabilă dintre toate căderile de meteoriţi, care a avut loc vreodată, a fost aceea a Sf. Leonid (din noaptea care a urmat) la 12 noiembrie 1833. Numărul lor a fost apreciat de unele staţii meteorologice la peste 200.000 pe oră, timp de cinci sau şase ore". (C.A. Young, *Manual ojAstronomy*, p.469).

O altă mare manifestare a căderilor de stele a avut loc în anul 1866. Această ploaie de stele nu a corespuns întru totul descrierii profetice, dar a constituit totuşi un alt semn al apropiatei reveniri aMântui torului.

„Au existat timpuri când părea că un vânt puternic a prins stelele şi le-a desprins din locul lor, răspândindu-le pe tot firmamentul… Cel mai senzaţional, dar şi cel mai îngrozitor fenomen… Ştiinţa însă, care risipeşte atât de multe temeri şi explică atât de

Desfăşurând cartea Apocalipsei multe apariţii, iluzii şi orice fenomene, nu face astfel de această dată". (London *Times*, 15 Nov. 1886).

Cerul s-a strâns ca sulul unei cărţi

Această afirmaţie nu se poate referi la cerurile divine, ci mai degrabă la cerul atmosferic. Atmosfera, sau firmamentul, este numit şi „cer" (vezi Gen.1, 8). La a doua venire a lui Hristos, atmosfera va dispărea, la fel cum vor dispărea munţii şi insulele mării (Apoc. 6, 14; 16, 18 – 20). Toţi aceia care au respins harul Său vor fugi, căutând adăpost şi strigând: „Cine va putea rezista?" Vor rezista numai aceia ale căror nume au fost sfinţite prin adevăr (Efes.6, 11 – 17). Ei nu se vor teme (Ps.46). Este important să-ţi dai seama că generaţia noastră se găseşte exact între versetele 13 şi 14. Semnele din ceruri au fost împlinite, iar noi putem aştepta astăzi încrezători venirea Mântuitorului.

A ŞAPTEA PECETE – linişte în cer

Desfacerea celei de a şaptea peceţi este descrisă în Apoc. 8, 1, cap. 7 fiind cu adevărat o paranteză pe care o vom studia ceva mai târziu. Când Domnul Hristos. Se va întoarce să-şi ia poporul, toţi îngerii îl vor însoţi în slavă (Mat. 25, 31). Acele fiinţe cereşti, ale căror voci sunt auzite într-o continuă preamărire, vor coborî împreună cu Comandantul lor, ca să aducă eliberarea. Astfel, nu este de mirare că în ceruri este tăcere; locuinţa lui Dumnezeu este liniştită din pricina absenţei lor. Pământul este acum atât o scenă a tragediei, cât şi a biruinţei. Cei drepţi sunt despărţiţi de cei răi. Aceia care au respins harul lui Dumnezeu nu vor putea să reziste slavei care îl însoţeşte pe Mântuitorul, când. Se va întoarce pe pământ, şi vor fi nimiciţi de strălucirea venirii Sale (2 Ţes.2, 8); Iar aceia ale căror inimi sunt cu totul de partea Lui vor fi schimbaţi într-o clipă (ICor. 15, 51.52) şi apoi răpiţi ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh (ITes. 4, 16.17). Ce puternică oaste alcătuiesc cei drepţi! Aici este „neamul cel neprihănit care păzeşte adevărul" (Is.26, 2). Ei

«9

Roy Allan Anderson sunt aceia care, după cum este scris, „au mâini curate şi o inimă curată", şi pot astfel „să se urce pe muntele lui Dumnezeu" (Ps.24, 3.4). Răscumpăraţi din toate secolele, ei se înalţă împreună către cetatea lui Dumnezeu. Vei fi oare printre ei, iubite prieten? Fie ca acest studiu să ne ajute pe toţi, să fim gata pentru marea zi în care Domnul va scoate pe poporul Său din ţara vrăjmaşului.

ÎNCORONÂT1-L!»

Priviți, voi, sfinți, tabloul glorios
Cu Omul întristărilor adânci.
Din marea luptă-ntors victorios!
Acum orice genunchi se pleacă umilit, şi orice gură strigă: *Jncoronat să fie.*
Cu întreită slavă, Cel ce-a biruit!"
Odinioară, păcătoşii L-au mai încoronat
Cu spini!... *Dispr4 ui*ndu-*Ifrunteu de rang împărătesc.*
Dar azi, de sfinți şi îngeri, de toți e *adorat*;
Mărturisiți-l Titlul! *Rostiți-l ăl Său Nume*!
Cu slavă întreită să fie-ncoronat.
Şi faima biruinței, oriunde să răsune!
O, ascultați ce imnufi, ce sfinte aclamații.
Ce izbucniri de harpe şi vers triumfător...
Iisus ocupă tronul, în nesfârşite-ovații
Şi câtă bucurie respiră-acest decor!
Cu slavă întreită încoronat El este.
Ca Rege peste regi şi Domn al domnilor!...
Thomas Kelly
NUMĂRUL CELOR SIGILAŢI ŞI GLOATA CEA NENUMĂRATĂ

Această profeţie constituie o paranteză. Ea se potriveşte în tabloul prezentat, deoarece descrie evenimentele care au loc între versetele 13 şi 14 din capitolul 6, exact înaintea revenirii Mântuitorului. Când cei răi, adică cei care au respins mântuirea, văd întâmplările îngrozitoare din timpul peceţii a şasea, strigă cu sufletul descurajat: „Cine poate sta în picioare?" (Apoc. 6, 17). Unii însă vor sta. Aceştia vor fi neprihăniţii care s-au pregătit să-L întâmpine pe Domnul. Cu deplină încredere, ei privesc în sus către cerurile strălucitoare, pline de oşti îngereşti, care exclamă în preamărire: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru; L-am aşteptat şi El ne va mântui" (Is.25, 9). Acesta este punctul culminant al tuturor secolelor. Dar aceia care vor trăi să fie martori la arătarea glorioasă a Mântuitorului vor necesita o pregătire specială a inimii şi vieţii.

Apocalipsa cap. 7

Îngerii care ţin cele patru vânturi, Apoc. 7, 1. Iată un tablou al unei intervenţii divine. În timp ce judecăţile lui Dumnezeu sunt gata să cadă, Domnul face cunoscut că o mână care opreşte este

Roy Allan Anderson deasupra tuturor acţiunilor oamenilor. Şi pentru motivul acesta, civilizaţia se va nimici prin ea însăşi.

„Cele patru vânturi" înseamnă patru puncte cardinale (Ier. 49, 36). Vântul preînchipuie războiul, lupta sau tulburarea (Dan. 7, 2; Ier. 25, 31 – 34; 51, 1.2.11). Puterilor răului nu le va fi permis să-şi facă lucrarea lor ucigătoare, până când poporal lui Dumnezeu nu va fi sigilat pentru împărăţia Sa. Un sigiliu reprezintă autoritate, proprietate şi protecţie. Atunci, întreaga lume este departe de Dumnezeu, dar există cei credincioşi pe care Domnul îşi poate pune sigiliul Său.

„Îngerul care se suia dinspre răsărit, având pecetea". Cuvântul „înger", folosit în mod simbolic în cartea Apocalipsei, înseamnă „sol" sau „solie". Acest înger, sau solie, poartă o pecete a viului Dumnezeu. Alte traduceri spun: „suindu-se dinspre soare răsare". Aceasta este o traducere mai apropiată de adevăr. Aici se accentuează mai degrabă acţiunea decât localizarea. În timp ce soarele răsare, la început având raze oblice şi slabe în putere, dar crescând în putere şi măreţie până ce ating zenitul, tot astfel şi lucrarea acestui înger, sau solia sa, merge înainte cu o influenţă mereu crescândă, până ce lucrarea sa se încheie în tărie şi putere, „întregul pământ fiind luminat de slava sa" (Apoc. 18, 1):

Profetul pliveşte în viziune întreaga panoramă. El îi vede pe îngerii lui Dumnezeu ţinând în frâu forţele nimicirii. În acelaşi timp, îngerii cei răi îndeamnă la luptă popoarele din întreaga lume, strângându-le „pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" (Apoc. 16, 13.14). Totuşi, până când lucrarea lui Dumnezeu nu este terminată pe pământ, puterilor întunericului nu le va fi permis să-şi aducă scopul la îndeplinire.

Sigilarea

„Lucrarea de sigilare cu sigiliul, sau pecetea, lui Dumnezeu este corespunzătoare cu declaraţia făcută de cei în cauză – cei sigilaţi – că aparţin lui Dumnezeu şi sunt deosebiţi, în felul acesta, de alţii care

Desfăşurând cartea Apocalipsei nu-I aparţin, fiind totodată asiguraţi de El cu protecţia Sa. împotriva oricărui rău". (Chr Wordsworth, *Lectures on the Apoca-lypse*, citat de J.A. Seiss în *The Apocalypse*, vol. 1, p.423, 424).

Apostolul Pavel zice: „Temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, *având pecetea aceasta*: Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui" (2 Tim. 2, 19). Dumnezeu clădeşte un castel splendid sau o casă

spirituală, iar credincioşii Săi sunt pietrele vii care alcătuiesc acea clădire, fiecare piatră purtând sigiliul proprietăţii. Arheologii au descoperit că, printre ruinele vechiului Babilon, există cărămizi ştampilate cu numele constructorului, împăratul Nebucadneţar. Tot aşa şi noi, prin harul lui Dumnezeu, suntem pietre în casa Sa şi purtăm Numele Său sau însemnul proprietăţii Sale.

„Acest sigiliu asigură protecţia celor sigilaţi când judecata marii zile va. veni peste popoare". (J.A. Seiss, *loc. cât*).

Scopul unui sigiliu: „Un sigiliu este folosit să dea valabilitate sau autenticitate unor decrete sau legi pe care o persoană sau o putere le poate emite… Astfel de exemple apar de multe ori în Scripturi. Astfel, în 1 Regi 21, 8, citim că Izabela „a scris scrisori în numele lui Ahab, şi le-a pecetluit cu pecetea sa". Apoi, aceste scrisori au avut toată autoritatea regelui Ahab. Şi, din nou „în Estera 3, 12: „Au scris în numele împăratului Ahaşveroş şi au pecetluit scrisorile cu inelul împăratului". De asemenea, în Estera 8, 8: „O scrisoare care este scrisă în numele împăratului şi pecetluită cu inelul împăratului, nu poate fi desfiinţată". (Uriah Smith, *The Prophecies of Daniel and the Revelation*, p.455).

Prin gura profetului Isaia, Domnul spune: „Pecetluieşte această mărturie între ucenicii Mei" (Isaia 8, 16). Atunci când este introdusă în constituţia unei ţări, o lege este făcută valabilă prin sigiliul conducătorului. Şi legea lui Dumnezeu este sigilată în inima şi mintea poporului Său. Legea Sa fost scrisă în inima lui Hristos (Ps.40, 8), iar una dintre binecuvântările noului legământ este aceasta: „Voi pune legile Mele în mintea lor şi le voi scrie în

 inima lor" (Evrei 8, 10). Numai dacă legea lui Dumnezeu există în inimă poate cineva să fie biruitor asupra păcatului, care este „călcarea legii" (1 Ioan 3, 4). Duhul Sfânt este puterea prin care noi „suntem pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (Efes.4, 30).

Cineva povestea despre un bătrân oştean al ţarului, căruia i se scosese un glonţ din piept. În timp ce chirurgul făcea mari eforturi să-l găsească (pentru că în acele zile nu existau nici raze X şi nici anestezice), pacientul zise: „Taie ceva mai adânc, doctore, căci acolo vei găsi semnul împăratului". Oare şi inimile noastre reflectă tot aşa de bine semnul învăţătorului nostru?

Sigiliul unui conducător trebuie să aibă în mod obligatoriu trei lucruri: (1) numele său, (2) calitatea sa, (3) teritoriul asupra căruia îşi

exercită jurisdicţia. De exemplu: Richard Milhous Nixon, preşedinte U.S.A; Elizabeta II, regina Marii Britanii, etc. Prin analogie, în Legea lui Dumnezeu vom putea găsi: Numele Său, *calitatea* Sa şi *teritoriul* peste care guvernează El. Deci, toţi aceşti factori se găsesc numai într-o singură poiuncă – a patra. Cinci dintre Cele Zece Porunci amintesc despre Domnul; patru dintre celelalte cinci nu-L amintesc deloc, iar porunca a patra Îi dezvăluie identitatea şi relaţiile Sale cu noi, ca şi Creator. Observaţi această propoziţie şi va fi de ajuns: „Căci în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea cu tot ce este în ea" (Ex. 20, 8 – 11). Aici, Dumnezeu. Se declară pe Sine ca fiind:

1. Domn – Iehova sau Cel ce există
2. Creator – El a făcut
3. Universul – teritoriul Său, cerul şi pământul, marea, etc.

Ca şi creator, El are autoritate să poruncească făpturilor Sale, şi această a patra poruncă, ce ne ordonă „să ne aducem aminte de ziua Sabatului ca să o păzim", este singura care îl scoate în relief pe Dumnezeu ca şi Creator. Deci, nu este de mirare că vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului atacă în – mod special această poruncă. Dintre toate cele zece, este singurporuncă pe care oamenii sunt

Desfăşurând cartea Apocalipsei înclinaţi să o uite. De altfel, porunca Sabatului este lovită atât din interiorul, cât şi din exteriorul bisericii.

În toate secolele, arhivrăjmasul a încercat să sustragă minţile oamenilor de la Creator, însă în era noastră atacul său este mult mai subtil. Prin teoria evoluţiei, milioane de oameni au fost conduşi să nu creadă întregul raport al creaţiunii. Şi, făcând astfel, îl resping în realitate pe Dumnezeu, atât ca Creator, cât şi ca Răscumpărător, căci numai o putere creatoare ne poate răscumpăra, însuşi Creatorul a fost Acela care a devenit om, ca să ne poată răscumpăra prin sângele Său. Numai dacă El creează în noi o inimă curată şi reînnoieşte în noi un duh statornic (Ps. 51, 10), numai atunci vom putea fi locuitori ai împărăţiei Sale. Însă aceasta este o lucrare de creaţiune hotărâtă, întocmai ca atunci când El a vorbit, iar lumile au luat fiinţă. Solia specială a lui Dumnezeu pentru timpul acesta, solia Evangheliei veşnice, care vesteşte că sosit judecăţii a venit, îi cheamă de asemenea pe oameni „să se închine Lui, care a făcut cerul, pământul, marea şi izvoarele apelor" (Apoc. 14, 7). Aceasta este o chemare la o deplină ascultare, în inimile acelora care iau seama la chemarea lui Dumnezeu,

El scrie Legea Sa, în care este sigiliul Său şi" Numele Său. Cei credincioşi, dimpotrivă, au numele sau semnul fiarei scris fie pe frunţile lor (simbolul minţii), fie pe mâinile lor (simbolul slujirii) (Apoc.13, 16). Sigiliul lui Dumnezeu însă, sau „Numele Tatălui", se află numai pe frunţile celor sigilaţi. El nu este primit pe mână, pentru că mâna este un simbol al servirii sau muncii. Şi uneltele sau lucrările nu pot constitui niciodată o capacitate pentru primirea acestui sigiliu. Noi suntem făcuţi desăvârşiţi numai prin har.

Două – mari mişcări mondiale

Odată cu zorii secolului al XIX-lea iau naştere două mari mişcări: (1) campania mondială a misionarismului (Apoc. 14, 6 – 7; Mat. 24, 14); (2) campania ateismului mondial (2 Petru 3, 3 – 6).

Roy Allon Anderson

Aceste două mişcări sunt diametral opuse. Evanghelia Domnului Hristos este fundamentul celei dintâi, iar teoria evoluţiei este baza celei de a doua. Teoria evoluţiei nu este nouă. Ea se învaţă de peste două mii de ani şi a devenit în trecut temelia filosofiei greceşti, deşi nu era în mod total acceptată. În zilele noastre, ea a invadat pur şi simplu fiecare domeniu al educaţiei şi învăţăturii omenirii. Ea pretinde că explică viaţa şi universul, de la praful stelelor până la sufletul omului. Astfel, întreaga educaţie de astăzi este pătrunsă de această „filosofie şi înşelăciune zadarnică", ştiinţă pe nedrept numită astfel (Col. 2, 8; IŢim 6, 20). Speculând vârsta rocilor, mulţi au pierdut Stânca Veacurilor.

Aceasta este desigur mult mai mult decât o problemă educaţională; este o provocare pentru religie. Filosofia modernă a afectat în mod uluitor perspectiva fizică, intelectuală şi spirituală a omului. A fost o încercare de a dezvolta aşa-numita „rasă superioară", încercare care a aruncat popoarele în cel de-al doilea război mondial.

Evoluţia nu este confirmată de dovezile ştiinţei

Geologia nu confirmă teoria evoluţiei. Chiar Herbert Spencer, apostolul acestei filosofii, afirmă: „Nu se poate trage concluzia cu certitudine că formaţiunile în care s-au găsit resturi organice asemănătoare au fost contemporane. Nici nu se poate conchide fără teamă că acel strat, conţinând resturi organice diferite, sunt de vârste diferite". (Citat din vestitul său eseu, *îl logical Geology în il lustration of* Universal Progress, pag. 340).

Iisus spunea odinioară: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi Ei credinţă pe pământ?" (Luca, 18, 8). Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu

căci se va găsi credinţă pe pământ; dar va fi un produs greu de găsit. Biserica rămăşiţei, ultima biserică adevărată a lui Dumnezeu, va păzi „poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus" (Apbe.14, 12). Asupra acestor credincioşi păzitori ai poruncilor.

Desfăşurând cartea Apocalipsei balaurul sau diavolul îşi va îndrepta în mod deosebit atacurile sale (Apoc. 12, 17).

O caracteristică deosebită a soliei sigilării este şi chemarea la o reformaţiune în ce priveşte adevărata păzire a Sabatului (Isaia 56, 2; 58, 12.14).

Grupa celor sigilaţi

Răscumpăraţii Domnului constituie o grupă care nu se poate număra, dar între ei este un grup special, numit „cei 144.000". Acest număr este semnificativ. Numărul doisprezece este numărul împărăţiei lui Dumnezeu. În vechiul Israel erau 12 seminţii, 12 toiege, 12 pietre adunate din Iordan, 12 pietre pe pieptarul marelui preot, etc. în Noul Testament sunt 12 apostoli, iar în ceruri, 12 porţi în Noul Ierusalim, 12 temelii la Cetatea Sfântă, care poartă numele celor 12 apostoli. De asemenea, înălţimea zidurilor cetăţii este de 144 coţi (12 x12), în timp ce perimetrul ei este de 12 mii prăjini.

Cifra celor 144.000 este pătratul lui 12, înmulţit cu 1.000. Această grupă este amintită din nou în Apoc. 14, 1. În aceste capitole, se găsesc multe pasaje metaforice şi s-ar putea pierde frumuseţea acestui simbol dacă am insista să facem din el un număr strict literal. Acest număr înseamnă întregirea. E.W. Bullinger afirmă: „Acest număr este găsit în tot ce are legătură cu regula. Soarele, care guvernează ziua, şi luna şi stelele, care guvernează noaptea, confirmă aceasta prin trecerea lor prin cele douăsprezece semne ale zodiacului, care completează marele cerc al cerurilor de 360 grade sau diviziuni (12 x30), determinând astfel anul". (*Number în Scripture*, p. 252).

Cine sunt cei sigilaţi?

Cuvântul *Israel* înseamnă „Dumnezeu guvernează" sau „cel ce luptă cu Dumnezeu", indicând un biruitor (vezi Psalm 73, 1). Iacov ac.7 Desfăşurând Apocalipsa

Roy Al ian Anderson primit numele de „Israel" după ce s-a luptat cu îngerul. Atunci, Dumnezeu i-a zis: „Căci ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai fost biruitor" (Gen.32, 28). Numai cei care au biruit constituie adevăratul Israel al lui Dumnezeu (Rom 2, 28.29; 9, 6; Gal.3, 29; 6, 15.16).

Menţiunea specială făcută de profet cu privire la cei 144.000 nu poate fi aplicată la seminţiile lui Iacov, din cauză că două dintre ele, Efraim şi Dan, nici măcar nu sunt amintite. Amândouă au fost duse în idolatrie. Seminţia lui Efraim a fost plină de trufie, în timp ce Dan a fost „un şarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, muşcând călcâiele calului, doborând călăreţul pe spate". Mândria, critica şi idolatria nu au niciun loc în împărăţia lui Dumnezeu.

Numai cei care sunt biruitori asupra păcatului primesc sigiliul lui Dumnezeu (Apoc.7, 2 – 4) – Ei sunt biruitori asupra fiarei şi chipului ei (Apoc.15, 2). Ei constituie primele roade; primii în calitate între cei răscumpăraţi (Apoc.14, 3.6). Ei stau împreună cu Mielul pe Muntele Sionului din cer (vor. l) şi cântă o cântare pe care n-o poate învăţa nimeni (vor. 3). Ei nu au viclenie şi sunt fără vină înaintea tronului Său (vers.5) şi urmează pe Miel oriunde merge El (vers.4).

Gloata cea mare, *Apoc*, *7, 9 – 17*.

Precizarea „după aceea" se aplică în mod natural la scena care a urmat sigilării grapei speciale. Profetul a văzut „o mare mulţime, pe care nu o poate număra nimeni", adunată din toate popoarele. În timp ce aceasta pare să indice un grup diferit de cei 144.000, totuşi ei pot fi tot atât de bine incluşi în mulţimea cea mare, căci această grupă nenumărată „vine şi ea din marea strâmtorare". Profetul Daniel vorbeşte despre „un timp de strâmtorare cum nu a mai fost niciodată", în decursul căruia poporul lui Dumnezeu va fi ocrotit. Acel timp de strâmtorare va veni asupra lumii nepregătite, atunci când Domnul Hristos va termina lucrarea Sa de mijlocire şi judecată.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

„Când El părăseşte Sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acest timp grozav cel drept trebuie să trăiască înaintea unui" Dumnezeu sfânt fără mijlocire. Frâul care a fost pus celor nelegiuiţi este îndepărtat şi Satana are stăpânire deplină peste cel care a rămas până la urmă nepocăit. Îndelungata răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârşit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit iubirea Sa şi a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuiţii au trecut hotarul milei; Duhul lui Dumnezeu căruia i-au rezistat cu încăpăţânare a fost până la urmă retras. Neocrotiţi de harul divin, ei n-au nicio apărare de cel rău. Satana va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o strâmtorare mare, cea din urmă. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai ţină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omeneşti, toate elementele de luptă

vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime". (*Tragedia Veacurilor*, p.564, ed. 1992).

„Ei nu vor mai fi flămânzi". Evident, aceştia au trecut prin cele şapte plăgi şi au cunoscut ce înseamnă să fii flămând şi însetat şi să suferi arsurile soarelui când îi va dogori pe cei răi. (Apoc. 16, 8). Dar prin toate aceste plăgi şi frământări ale naturii, ei vor fi apăsaţi. Acum însă, ei sunt dincolo de nevoia de a fi apăsaţi şi, purtând haine de biruitori, „ei… urmează pe Miel oriunde merge El" (Apoc. 14, 4; 7, 17).

Când lucrarea de mântuire a lui. Dumnezeu este terminată, ce minunată mărturie vor da aceştia pentru iubirea şi harul Său! Chiar şi acum, răspândiţi printre toate popoarele, există oameni care se străduiesc să-l servească lui Dumnezeu. Ei trăiesc întreaga lumină pe care o au şi, deşi se afli în mijlocul întunericului, Domnul îi cunoaşte, iar în strâmtorarea cea mare care vine în curând, ei vor rămâne ferm alături de viul Dumnezeu şi de adevăr.

„Printre locuitorii pământilui, răspândiţi pe tot pământul, sunt cei care nu şi-au plecat genunchiul lui Baal. Asemenea stelelor

 cerului, care se văd numai noaptea, aceşti credincioşi vor străluci atunci când întunericul acoperă pământul şi negură mare popoarele. În Africa cea păgână, în ţările catolice ale Europei şi Americii de Sud, în China, în India, în insulele mării şi în cele mai întunecate colţuri ale „pământului, Dumnezeu are în rezervă o constelaţie a celor aleşi, care vor străluci în mijlocul întunericului, făcând cunoscut lămurit unei lumi decăzute puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa… Cu cât noaptea va fi mai întunecoasă, cu atât mai luminos vor străluci ei.

Ce lucrare neînţeleaptă ar fi făcut Ilie dacă ar fi numărat pe Israel la vremea când judecăţile lui Dumnezeu cădeau asupra poporului apostaziat! Ar fi numărat numai unul de partea Domnului… Cuvântul Domnului l-a liniştit: dar voi lăsa în Israel şapte mii de bărbaţi, şi anume pe toţi cei ce nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal (timp. 19, 14.18)". (*Profeţi şi Regi*, p. 141 – 142, ed. 1991).

Ilie era îngrijorat de starea spirituală a zilelor sale. Părea că el era singurul care Îi slujea lui Dumnezeu. Dar Iehova declară că lucrurile erau de şapte mii de ori" mai fericite decât credea el. Dumnezeu are mulţi copii răspândiţi în întreaga lume. Ei se găsesc în

toate bisericile şi chiar şi în afara lor. Solia sigilării se grăbeşte în fiecare ţară, adunându-i pe aceia ale căror inimi sunt cu totul de partea Lui. îmbrăcaţi în haine albe şi împodobiţi cu neprihănirea Domnului Hristos, ei cons ituie în cele din urmă o oştire biruitoare, salvată prin harul divin. Despre ei citim: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete… Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor: îi va aduce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu la şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apoc.7, 16.17).

Fiecare dintre noi poate să facă parte din acel grup. Invitaţia este la fel de cuprinzătoare ca şi lumea şi este adresată tuturor. Făgăduinţa este: „Oricine vrea" poate veni (Apoc 22, 17).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Desfacerea sigiliului al şaptelea

Capitolul al şaptelea, fiind o paranteză, se încheie cu făgăduinţa făcută pentru cei îmbrăcaţi în haine albe (îndreptăţirea lui Hristos). Ei se vor bucura de o tovărăşie veşnică împreună cu Mielul. Astfel, ultimul sigiliu, al şaptelea, ne este prezentat cu aceste cuvinte: „Şi când a rupt Mielul pecetea a şaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas" (Apoc.8, 1). Această exprimare ne deschide un ocean de cugetări. Profetul fusese martor la scenele din întreaga dramă a istoriei omenirii, care s-au succedat rapid, precum sunt înregistrate în ceruri. Acum urmează o linişte neobişnuită, întocmai ca tăcerea dintre două armate înainte de a începe lupta. El observă cum un înger care stă înaintea altarului aduce „multă tămâie, împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor". Mijlocirea ponorului lui Dumnezeu se înalţă ca un fum plăcut de tămâie înaintea Judecătorului ceresc. Nicio rugăciune arzătoare nu se pierde; orice cerere este înregistrată în ceruri.

SUNETUL CELOR ŞAPTE TRÂMBIŢE DIN APOCALIPSA 8 ŞI 9

Versetele introductive ale capitolului 8 fac parte din profeţia precedentă a celor şapte peceţi din cap. 6. Trebuie să amintim din nou, cu această ocazie, că împărţirea Bibliei în capitole şi versete a fost un ajutor pentru cititor, fiind opera unor cercetători de mai târziu. Deci, aceste divizări nu fac parte din scrierile inspirate, ci au fost făcute pentru utilitatea determinării referinţelor Scripturii. Uneori însă, aceste diviziuni arbitrare sunt făcute în locuri dificile, cum este cazul acestei profeţii. Am ajuns, aşadar, la lucrarea îngerului care sună din trâmbiţă, din Apoc. 8, 7. În timp ce îngerii se pregătesc să sune, rugăciunile poporului lui Dumnezeu se înalţă înaintea scaunului ceresc

(vers.3). Cât de încurajator este să ştii că, oricare ar fi stările de lucruri din această lume, poporul lui Dumnezeu poate afla părtăşie şi comuniune la tronul harului!

Se produce totuşi o schimbare. Îngerul ia cădelniţa, o umple cu foc de pe altar, pe care îl aruncă apoi pe pământ. Acesta a fost un foc distrugător deoarece l-au urmat fulgere şi tunete. Profeţia aceasta este proeminentă între marile profeţii ale Scripturii. Studiind epistolele celor şapte biserici şi dezvăluind drama celor şapte peceţi, am văzut că ele merg paralel şi cuprind întreaga eră

Desfăşurând cartea Apocalipsei creştină. Cele şapte trâmbiţe cuprind la mare. măsură aceeaşi perioadă de timp, însă în ele putem vedea evenimentele dintr-un alt unghi. Cele şapte biserici desfăşoară istoria religioasă, aşa cum o vede Dumnezeu; cele şapte peceţi, istoria religioasă din punct de vedere laic, schiţând în special marea apostazie, în timp ce cele şapte trâmbiţe desfăşoară istoria militară a lumii, prin care biserica a fost atât de profund afectată în mărturisirea ei pentru Dumnezeu. Aceasta culminează cu revenirea în slavă a Mântuitorului, când „împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împăraţi în vecii vecilor" (Apoc. 1 1, 15).

Atunci când toată această privelişte i-a fost arătată apostolului Ioan, Imperiul Roman era la putere. Conducătorul imperiului era autocratic şi uneori brutal, crud şi nedrept, şi totuşi pare atât de surprinzător că toţi creştinii din acel timp" se rugau pentru propăşirea lui, deoarece ei înţeleseseră, atât din scrierile profetului Daniel, cât şi din acelea ale apostolului Pavel, că prăbuşirea imperiului va marca timpul apariţiei temutului Antihrist. Roma era atât de coruptă, încât a fost imposibil să se menţină. Asemenea imperiilor care au precedat-o, şi ea se prăbuşi în cele din urmă şi fu dusă la lada de gunoi a istoriei. Orice naţiune care îl dispreţuieşte pe Dumnezeu şi corupe poporul se nimiceşte. Divizarea Imperiului Roman fusese clar profetizată de Daniel şi arătată prin cele zece coame ale fiarei din Daniel 7.

Semnificaţia trâmbiţei în antichitate, trâmbiţa era folosită în scopul convocării poporului, ca în cazul lui Israel (Lev.23, 24), sau pentru a vesti apropierea dezastrului sau războiului. Tot astfel, profeţia celor şapte trâmbiţe vesteşte mari avertismente: primele patru în legătură cu prăbuşirea Imperiului Roman de Apus, următoarele două în legătură cu nimicirea celui din răsărit, iar a

şaptea, şi ultima, vesteşte prăbuşirea tuturor stăpânirilor omeneşti şi instaurarea împărăţiei păcii eterne.

Roy Allan Anderson

Biblia arată singura filosofie adevărată a istoriei. Şi dat fiind frumuseţea şi exactitatea ei, descrierea care urmează nu poate fi egalată.

„În analele istoriei omenirii, creşterea naţiunilor, ridicarea şi căderea imperiilor apar ca şi când ar depinde de vitejia şi voinţa omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, a fi determinat de puterea, ambiţia sau de capriciul lui. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu vălul este dat la o parte şi vedem mai sus, dincolo, şi prin acţiunile şi contraacţiunile interesului, puterii şi pasiunilor, mijloacele Celui Atotputernic care în linişte, cu răbdare îndeplineşte sfaturile voinţei Sale.

Puterea exercitată de orice conducător de pe pământ este dată de Cer; şi reuşita lui depinde de folosirea pe care o dă puterii primite.

A înţelege aceste lucruri – a înţelege că dreptatea înalţă poporul, că scaunul de domnie se întemeiază pe dreptate şi se menţine prin bunătate, a recunoaşte acţiunea acestor principii în manifestarea puterii Sale care îndepărtează pe împăraţi şi pune pe împăraţi – înseamnă a înţelege filosofia istoriei. (Prov. 14, 34; 16, 12; 20, 28; Dan.2, 21)". (*Profeţi şi Regi*, p.363, 365, ed. 1991).

Prima trâmbiţă sună, *Apoca Mpsa 8, 7*

„Îngerul dintâi a sunat din trâmbiţă. Şi a venit grindină şi foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; şi a treia parte a pământului a fost ars, şi a treia parte din copaci au fost arşi şi toată iarba verde a fost arsă" (Apoc.8, 7).

Prima judecată aspră care a căzut asupra Imperiului Roman de Apus a venit din partea lui Alaric, un bărbat care mai înainte fusese un conducător în armata romană. Acesta a reuşit să unească puternicele popoare germanice, dirijând apoi prima invadare a Romei. Moartea lui Teodosie, împăratul roman de atunci, a avut loc în luna ianuarie 395 d.Hr.; dar înainte de sfârşitul iernii, goţii, conduşi de Alaric, au traversat Dunărea, în toiul unei ierni de o neobişnuită asprime, şi au venit asemenea unei furtuni de grindină

Desfăşurând cartea Apocalipsei din Alpi, corespunzând astfel descrierii apocaliptice. Cetatea Romei căzu pradă acestui jefuitor în

anul 410 d.Hr. Răsunetul nimicitor al acestei prime trâmbiţe, care a zguduit imperiul din temelii, era reprezentat prin grindină, foc şi sânge, o descriere dramatică a teribilului măcel care a urmat invaziei goţilor. Timp de şase zile, armatele lui Alaric au jefuit palatele, cărând vesela de aur şi argint, mobilierul şi sculpturile nepreţuite. După jefuirea oraşului, Alaric a plecat în sudul Italiei, unde, ceva mai târziu, a fost îngropat în albia unui râu. Sclavii care l-au îngropat au fost ucişi cu toţii, astfel că locul îngropării sale a rămas o taină.

Profetul, aflat în locul său privilegiat din Sanctuarul ceresc, a privit în viziune aceste mari năvăliri politice. Aşa cum am observat, versetele precedente se referă la altarul tămâierii, făcându-se legătura astfel cu-scenele din capitolele 4 şi 5. Să ni-l imaginăm aşadar pe Ioan privind impresionanta panoramă.

A doua trâmbiţă sună, *Apocalipsa 8, 8.9*

Următoarea invazie a Romei a fost condusă de Genseric, îndrăzneţul şi dibaciul comandant al vandalilor. Ani de zile, aceşti barbari au hărţuit coastele Italiei, prădând oraşele. Vasele sacre ale templului din Ierusalim, candelabrele de aur şi altarul tămâierii, capturate de Titus şi duse la Roma, au fost cărate în nordul Africii de aceşti jefuitori. Nimeni nu ştie unde au fost ascunse.

Cea de a doua trâmbiţă descrie un război maritim. Era „ceva ca un munte de foc aprins, care a fost aruncat în mare". Vandalii au invadat Roma din Africa, trecând peste Marea Mediterană. Ambiţiosul lor conducător, Genseric, era un om fără scrupule. O dată ajuns în apele Mediteranei, el îşi stabili comandamentul la Roma. În anul 455, naviga până la gura Tibrului, jefuind oraşul şi luând mii de prizonieri, inclusiv pe împărătească şi pe cele două fete ale sale. „Vandalism" este un cuvânt intrat şi în vocabularul nostru de astăzi, amintind de barbariile fără egal ale acestor oameni. Se

Roy Allan Anderson spune că flota de atunci a romanilor număra circa 1300 de corăbii şi o depăşea cu mult pe aceea a invadatorilor. De aceea, romanii au început războiul cu mari şanse de izbândă. Dar, cu un ingenios şiretlic, ia adăpostul întunericului, înţeleptul amiral al vandalilor a strecurat câteva corăbii încărcate cu materiale inflamabile în mijlocul flotei romanilor, incendiindu-le. Astfel, în acea noapte au fost văzute peste 1.100 de corăbii distruse. Iată dar, cât de exact şi amănunţit este raportul biblici

A treia trâmbiţă, *sună*, *Apocaâipsa 8, 10.11*

A treia invazie a fost a hunilor. În general, se crede că steaua care ardea ca e făclie este Attila, conducătorul lor. El nu a atacat personal Roma, însă distrugerile făcute de el ce au facilitat căderea imperiului. Attila era un păgân care nu cunoştea frica, fiind în acelaşi timp şi un bun atlet. Oamenii săi „aşi tatuau feţele ca să adauge un plus de groază înfăţişării lor. Fiecare dintre ei călărea un singur cal, dar conducea trei. Steaua se numea „Pelin", care însemna amarele consecinţe ale atacurilor lui Attila. Întreaga suflare a Europei, de la Volga până la Dunăre, a. fost invadată, ocupată şi devastată de hoardele lui Attila, care se supranumea „biciul lui Dumnezeu", Precipitându-se întocmai ca un meteor incandescent, acest conducător curajos, dar viclean – se lăuda că, acolo unde călca piciorul calului său, iarba nu va mai creşte niciodată. Pe lângă devastările făcute, el a silit Imperiul Roman să-i plătească şi o mare despăgubire. Astăzi, cuvântul „hun" este sinonim cu jaf şi distragere. În felul acesta a fost zguduită puternica structură a Romei, care ajunse în pragul prăbuşirii; dar urma să vină o distrugere şi mai mare, care trebuia să cadă asupra acestui imperiu corupt.

Ca să nu ne mirăm însă pentru ce au fost permise astfel de devastări, profetul ne lămureşte că „ceilalţi oameni care nu au fost ucişi de aceste urgii nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor... nu s-au pocăit nici de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor" (Apoc.9, 20.21). Este

Desfăşurând cartea Apocalipsei demn de observat că păcatul general al naţiunii aduce distragerea generală a ei.

A patra trâmbiţă sună, *Apocaâipsa 8, 12*

Când a sunat al patrulea înger, au fost lovite soarele, luna şi stelele. împăraţii se succedau unul după altul, întocmai ca nişte marionete, până ce, hr cele din urmă, Romulus Augustulus, un băieţel, a preluat toga purpurie. Astfel, în anul 476, Odoacru, şeful rămăşiţelor barbare ale lui Attila, declară desfiinţarea numelui şi funcţiei împăratului roman de apus. Senatul s-a supus acestei decizii şi în felul acesta a fost detronat şi ultimul dintre conducătorii romani, Romulus Augustulus. Aşa a apus soarele Imperiului Roman. Luna şi stelele – senatul şi consulii – au mai întârziat puţin, dar, înainte de trecerea unei alte jumătăţi de secol, şi aceştia au fost nimiciţi. Lupta barbarilor era îngrozitoare, dar căderea Romei nu a fost decât secerişul propriului ei semănat. Ea s-a prăbuşit precum, se ridicase – prin cucerire. Acum sosise noaptea întunecată pe care istoricii au numit-o Evul întunecat.

Imperiul Roman de Apus se prăbuşise. „Vai, vai, vai, striga îngerul, din pricina celorlalte sunete de trâmbiţă ale celor trei îngeri care au să mai sune".

A cincea trâmbiţă sună, Apocălipsa" 9, 1 – 11

În timpul celei de a cincea şi a şasea trâmbiţe, punctul central al atracţiei este Imperiul Roman de Răsărit. În întreaga Scriptură, nu poate fi găsită nicio profeţie mai descriptivă ca aceasta. Sunetul trâmbiţei a cincea a fost împlinit în ridicarea şi progresul arabilor. Arabia fusese numită „groapa abisului", din cauza pustiurilor şi a ţinuturilor ei sterpe. De aici s-a ridicat mahomedanismul şi s-a răspândit „ca un fum". Această credinţa falsă şi fanatică a ameninţat, la un moment dat, să întunece lumina Evangheliei. Invazia sarazinilor nu ar putea fi descrisă mai bine de cum este făcută aici, căci mahomedanismul s-a răspândit asemenea unui nor

Roy Allan Anderson de lăcuste ieşite din fum. Steaua căreia i s-a dat cheia adâncului îl întruchipează lămurit pe Mahomed, profetul. Deşi fanatici, ei nu au fost jefuitori, asemenea cuceritorilor din apus.

Atunci când triburile arabe au fost adunate pentru cucerirea Siriei, în anul 632 d.Hr., unchiul lui Mahomed, Abu Bekr, care a urmat la conducere după moartea profetului, a dat următorul ordin, care corespunde exact profeţiei biblice: „Când veţi purta bătăliile. Domnului, iertaţi-vă unul pe altul, ca oameni, fără să vă întoarceţi spatele; şi nu îngăduiţi ca biruinţa voastră să fie pătată de sângele femeilor sau al copiilor. Nu distrugeţi copacii şi nici nu incendiaţi lanurile cu grâu. Nu doborâţi fructele copacilor şi nici nu faceţi vreun rău vitelor, afară de cazul că le omorâţi pentru hrană (Apoc. 9, 4). Atunci când veţi încheia o convenţie sau vreo înţelegere, s-o respectaţi şi să fiţi tot aşa de buni ca şi cuvântul vostru. În timp ce veţi merge înainte, veţi găsi şi oameni credincioşi care trăiesc retraşi în mănăstiri, care şi-au propus să-l servească lui Dumnezeu în felul acesta; lăsaţi-i în pace, nu-i omorâţi şi nici nu le distrugeţi mănăstirile. Şi atunci când veţi da şi peste altfel de oameni, aceia care aparţin sinagogii lui Satana, care şi-au ras coroane pe cap, asiguraţi-vă că au aceste tunsori în creştet şi nu-i cruţaţi până ce fie că se convertesc la mahomedanism „fie că vor plăti tribut". (E. Gibbon, Th*e History of Decline and Fall of tine Roman Empire,* ch.51, par. 10).

Observaţi descrierea exactă a acestor cuceritori, în Apoc. 9, 7 – 9. „Feţele lor semănau cu nişte feţe de oameni". (Ei purtau bărbi.)

„Aveau părul ca părul de femeie”. (Părul era lung.) „Aveau un fel de cununi care păreau de aur”. (Aceştia erau nişte războinici impunători, care purtau un acoperământ strălucitor sau turban.) „Dinţii lor erau ca dinţii de lei”. (Erau nişte luptători neînfricaţi.) „Forma lăcustelor era asemenea unor cai pregătiţi de luptă”. (Calul arab este încă sinonim cu calitatea printre ecveştrieni, în timp ce abilitatea în călărie este o artă la arabi.) Iată cât de exact

Desfăşurând cartea Apocalipsei este Cuvântul lui Dumnezeu! „Ei vor vătăma pe oameni timp de cinci luni” (vers. 10). Timp de sute de ani, mahomedanii şi hoardele tătare au fost împărţite în bande, cu conducători aparte şi cu o organizaţie primitivă sau deloc. Către sfârşitul secolului al XIII-lea, Otoman puse bazele unei noi stăpâniri, care de atunci se cunoaşte ca fiind Imperiul Otoman. Acest imperiu crescu, până ce cuprinse principalele triburi mahomedane, unindu-le într-o singură monarhie.

„Peste ele aveau un împărat… care pe evreieşte se cheamă Abadon, iar greceşte Apolion”. Aceste două nume arată caracterul poporului. „Abadon” înseamnă nimicitor, iar „Apolion”, cel care extermină. Cele cinci luni constituie o perioadă profetică importantă, care stabileşte cronologia profeţiei într-un mod excepţional. Recunoscând principiul bine verificat în cronologia profetică, acela că o zi profetică reprezintă un an, rezultă următoarele: 5 luni a câte 30 de zile înseamnă 150 zile. Şi recunoscând o zi pentru un an (Numeri 14, 34; Ez.4, 6), această perioadă de 150 zile profetice devin 150 de ani literali, în timpul cărora Imperiul Otoman îi va chinui şi nimici pe oameni. Istoricul E. Gibbon zice: „Era la data de 27 iulie 1299 al erei creştine, când otomanii au invadat teritoriul Nicomediei; şi numai simpla precizare a datei pare să dezvăluie o întrezărire a creşterii rapide şi distrugătoare a monstrului”. (Op. cit. cap. 64, par. 14). Plecând de la această dată şi numărând cei 150 de ani, Imperiul Otoman a fost angajat în război aproape continuu împotriva Imperiului Bizantin. Ei nu l-au cucerit până în anul 1449, când ultimul împărat al Bizanţului, Constantin, a preluat tronul, dar numai după ce a cerat permisiunea sultanului. Izbitoare împlinire a profeţiei, care spune că ei îi vor chinui pe oameni timp de cinci luni, sau 150 de ani, şi că, chiar în anul sfârşitului ei, puterea lui se va nărui.

A şasea trâmbiţă sună, *Apocalipsa 9, 12 – 21*

Această parte deosebită a Apocalipsei a devenit un subiect de

studiu intens în timpul marii treziri advente din anii 1830 – 1844.

RoyAHon Anderson

Atât exactitatea, cât şi modul împlinirii ei au condus la convertirea a peste o mie de necredincioşi. Vizionarul Ioan mai precizează că, atunci când a sunat trâmbiţa a şasea, au fost dezlegaţi patru îngeri, care fuseseră legaţi la râul cel mare Eufrat (vers. 14). Acest amănunt, pe care şi cercetătorii l-au admis, se referă ia cele patru sultanate: Alep, Iconia, Damasc şi Bagdad, pe care le-a avut Imperiul Otoman, situat în regiunea râului Eufrat. Ei (îngerii). urmau să fie dezlegaţi pentru o anumită perioadă de timp: o oră, o zi, o lună, un an. Înainte de a face acest calcul, să observăm versetul 17: „Şi iată cum mi s-au arătat caii şi călăreţii: aveau platoşe ca focul, iacintul şi pucioasa. Capetele cailor erau ca nişte capete de lei şi din gurile lor ieşeau foc, fum şi pucioasă". Ar putea oare vreun limbaj să-i descrie mai exact pe călăreţii turci în timpul luptelor lor, îmbrăcaţi în uniforme roşii, albastre şi. galbene? „Foc, iacint şi pucioasă".

Turcii lui Otoman au fost aceia care au introdus în luptă, într-o mare măsură, arme de foc. Aceşti sălbatici cavaleri de odinioară trăgeau cu puştile lor primitive pe care le ţineau la brâu atunci când înaintau, încât profetului i se pare că fumul ar ieşi din gurile cailor. De altfel, cuceririle făcute de turci au umplut multe volume. Ridicându-se ca un puternic flux, aceşti fanatici urmaşi ai lui Mă-homed s-au răspândit din ţară în ţară, ameninţând cu subjugarea întreaga Europă. Însă, această fenomenală ridicare, care a durat timp de un secol şi jumătate, a fost eclipsată numai de repeziciunea declinului ei. Turcii au pierdut cuceririle lor, bucată cu bucată, până în anul 1833, când s-au ivit tulburări între Sultan şi Mehmet Ali, paşă a Egiptului. Totuşi, pentru un timp, intervenţiile din aFară au prevenit războiul. Dar pacea nu urma să dureze mult, căci chiar în anul următor, când ostilităţile începură din nou, armata Sultanului a fost în întregime risipită şi distrusă, în timp ce flota sa a fost capturată şi dusă în Egipt. Astfel, Constantinopolul a devenit o posesiune a Egiptului.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Neavând vreun ajutor sau vreo speranţă, sultanul a cerut sprijinul Europei. A fost convocată o conferinţă la Londra, la care au participat Anglia, Rusia, Austria şi Prusia, cu Efendi Bey Likgis ca reprezentant al. puterii otomane. Cu această ocazie s-a emis un ultimatum, care a fost dat Egiptului în anul 1840. Să observăm

precizarea făcută de profet: „o zi, o lună şi un an". Iată perioada acordată acestei puteri. Am observat deja că perioada celor cinci luni, afectată trâmbiţei precedente, a început în anul 1299 şi s-a sfârşit în anul 1449. Calculând în acelaşi mod o zi pentru un an şi socotind că o lună profetică are 30 de zile, să facem calculul: 1 zi = un an; 1 lună = 30 ani; 1 an = 360 zile, adică în total 360 de ani. Deci, pornind din vara anului 1449, cei 391 de ani ne vor aduce în vara anului 184G. După cum am amintit deja, la data de 27 iulie 1299, Otoman a invadat Nicomedia, La această dată a început măsurătoarea anterioară a celor 150 de ani. Să adăugăm acum şi ultima măsură.de „un ceas". O oră este 1/24 parte dintr-o zi, fracţiune egală cu 15 zile. Adăugând 15. zile la 27 iulie, ajungem la data de 11 august 1840.

Este semnificativ că, în urma conferinţei de la Londra, la care ne-am referit, sultanul l-a trimis pe Beiul Rifat, ca plenipotenţiar, la Alexandria, spre a-i comunica paşei ultimatumul. Totodată, marile puteri au făgăduit că sunt gata să ia orice măsuri pe care ele le-ar aprecia necesare, în eventualitatea unor ostilităţi viitoare. Se raportează că, exact în aceeaşi zi de 11 august, acel ultimatum sosi la Alexandria. Cât de precis este arătătorul timpului profetic! însă unde era acum independenţa sultanului? Ea s-a dus şi a dispărut pentru totdeauna! întocmai ca un om bolnav, ea s-a prăbuşit realmente în braţele binevoitoare ale marilor puteri din-Europa, iar din ziua aceea până în anul 1917, când ultimul dintre sultani a fugit înspăimântat din capitala sa, Turcia este numită „bolnavul din răsărit".

Această remarcabilă împlinire a profeţiei a avut un efect colosal asupra opiniei publice a epocii. Dar dovada era incontestabilă. Cu

Roy Allan Anderson doi ani mai înainte, Josiah Litch, pionier adventist din Philadelphia, a publicat interpretarea acestei profeţii, pentru care a avut o poziţie intransigentă, în sensul că Imperiul Otoman va cădea în luna august 1840. Era, desigur, un lucru îndrăzneţ, mai cu seamă în faţa unei creşteri a necredinţei şi raţionalismului. Formularea sa era destul de reţinută: „Dar când va fi doborâtă această putere? Conform calculelor făcute deja, cum că cele cinci luni s-au sfârşit în anul 1449, ceasul = 15 zile; ziua =. 1 an; luna = 30 ani; anul = 360 ani; în total 391 ani şi 15 zile, care se vor sfârşi în anul 1840, luna august". (Josiah Litch, *The Probability of the Second Corning of Christ About A.D*. 1843, pag. 157).

Dar, cu foarte puţin timp înaintea împlinirii, el a mers mai

departe şi a afirmat că aceasta s-ar putea întâmpla chiar la data de 11 august. Părerile sale cu privire la problema otomană au fost tipărite în ziare, iar unii necredincioşi le discutau în cluburi, ridiculizându-l pe omul care dovedise atâta îndrăzneală, având o astfel de pretenţie. Însă Litch era un profund cercetător atât al istoriei, cât şi al profeţiei şi deveni un neînfricat luptător al cauzei Domnului Hristos, declarând că „viitorul va reabilita veracitatea Cuvântului lui Dumnezeu". Şi aşa s-a şi întâmplat! Când vestea căderii Imperiului Otoman a apărut în faţa lumii necredincioase, a fost uluitor. Ceva mai mult, unii chiar dintre aceia care batjocoriseră au renunţat la raţionalismul lor. Se spune că, în decurs de câteva luni, Litch „a primit scrisori de la peste o mie de necredincioşi, persoane remarcabile, unii dintre ei fiind chiar conducători de cluburi necredincioase", în care au declarat că au renunţat la bătălia împotriva Bibliei, acceptând-o ca fiind descoperirea lui Dumnezeu pentru om. Alţii s-au exprimat în cuvinte ca acestea: „Noi am crezut că promotorii profeţiei au citat din paginile învechite ale istoriei pentru a-şi dovedi susţinerile lor privindâmplinirile profeţiei, dar în cazul acesta avem în faţa ochilor noştri o realitate vie".

Însă succesiunea evenimentelor a descoperit, chiar în mod mai minunat, adevărul profeţiei scripturistice. Atunci când Palestina a

Desfăşurând cartea Apocalipsei căzut în mâinile forţelor aliate, în primul război mondial, sultanul şi-a dat seama de pericolul în care se afla şi a căutat protecţie pe un crucişător britanic, fugind de la Constantinopol la Alexandria. Odată cu el, au plecat şi ultimele rămăşiţe ale vechiului Imperiu Otoman. Apoi, din ruinele sale s-a ridicat noua republică a Turciei, având ca prim dictator pe Mustafa Kemal. Oraşul Constantinopol este încă ocupat de turci, dar noua Turcie este total diferită de vechiul Imperiu Otoman. Azi, îşi are şi ea locul cuvenit în Organizaţia Naţiunilor Unite. Aşadar, imperiul sultanilor s-a prăbuşit în anul 1917.

Aceste două perioade profetice, de 150 ani şi 391 ani, care sunt legate de trâmbiţele a cincea şi a şasea, sunt diferit interpretate, dar întotdeauna sunt asociate cu puterea mahomedanismului. Din timpul profetului Mahomed, care şi-a început propovăduirea publică în anul 612 d.Hr., până la întemeierea oraşului Bagdad de către Al. Mansur, în anul 762, sunt 150 de ani. Acest oraş a devenit vestit în literatura engleză prin *Nopţile Arabe* şi a fost supranumit Dar es Salaam, „casa păcii", sau „cetatea păcii", însemnând terminarea extinderii Imperiului

Arab.

De asemenea, este semnificativ faptul că, din anul 1453, care marchează căderea Constantinopolului, prăbuşirea Imperiului Bizantin şi transformarea otomanilor, şi până în ceasul judecăţii lui Dumnezeu din 1844, sunt exact 391 ani.

„A doua nenorocire a trecut", a declarat vocea din cer, „dar iată că a treia nenorocire vine curând". Între sfârşitul trâmbiţei a şasea şi începutul celei de a şaptea, urma să se ridice o mare mişcare, prin care Dumnezeu să ducă în toată lumea solia veşnicei Sale Evanghelii. Această parte va fi explicată în capitolul următor.

A şaptea trâmbiţă sună, *Apoc. 11, 15*

Cu sunetul trâmbiţei a şaptea se încheie taina lui Dumnezeu şi „împărăţiile acestei lumi devin împărăţiile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împăraţi în vecii vecilor" (vers. 15). O, e.8 Desfăşurând Apocalipsa 113

Roy Allan Anderson mult aşteptată zi de glorii! O, binevenită voce care declari că taina lui Dumnezeu s-a terminat şi inviţi în împărăţia veşnică a neprihănirii! Sfinţi, apostoli, patriarhi şi martiri au aşteptat cu toţii deopotrivă zorii acestei zile. Ea nu poate fi prea îndepărtată deoarece cu sfârşitul trâmbiţei a şasea, sau a doua nenorocire, trâmbiţa a şaptea, sau „a treia nenorocire", vine curând. Va fi o zi de eliberare pentru poporul lui Dumnezeu.

Când bătrânii stăteau pe tronurile lor, au auzit sunetul vocilor din ceruri, care spuneau că împărăţiile acestei lumi au fost date lui Hristos, şi auzind aceasta şi-au plecat feţele în adorare, zicând: „Îţi mulţumim, Doamne, Dumnezeule Atotputernic… căci ai pus mâna pe puterea Ta cea mare" (vers.17) …A venit vremea să răsplăteşti pe robii Tăi proroci", exclamă ei", pe sfinţi şi pe cei ce se tem de Numele Tău, mici şi mari" (vers. 18). Este, de asemenea, şi un timp de aspră judecată pentru dispreţuitorii harului Său, când Dumnezeu „va prăpădi pe cei ce prăpădesc (sau strică) pământul" (vers. 18). „Neamurile se mâiiiaseră", spun bătrânii. Ce mare adevăr! Vedem cu toţii rezultatele mâniei lor în oraşele scăldate în sânge, unde ruine îngrozitoare arată marşul înfiorător al războiului. Cuvintele lui Iisus, raportate în Luca 21, 26, sunt desigur reale în mod special pentru zilele noastre: „Oamenii îşi vor da sufletul de groază în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ".

Însă această magnifică panoramă ne arată unde ne aflăm;

suntem aproape acasă. Chiar lucrurile pe care le văd ochii noştri prevestesc sosirea zilei triumfului. Lucrarea Evangheliei se va termina în curând. Într-o zi nu prea îndepărtată, ultima predică va fi rostită, ultima invitaţie va fi făcută şi atunci va fi prea târziu să mai primeşti mântuirea. Cele mai triste cuvinte din întreaga Biblie sunt acestea: „Secerişul a trecut, vara s-a sfârşit, iar noi tot nu suntem mântuiţi" (Ier.8, 20).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Hotar ce pentru om e nevăzut Orice potecă taie-n zare; *Se-ascunde-n flori – de necrezut – E-a Sa mânie şi răbdare*!…

Însă fiind creştini, nu trebuie să ne temem de tragediile timpului nostru. Dacă pacea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoştinţă, umple inimile noastre şi mergem împreună cu El atât în jertfă, cât şi în slujire, putem aştepta încrezători revenirea Sa, ştiind că vom fi primiţi de El, atunci când va reveni în mărire. împreună cu Ioan vizionarul putem spune cu încredere: „Amin, vino Doamne Iisuse!"

ÎNGERUL CU CĂRTICICA DESCHISĂ

Ca şi capitolul 7, această profeţie este o paranteză aşezată între trâmbiţele a şasea şi a şaptea, din capitolele 8, 9 şi 11, 15. Ea prezintă o nouă imagine a ultimei solii a lui Dumnezeu adresate lumii, înainte de a doua venire a lui Iisus. Când sună cel de-al şaptelea înger, „împărăţiile lumii acesteia devin împărăţiile Domnului nostru" (Apoc. 11, 15). Dar el este împiedicat să sune din trâmbiţă până ce lucrarea de sigilare va fi împlinită. Această lucrare este înfăţişată în cap. 7, 1 – 3.

Un înger puternic

Pentru a şasea oară în cartea Apocalipsei, o solie trimisă din cer este simbolizată printr-un înger. Însă descrierea acestuia este mai glorioasă decât a celorlalţi: „Căci faţa sa era ca soarele" (Apoc. 10, 1). Asemănarea înfăţişării Domnului Hristos, din cap. 1, 13 – 16, îi conduce pe mulţi la ideea că acest înger poate fi chiar El. Atunci când S-a schimbat la faţă înaintea ucenicilor, „faţa Sa strălucea ca soarele" (Mat.17, 2). El este numit Arhanghel (1 Ţes. 4, 16), Solul legământului (Mal.3, 1) şi îngerul care m-a mântuit (Gen.48, 16).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Curcubeul şi norul

Atât curcubeul, cât şi norul sunt asociate cu Dumnezeirea (Ezech.1, 28; Apoc.4, 3). Când Iehova coborî pe Muntele Sinai să proclame Legea Sa, nori de slavă L-au acoperit. Norii sunt carele Sale.

(Ps. 104, 3).

Picioarele sale pe pământ şi mare

Aceasta vrea să arate că solia proclamată va cuprinde întreaga lume (universală).

Cărticica deschisă

Vorbirea sugerează faptul că această cărticică nu fusese întotdeauna deschisă. Solia simbolizată prin acest înger cu o carte nesigilată va permite, desigur, studiul soliei ei. Oare ce carte ar putea fi? Se pare că nu este decât un singur răspuns, căci singura parte din Scriptură care a fost închisă, sau sigilată, a fost o parte din cartea lui Daniel, adică profeţia care se referă la cele 2300 zile. Lui Daniel i-a fost spus: „Ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului" (Dan. 12, 4.9). Dacă a fost pecetluită numai până la vremea sfârşitului, urmează în mod natural ca, în acel timp al sfârşitului, ea să fie deschisă (înţeleasă).

„Nu i s-a dat să înţeleagă tot ceea ce Dumnezeu i-a descoperit cu privire la planul divin. Tu, însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea, a fost îndemnat el cu privire la scrierile sale profetice. Acestea urmau să fie sigilate. Du-te Daniele, a îndrumat îngerul încă o dată pe solul credincios al lui Iehova, căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului. Iar tu, du-te până va veni sfârşitul; tu te vei odihni, şi te vei scula iarăşi odată în partea ta de moştenire, la sfârşitul zilelor (Dan. 12, 4.9.13).

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, proorociile raportate de Daniel cer atenţia noastră deosebită, deoarece se

Roy Allan Anderson referă chiar la timpul în care trăim. împreună cu ele trebuie unite învăţăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana a făcut pe mulţi să creadă că părţile profetice ale cărţilor lui Daniel şi ale lui Ioan, descoperitorul, nu pot fi înţelese. Dar făgăduinţa este lămurită, că o binecuvântare deosebită va însoţi studierea acestor prorocii. „Cei înţelepţi vor înţelege" (Dan. 12, 10), s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă". (*Profeţi şi Regi*, p.398, 399, ed. 1991).

Daniel a întrebat: „Cât va mai fi până la sfârşitul acestor minuni?" (Dan.12, 6). Îngerul, dând răspunsul, vorbi despre risipirea poporului sfânt. Lui i s-a părut curios şi a zis: „Am auzit, dar nu am

înţeles" (vers.7.8). Atunci când scria, Daniel nu putea să înţeleagă, deoarece trebuia ca, mai întâi, să se întâmple anumite evenimente. Dar „la timpul sfârşitului", a fost asigurat Daniel, unii vor înţelege, îngerul completează apoi: „Cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului. Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi... dar cei pricepuţi vor înţelege" (vers. 9.10).

„Timpul sfârşitului" din profeţia lui Daniel

Expresia profetică „Timpul sfârşitului" nu înseamnă „sfârşitul timpului". Ea se referă la sfârşitul perioadei de 1260 ani de supremaţie papală, care a durat de la anul 538 la anul 1798 d.Hr. Şi, conform prezicerii, când a fost încheiată perioada profetică de 1260 ani, cercetătorii Bibliei din multe ţări au început, în mod simultan şi fără o înţelegere între ei, să se concentreze asupra studiului profeţiei celor 2300 de zile, din Daniel 8 şi 9. (Vezi *The Prophetic Faith ojOur Fa-thers*, de L.E. Froom, vol. 3, p, 263 – 277).

Profeţia din aceste capitole se referă la două perioade de timp, adică la 70 de săptămâni şi la 2300 de zile. Cercetătorii iudei dinainte de Hristos interpretau şi ei profeţia celor 70 de săptămâni. Ioan Botezătorul, cel mai mare reformator al lui Israel, a venit cu o solie hotărâtă cu privire la acest timp. El aplică profeţiile mesianice la

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Hristos, afirmând: „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii, nu este altul decât Iisus". Puternicele interpretări ale profeţiilor făcute de Ioan au făcut din el vestitorul lui Mesia. De aceea, Iisus a spus despre el: „Nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan" (Mat. 11, 11). (Deoarece, după cum am observat în alte capitole, o zi profetică echivalează cu un an literal, conform textelor din Numeri 14, 34, şi Ezechiel 4, 6, cele 70 de săptămâni echivalează cu 49 ani.)

Calculând cele 70 de săptămâni

Când a început să predice, Iisus a afirmat: „S-a împlinit timpul" (Marcu 1, 15). împlinirea profeţiei celor 70 de săptămâni descoperă în mod concludent că Iisus era într-adevăr Mesia. El a fost stârpit chiar la mijlocul săptămânii profetice. Urma ca El „să confirme legământul făcut cu mulţi timp de o săptămână (7 ani), iar la mijlocul acesteia (după 3 ani şi jumătate), va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare" (Dan.9, 27). Prin moartea Sa, Domnul Hristos puse capăt întregului serviciu al jertfelor din Vechiul Testament. Profeţia celor 70 de săptămâni începu cu decretul de rezidire al Ierusalimului, (vers. 25).

Acest decret a fost emis în anul 457 î.Hr. (Ezra 7, 11 – 26). Dată a fost contestată de unii, dar a fost confirmată prin răsunătoare dovezi ştiinţifice.

Şaizeci şi nouă dintre aceste săptămâni profetice, sau 483 de ani literali ne vor aduce până la Mesia. Decretul pentru rezidirea Ierusalimului, intrând în vigoare în anul 457 î.Hr., este uşor să determinăm sfârşitul perioadei de 69 de săptămâni, sau 483 de ani. Calculând anii înainte de Hristos, trebuie să descreştem. Astfel, 483 de ani, începând din anul 457 î.Hr., ne vor duce în anul 26 d.Hr. sau Anno Domini 27. Într-adevăr, Domnul Hristos a fost botezat în anul 27 al erei noastre, şi chiar în acel an, şi-a început lucrarea de predicare. Solia Sa, ca şi cea a lui Ioan, era: „S-a împlinit timpul şi împărăţia lui Dumnezeu este le uşi; pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie" (Marcu 1, 15). Exact trei ani mai târziu, sau A.D. 31, „în mijlocul săptămânii", Iisus a fost crucificat.

Roy Allan Anderson

Au mai rămas, aşadar, încă trei ani şi jumătate din această ultimă săptămână. Cum o putem determina? Biserica din Ierusalim a predicat Evanghelia lui Hristos, neîmpiedicată de nimic, timp de trei ani şi jumătate, adică până în anul 34, când a fost omorât diaconul Ştefan, primul martir creştin. Chiar atunci a izbucnit o mare persecuţie împotriva bisericii din Ierusalim şi toţi creştinii au fost izgoniţi din el. Astfel, Evanghelia a început să fie predicată cu zel şi neamurilor. Tot în acel timp (anul 34), a fost convertit şi Saul din Tars, care a devenit marele misionar pentru lumea păgână. Deci, profeţia celor 70 de săptămâni dovedeşte, fără nicio îndoială, mesianitatea lui Iisus Hristos.

Este interesant să observăm că, în vechime, învăţătorii iudei şi rabinii au interzis, timp de secole, învăţarea şi interpretarea acestei profeţii. „În anul 1656 a apărut o dispută între unii distinşi rabini evrei şi preoţi catolici din Polonia, privind cele 70 de săptămâni. Rabinii au fost atât de crunt respinşi de argumentul că Iisus este Mesia, timpul suferinţelor Sale fiind la sfârşitul celor 70 de săptămâni, încât ei au suspendat discuţia. Rabinii au ţinut imediat o adunare şi au rostit un blestem asupra oricărui evreu care. mai încerca să stabilească cronologia perioadei profetice. Anatema lor suna astfel: „Să putrezească oasele aceluia care va încerca să numere cele 70 de săptămâni". (*The Midnight Cry*, 10 August 1843).

Aceste evenimente, privind jertfa Mântuitorului şi întemeierea

bisericii, n-au putut termina singure profeţia celor 70 de săptămâni; ele au „sigilat viziunea" celor 2300 de zile, din Daniel 8, 14 şi 9, 24. Scopul celor 70 de săptămâni, sau profeţiei de 490 de ani, era să stabilească şi să clarifice viziunea celor 2300 de zile pe care Daniel nu o înţelegea (Dan. 8, 17; 9, 23). Timpul începerii celor 70 de săptămâni, sau 490 de ani, este acelaşi ca şi pentru cele 2300 de zile sau ani. Ambele perioade încep în al „şaisprezecelea an al lui Artaxerxe", sau 457 î.Hr. Cei 490 de ani erau o perioadă „hotărâtă", „scurtată", sau „tăiată", din perioada mai lungă, de

Desfăşurând cartea Apocalipsei

2300 de ani. Scăzând 490 ani din 2300 ani, rămân 1810 ani. Adăugând apoi la acest rest de 1810 ani şi pe cei 34 ani, care constituie data terminus pentru cei 49 ani, vom ajunge la semnificativa dată de 1844. Ce anume s-a întâmplat atunci? Acesta a fost anul când Marele nostru Preot, Domnul Hristos, Goelul sau Răscumpărătorul moştenirii pierdute, a început faza de încheiere a lucrării Sale. Minunatele evenimente din capitolul 5 s-au împlinit la terminarea celor 2300 ani, sau în anul 1844. În timp ce aproape fiecare scriitor al Bibliei se ocupă de judecată şi urmările ei, Daniel este singurul profet care stabileşte timpul real când această lucrare trebuia să înceapă. (Observaţi diagrama de la sfârşitul studiului.)

Profeţia nesigilată

Atâta timp cât profeţia a fost sigilată şi acea parte a cărţii sale pecetluită, oamenii nu au putut să o înţeleagă pe deplin sad să interpreteze solia judecăţii. Însă, de la înlăturarea dominaţiei papale din anul 1798, oamenii au. Început să studieze această profeţie, a celor 2300 zile-ani, cu o dorinţă arzătoare şi să o înţeleagă. Profeţia lui Daniel afirmă că oamenii lui Dumnezeu o vor înţelege; şi au, înţeles-o! Dezvăluirea acestei mari profeţii a condus la câştigarea cu miile de partea convingerii că revenirea Domnului era foarte aproape şi mii au început să proclame solia unui Mântuitor care va reveni curând. Marea trezire religioasă a secolului al XIX-îeaj a rezultat din aceste studii intense. Din zilele apostolilor, nimic nu a determinat un mai mare interes în lucrurile spirituale ca mişcarea de Reformaţipne din secolul al XVI-lea.

Ja-o şi mănâncă-o!" (*cărticica*), *Apocalipsa 10, 9*

Întemeindu-şi vederile lor pe profeţia celor 2300 zile-ani, sute de predicatori, din Europa, America şi multe alte ţinuturi, au predicat

iminenta revenire a lui Iisus, în sau cam în jurul anului 1844. Printre aceştia, existau chiar mulţi congregaţionalişti, metodişti, baptişti.

Roy Allan Anderson prezbiterieni, episcopalieni, etc. Era o solie care răscolea inimile, chemându-i pe cei mai spirituali din toate bisericile. Solia era pur şi simplu „înghiţită" cu ardoare. Ca şi profetul Ieremia din vechime, ei puteau spune: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghiţit; cuvintele Tale au fost bucuria şi veselia inimii mele" (Ier. 15, 16).

Îngerul, cu mâna ridicată ca şi cum ar fi jurat, era uimitor. El a spus că „nu va mai fi timp". Perioada profetică a ajuns la capătul ei şi nicio altă profeţie nu trebuia să se mai întindă dincolo de acea dată. Într-adevăr, chiar aceia care interpretau profeţia celor 2300 de ani afirmau că „mult timp nu va mai fi". Ei aşteptau întru totul ca Domnul Hristos să vină în anul 1844, sau cam atunci. Tema centrală a soliei lor era iminenta revenire a lui Hristos. Totuşi, vestirea îngerului din Apocalipsa 10 nu privea sfârşitul unui timp profetic. Anul 1844 marchează sfârşitul profeţiei de 2300 zile, dată de la care lumea trăieşte în ceea ce poate fi numit „timpul împrumutat" (timpul harului). Nu mai există nicio profeţie care să se mai extindă peste anul 1844.

Jfoi gura ta va fi dulce ca mierea", *Apocalipsa 10, 9*

Vestirea apropiatei reveniri în glorie a Mântuitorului a fost primită cu mare entuziasm. Mulţi dintre cei mai devotaţi creştini, în special din America şi Europa, erau impresionaţi „de ea şi, la fel ca profetul Ioan, luau cartea şi o mâncau. Ca şi profetul Ezechiel, ei au mâncat sulul cărţii, apoi au pornit să proclame solia (vezi Ezechiel 3, 1). Aceasta înfăţişează în mod lămurit experienţa credincioşilor sinceri din acele zile. Bucuria le umplea inimile, dar, în acelaşi timp, erau înfricoşaţi până la disperare. Când timpul a sosit şi totuşi Iisus nu a apărut, a fost o lovitură zdrobitoare pentru credinţa lor. Ceea ce fusese dulce ca mierea a devenit acum tot aşa.de amar ca fierea. „Îţi va amărî pântecele", spusese îngerul.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Ucenicii Domnului Iisus Hristos au trecut şi ei printr-o experienţă asemănătoare. Ar fi putut oare să fie ceva mai tragic ca moartea lui Iisus, pentru nişte oameni care renunţaseră la toate, crezând că El era Hristosul? Când L-au coborât de pe cruce pe iubitul lor Domn, ei au înmormântat împreună cu El, în mormântul cel nou al

lui Iosif, şi toate speranţele lor. Dar lucrarea lor nu se terminase. De fapt, abia începuse. În realitate, după această mare dezamăgire a lor, apostolii au îndeplinit cea mai mare lucrare a lor. Noi citim că, în seara zilei învierii, Domnul „le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile" (Luca 24, 45). Dezamăgirile sunt adesea metodele Sale. Asemenea apostolilor de acum nouăsprezece secole, şi această mare dezamăgire din 1844 se întrezărea a fi o binecuvântare deghizată. Dar o solie mai mare urma să fie dată lumii. Evident, unii au renunţat la credinţă şi s-au îndepărtat de Cuvântul Domnului, însă chiar acea mare dezamăgire i-a condus pe alţii la o mai profundă studiere a Bibliei.

„Trebuie să proroceşti din nou", Apocalipsa 10, 11

Deşi zguduitoare, solia care a cuprins bisericile înainte de anul 1844 nu urma să fie ultima solie a lui Dumnezeu. O nouă lumină trebuia să apară pe cărarea cercetătorilor Cuvântului lui Dumnezeu. O solie mai importantă, cuprinzând profeţiile, nu chiar aşa cum fuseseră interpretate, urma să ajungă în centrul atenţiei lor, ca rezultat al acestor studii. Şi acea solie, în toată plinătatea ei, urma să fie dusă întregii lumi, spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Porunca dată lui Ioan, ca să „proroceşti din nou înaintea multor popoare, naţiuni, limbi şi împăraţi", era profeţia referitoare la biserica ce, urmând marea dezamăgire, trebuia să se grăbească până la marginile pământului, cu o solie universală, atât pentru împăraţi, cât şi pentru proletari.

Roy Allan Anderson

JUdecă4 e şi măsoară templul", Apocalipsa 11, 1

O altă poruncă profetică i s-a dat lui Ioan, şi anume aceea pentru reînnoirea studiului profeţiilor acelora care au mai rămas cercetători zeloşi ai adevărului. Atitudinea profetului, adică răspunsul la aceste însemnate dezvăluiri, a fost şi este din nou simbolică pentru misiunea adevăratei biserici a lui Dumnezeu. După ce aceste întâmplări au intrat în istorie, credincioşii, descurajaţi după trecerea anului 1844, trebuia să „se ridice şi să lumineze", căci o nouă lumină venise şi slava lui Dumnezeu răsărea asupra lor (îs.60, 1). Acea lumină era o solie mai puternică, iluminând cu slava ei întreaga lume (Apoc. 18, 1) Ea trebuia să lumineze cu strălucirea ei în cea mai întunecată oră a istoriei omenirii (îs. 60, 2).

Începând cu anul 1844, ultima solie a lui Dumnezeu, mai deplină în scop şi putere, se grăbeşte până la marginile pământului.

„Evanghelia cea veşnică” se predică, proclamându-se solia ceasului judecăţii, în peste 700 de limbi şi zeci de dialecte (în anul 1953).

„Taina lui Dumnezeu se va sfârşi”, Apocalipsa 10, 7

Taina lui Dumnezeu este Evanghelia Domnului Hristos (Efes. 6, 19). Apostolul Pavel vorbeşte despre ea ca fiind „taina voii Sale” (Efes.1, 9). „Căci mare este taina evlaviei”, spune el în 1 Tim. 3, 16. Scopul Evangheliei este să pregătească un popor pentru El (Fapte 15, 14). Şi acesta se grăbeşte să se adune din orice naţiune, limbă şi popor (Apoc. 14, 6).

Ultima solie a lui Dumnezeu, care pregăteşte poporul ce va sta în picioare în ziua cea mare a sfârşitului istoriei acestui pământ, este o solie care cuprinde orice adevăr al oricărei mişcări de re-formaţiune din orice secol. Iată adevăratul plan al lui Dumnezeu pentru unirea bisericilor. Dacă oamenii s-ar strânge laolaltă cu su

Desfăşurând cartea Apocalipsei flete sincere, hotărâţi să cunoască voia lui Dumnezeu şi binevoitori să asculte de Cuvântul Său, atunci solia adevărului Său ne va uni pe toţi, căci ea ne uneşte cu adevărat într-un Mântuitor crucificat, înviat, mijlocitor şi revenind în curând.

MĂSURÂND PE ÎNCHINĂTORI; PUTEREA CELOR DOI MARTORI

Acest capitol este continuarea profeţiei din cap. 10. După ce profetul „mâncase cărticica”, dulce mai întâi, dar care deveni apoi amară, i s-a spus să „prorocească din nou”, înaintea multor popoare şi chiar împăraţi (Apoc. 10, 11).

Apocalipsa 11, 1 – 14

Apoi îngerul îi spuse: „Ridică-te şi măsoară templul lui Dumnezeu, altarul şi pe toţi cei ce se închină în el” (Apoc. 11, 1). Templul menţionat aici nu poate fi biserica, deoarece expresia „pe toţi cei ce se închină în el” se referă la închinători. Nu s-ar putea referi nici la templul din Ierusalim, căci acel templu a fost distrus cu mulţi ani înainte ca Apocalipsa să fie scrisă, iar el nu a mai fost rezidit vreodată. (Ioan a primit această viziune cam în anul 96 d.Hr., iar templul evreilor fusese distrus de Titus în anul 70. În orice caz, întregul serviciu mozaic era numai „o umbră a lucrurilor bune ce urmau să vină” (Evr.10, 1), găsindu-şi împlinirea în Hristos, în jertfa Sa, precum şi preoţia Sa din Sanctuarul ceresc. Acest îndemn, care se aplică însă în anul 1844, le îndrepta ochii închinătorilor, în mod special, la slujba lui Iisus ca Mare Preot în ceruri, „în adevăratul cort, făcut de Dumnezeu, şi nu de om”

(Evr. 8, 2).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Evenimentele internaţionale dau noi impulsuri studierii profeţiilor

Atunci când Papa Pius al VI-lea a fost luat prizonier de generalul Berthier al Franţei în anul 1798 şi când Sfântul Scaun al Romei ajunsese la capătul puterii lui, întreaga Europă a fost cutremurată. Dar, când acest eveniment a fost urmat, în anul 1840, de căderea Imperiului Otoman, întreaga lume a fost zguduită. Ambele evenimente fuseseră clar explicate de către cercetătorii profeţiilor. Prima dată, adică anul 1798, a marcat sfârşitul profeţiei lui Daniel de „o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme" (Daniel 12, 7), sau a celor 1260 zile-ani din Apoc. 12, 6, în timpul cărora biserica decăzută îşi va exercita puterea. Şi, precum s-a amintit deja, cea de a doua dată, anul 1840, a însemnat încheierea perioadei profetice de „cinci luni" şi „ceasul, ziua, luna şi anul acela" (Apoc. 9, 5.15), care a fost acordată puterii otomane. Exactitatea acestor două profeţii, precum şi împlinirea lor au dat un nou imbold întregului studiu al profeţiilor, aceasta întâmplându-se într-un timp când ateismul înghiţea chiar puterile vitale ale creştinismului.

Ceea ce Ioan ne face cunoscut în mod special este lupta dintre Biblie şi ateism, care a atins apogeul în timpul Revoluţiei Franceze. Această luptă, deşi teribilă, nu a fost decât o simplă încăierare în comparaţie cu lupta care va fi dată pe scară mondială, în preajma revenirii Domnului Hristos. Întâmplările acelei teribile revoluţii se vor repeta în timpul decadelor contemporane din mijlocul grupărilor „Societate fără Dumnezeu". De aceea, această profeţie are o însemnătate specială pentru ultima generaţie a acestui pământ.

Cei doi martori

Au fost făcute destule speculaţii şi pe seama acestor martori. Unii au încercat să-i considere în mod literal, ajungând atât de departe, încât să-i denumească, afirmând că sunt Moise şi Ilie. Dar

Roy Allan Anderson întregul limbaj este figurat. Versetul 4 zice: „Aceştia sunt cei doi măslini, şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului", în Zaharia 4, 11.14, cei doi măslini reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu şi Cuvântul lui Dumnezeu este cu adevărat o lumină. În Psalmi 119, 105.130, David spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele" şi „Descoperirea cuvintelor Tale dă

lumină". Însă Scripturile sunt mai mult decât o lumină; ele dau mărturie sau descoperă harul lui Dumnezeu. Însuşi Domnul Hristos declară că Scripturile Vechiului Testament „mărturisesc (dovedesc) despre Mine". În Mat. 24, 14, citim: „Această Evanghelie a împărăţiei va fi predicată în toată lumea, ca *mărturie* pentru toate popoarele.

Explicaţia cea mai plauzibilă a acestei profeţii este aceea că cei doi martori sunt Vechiul şi Noul Testament, deoarece ei mărturisesc cu adevărat despre Hristos.

„Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului şi Noului Testament. Amândouă sunt mărturii importante cu privire la originea şi perpetuitatea Legii lui Dumnezeu. Amândouă mărturisesc despre Planul de Mântuire. Tipurile, jertfele şi profeţiile Vechiului Testament arată înainte către Mântuitorul care avea să vină. Evangheliile şi Epistolele Noului Testament vorbesc despre un Mântuitor care a venit exact în felul prezis prin tip şi prin profeţie". (*Tragedia Veacurilor*, p.245, ed. 1992).

Dar profeţia declară că cei doi martori trebuie să fie îmbrăcaţi în saci, ca simbol al întristării. Vechiul şi Noul Testament au fost practic aduse la tăcere, mai întâi prin apostazia din biserică, apoi, prin atacurile necredinţei şi raţionalismului. Fiecare „Martor" dădea aceeaşi mărturie, anume că, timp de 1260 de ani, apostazia se va lăuda, dar la sfârşitul acestor zile, vor vorbi cu o nouă putere. De altfel, în capitolul următor vom putea găsi referiri mai ample din partea Vechiului şi Noului Testament cu privire la perioada celor 1260 de ani.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Martorii au putere

Din versetele 5 şi 6, aflăm că aceia care îi vor vătăma pe cei doi martori vor fi ei înşişi ucişi şi vor fi loviţi de plăgile şi judecăţile lui Dumnezeu, căci aceşti martori au putere asupra naturii, ca să închidă cerul şi să transforme apele în sânge. Moise îl avertiza pe Israel că, dacă îi va întoarce spatele lui Dumnezeu, „El va închide cerurile ca să nu cadă nicio ploaie" (Deut. II, 16.17). Dar, mai târziu, Israel s-a îndepărtat din nou de Dumnezeu, însă profetul Ilie a fost chemat să aducă poporul înapoi. El a poruncit să nu cadă ploaie şi n-a fost ploaie timp de trei ani şi jumătate (Iac. 5, 17; 1 Regi 17 şi 18). Este semnificativ faptul că trei ani şi jumătate măsoară 1260 zile, iar în profeţie sunt exact 1260 ani. (Un an profetic este alcătuit din 360 zile profetice, sau un an literal, aşa că trei ani şi jumătate profetici

echivalează cu 1260 ani literali.)

Atunci când i-a spus lui Moise: „Cine este Domnul ca să ascult de vocea lui?", Faraon, ateu fiind, L-a provocat pe însuşi Dumnezeul cerului. Râurile Egiptului au fost transformate numaidecât în sânge. Aceeaşi putere rezidă şi în Noul Testament, deoarece una dintre cele şapte plăgi va preschimba apele în sânge (Apoc.16, 4).

Naşterea ateismului modern militant

Aceeaşi atitudine sfidătoare, observată la conducerea tronului Egiptului, apăru iarăşi în timpul Revoluţiei Franceze când, pentru prima dată în peste 2000 de ani, o naţiune, în calitate de împărăţie, „a declarat război Monarhiei cerului". Prin legislaţia Franţei, cei doi martori, Vechiul şi Noul Testament, au fost ucişi în stradă în mod figurat. În anul 1790, Adunarea Naţională Franceză a adoptat un decret pentru reprimarea Bibliei. La 11 noiembrie, acelaşi an, s-a ţinut o „Mare Sărbătoare", în catedrala centrală din Paris, în cinstea „Raţiunii şi Adevărului", în timp ce autorităţile participau şi executau şi ele această burlescă şi insultătoare ceremonie.

e.9 Desfăşurând Apocalipsa

Roy Allan Anderson

Parisul, centrul naţionalismului, a devenit cu adevărat o Sodomă spirituală, iar imoralitatea părea una dintre caracteristicile ei de căpetenie. Devenise un Egipt spiritual deoarece ateismul militant azvârlea insulte către Dumnezeul cerului. Lozinci, ca „Jos Nemernicul" (însemnând Hristos), erau purtate pe umeri în timpul defilărilor de pe străzi care înotau literalmente în sânge. Dar toate acestea trebuia să înceteze. Desfrânaţii fără Dumnezeu s-au putut înveseli numai pentru puţin timp, căci Cel Atotputernic încheiase deja capitolul.

Martorii ucişi învie

Profetul a declarat apoi că, după trei zile şi jumătate profetice, sau ani, martorii vor învia şi, ridicându-se în picioare, vor provoca o mare teamă care-i va apuca pe toţi oamenii. În anul 1793, Franţa votase un alt decret pentru reprimarea Bibliei. După trei ani, un alt decret, dând libertate Scripturilor, a fost discutat de aceeaşi adunare. Totuşi, pentru rezolvare a stat pe masă timp de şase luni, după care „a fost luat şi votat fără a exista vreun vot contra". Aceasta se întâmpla exact după trei ani şi jumătate de la votarea decretului precedent de interdicţie. Cât de precis este cuvântul profetic al lui Dumnezeu!

„Biserica şi Biblia au fost ucise în Franţa, din noiembrie 1793

până în iunie 1797. Cei trei ani şi jumătate au trecut, iar Biblia, atât de mult şi atât de aspru persecutată mai înainte, a fost repusă în cinste ca să poată fi în mod public cartea protestantismului liber!" (G. Croly, *The Apocalypse of St. John*, pag. 183).

Înălţarea Bibliei

Profeţia spunea: „Şi ei (cei doi martori) s-au înălţat într-un nor spre cer – iar vrăjmaşii lor i-au văzut" (Apoc.11, 12). Scripturile, atât de puternic persecutate de necredincioşi, urmau să fie înălţate în ochii tuturor naţiunilor. Este foarte semnificativ că în anul

Desfăşurând cartea Apocalipsei

1804, curând după Revoluţia Franceză, a fost organizată Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate (British and Foreing Bible Society). Tot atunci, Biblia a fost tradusă în câteva limbi. Astăzi (1953), Cuvântul lui Dumnezeu poate fi citit în 1.100 limbi diferite. Se apreciază că 9/10 din cele 2, 4 miliarde de suflete de pe glob pot citi Biblia, sau părţi din ea, în propria lor limbă.

Totuşi, ateismul militant nu a luat sfârşit odată cu înfiinţarea Republicii Franceze. Forţele necredinţei, atât de dominante în timpul revoluţiei, s-au întins spre nord şi răsărit, spre a găsi acolo un teren fertil. Mult mai săraci şi călcaţi în picioare decât ţăranii francezi din timpul domniei ultimilor dictatori ai Franţei, erau oamenii marelui popor din nord-estul îndepărtat. Pentru ei, religia era sinonim cu prefăcătoria şi împilarea. De aceea, nu este de mirare că, atunci când acea ţară a declarat revoluţia politică din anul 1917, partea principală a ideologiei lui a constituit un atac direct la adresa religiei. A fost nevoie de aproape un secol ca seminţele acestei revoluţii să ajungă la coacere. În 1776, în Germania, Weishaupt a pus bazele unei filosofii false care, într-o formă sau alta, s-a răspândit în întreaga lume.

Măsoară altarul şi pe închinători, *Apocalipsa 11, 1*

În timp ce forţele ateismului şi ale creştinătăţii apostaziate se pregătesc pentru asaltul final asupra bisericii, Dumnezeu trimite ultima Sa solie de avertizare fiecărei naţiuni, fiecărui neam, limbă şi popor (Apoc.14, 6). Acest amănunt important va fi studiat într-un capitol ceva mai târziu. Adevărul, care timp de secole a fost reprimat şi îngropat de cărturarii apostaziaţi şi de necredinţa zgomotoasă, străluceşte acum cu o nouă scânteiere din Cuvântul lui Dumnezeu. O specială atenţie este acordată studiului slujbei Domnului Hristos, ca Mare Mijlocitor şi Judecător al nostru. Având din partea Tatălui

însărcinarea de a judeca fiecare suflet în parte, este important ca fiecare naţiune de pe pământ să-şi dea seama că

Roy Allan Anderson

„Ceasul judecăţii Sale a sosit", astfel încât oamenii din orice limbă şi ne-am să se poată pregăti pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Atitudinea închinării noastre este măsura puterii noastre spirituale… A doua nenorocire a trecut; iată că a treia nenorocire vine curând" (Apoc. 11, 14).

Cele mai mari confruntări din toate timpurile sunt în faţa noastră. Ne aflăm chiar la hotarul lumii veşnice. Cât de esenţial este deci să fim găsiţi închinându-ne lui Dumnezeu în spirit şi adevăr! Ultima mare luptă se va da în curând: lupta dintre puterile luminii şi ale întunericului, ale adevărului şixninciunii. Când vine cea de a treia nenorocire, va fi prea târziu să ne împăcăm cu Dumnezeu. Să ne pregătim pentru acea extraordinară zi pentru care Dumnezeu a chemat la existenţă această mare mişcare adventă, Biserica trebuie să trăiască o redeşteptare a adevăratei evlavii, fiind îmbrăcată în puterea Cincizecimii celor doi martori, dacă vrea să fie gata să-L întâmpine pe Domnul ei. Iisus, Marele nostru Preot, aşteaptă să boteze pe poporul Său cu focul curăţitor al Spiritului Sfânt. Şi singura replică dată unei lumi apostaziate şi plină de ateism este o biserică plină de foc pentru Dumnezeu.

LUPTA BISERICII

Acesta este unul dintre cele mai lămuritoare şi mult cuprinzătoare dintre toate capitolele acestei cărţi. Mut de uimire, în timp ce întreaga panoramă mergea înainte, profetul zice că „pe cer s-a arătat un semn mare". Cu ajutorul ilustraţiilor divine, el este transportat înapoi ca să mărturisească chiar despre începutul păcatului, când Lucifer a provocat tronul Dumnezeirii; apoi, către lupta finală a lui Satana cu biserica rămăşiţei din preajma revenirii Mântuitorului.

Apocalipsa cap, 12

În acest spectacol, sunt prezentate acţiunile prinţului răului împotriva guvernării lui Dumnezeu şi a poporului Său. Este o dramă în patru acte:

Originea păcatului şi începutul luptei din ceruri.

2. Atacul asupra lui Hristos când a fost pe pământ.

3. Persecutarea bisericii din secolele care au urmat.

4. Lupta finală cu biserica rămăşiţei.

Ne aflăm la jumătatea drumului nostru din cartea Apocalipsei. Capitolele care vor urma ne vor da detalii însemnate despre bătălia finală dintre forţele binelui şi ale răului. Biruinţa finală a bisericii.

Roy Ailan Anderson adică zdrobirea lui Satana şi a oştilor sale, precum şi completa reabilitare a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, sunt cele două mari teme care domină cartea Apocalipsei.

„O femeie învăluită în soare".

Această femeie slăvit înveşmântată, având soarele ca îmbrăcăminte, cu luna sub picioare şi cu o cunună de 12 stele pe cap, este în unele privinţe cel mai atractiv dintre toate simbolurile profetice. O femeie în profeţie reprezintă o biserică… Adevărata şi curata biserică a lui Dumnezeu este reprezentată printr-o femeie virtuoasă (Ier.6, 2; Is.54, 5.6; Osea 2, 19.20; Ioan 3, 29; 2 Cor.11, 2; Apoc.19, 7.8). Biserica apostaziată şi decăzută este reprezentată printr-o femeie desfrânată (Apoc. 17, 1 – 5; Ier.3, 1 – 8; Ezechiel 16, 26 – 29; Isaia 50, 1).

Hristos are un singur corp, biserica Sa, şi aceasta a existat în toate secolele. Vechiul Israel, în timp ce era condus de Moise, este amintit ca fiind „Biserica din pustie" (Fapte 7, 38). A existat numai *un* singur popor ales, *o* singură familie a lui Dumnezeu, *o* singură viţă, o singură mireasă, *un* singur Nou Ierusalim. Porţile acestui slăvit oraş poartă numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, în timp ce temeliile lui au înscrise numele celor doisprezece apostoli. Întreaga Biblie are o singură relatare: istoria luptei dintre Hristos şi vrăjmaşul Său, între sămânţa femeii şi balaur.

„Pe pământ n-a fost decât o singură biserică adevărată, care a existat în toate timpurile şi sub toate organizaţiile statale. Şi astfel se explică faptul că este reprezentată prin această femeie slăvită, în care sunt grupate cele mai nobile virtuţi şi. caracteristici de căpetenie". (J.A. Seiss, *The Apocalypse*, vol. 2, p. 277).

„Privim femeia ca simbol al sistemului religiei lui Dumnezeu pe pământ, de la începutul existenţei sale până la desăvârşire". (Davis, *The Vision of Patmos*, pag. 178).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

După cum Eva a fost creată din coasta lui Adam, în timpul somnului adânc (Gen.2, 21.22), tot astfel şi Hristos, cel de-al doilea Adam, a adus la existenţă pe mireasa Sa, biserica, prin moartea şi

învierea Sa. Numai în timp ce devenim parte din corpul Său, din carnea şi oasele Sale, suntem o parte din biserica cea adevărată (Efes.5, 30).

Adevărata biserică a Domnului Hristos a fost întotdeauna înveşmântată cu „Soarele îndreptăţirii" (Mal. 4, 2); Iisus Hristos este, de asemenea, „Lumina lumii" (Ioan 8, 12; 9, 5). Numai aceia care trăiesc în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu pot fi numiţi „copii ai luminii" (vezi Luca 16, 8; Efes. 5, 8; 1 Ţes.5, 5 – 8).

„Cu liina sub picioare".

Luna nu are lumina ei proprie; ea reflectă numai slava soarelui. Tot astfel este şi cu biserica. Noi înşine nu posedăm nicio lumină, reflectăm doar slava lui Hristos, „Soarele îndreptăţirii". Faptul acesta a fost frumos pus în evidenţă în serviciul vechiului sanctuar iudaic, care era, de fapt, numai „o umbră a lucrurilor mai bune ce trebuia să vină" (Evrei 10, 1). Aşa după cum evenimentele ce vor veni îşi aruncă umbrele înainte, tot aşa şi crucea lui Iisus Hristos aruncă o mare umbră, ce trebuie să se întindă de la Eden până la Calvar.

Biserica este înfăţişată aici ca stând pe lună, nu dispreţuitor la adresa lui Moise şi a profeţilor, ci mai degrabă folosindu-le ca bază. Evanghelia veşnică are aceeaşi solie pentru toate secolele. Metodele învăţării ştiinţei mântuirii pot fi diferite, dar oamenii întotdeauna au fost, şi pot fi şi acum, mântuiţi din păcat pe o singură cale, şi aceasta este harul lui Dumnezeu.

Să nu o confundăm nicidecum cu zeiţa lunii din religiile păgâne. Nici soarele, nici luna şi nici chiar femeia nu constituie obiecte de adorare, ci sunt numai simboluri. Femeia, sau biserica, şade pe lună. În Psalmul 89, 34 – 37, Domnul declară că legământul

Roy Allan Anderson şi Cuvântul Său sunt tot aşa de loiale şi neschimbătoare ca şi luna. Biserica a fost întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu.

„Cu o cunună de 12 stele pe cap61

Coroana este un simbol al regalităţii. Biserica este numită „o preoţie împărătească" (1 Petru 2, 9). Aşa după cum am observat şi mai înainte, cifra 12 este numărul împărăţiei lui Dumnezeu. Douăsprezece seminţii existau în biserica Vechiului Testament şi doisprezece apostoli în biserica Noului Testament. Există douăsprezece temelii în Noul Ierusalim şi douăsprezece porţi ale-oraşului. De asemenea, în biserica triumfătoare vor exista douăsprezece tronuri (Mat. 19, 27.28; Luca 22, 28 – 30).

„*Ea aducea pe lume un copil*”.

A.

În Geneza 3, 15, găsim prima făgăduinţă a unui Mântuitor. Se pare că însăşi Eva se gândea la Cain ca fiind Cel Promis. Traducerea lui Spurrel zice: „Am obţinut pe omul-dumnezeu” (Gen.4, 1). Dar, în loc să fie un dătător al vieţii, Cain a devenit un ucigaş. De-a lungul tuturor secolelor, copiii devotaţi ai lui Dumnezeu îl aşteptau pe Mântuitorul care urma să vină. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal.4, 4). Şi, conform cuvântului profetic, El a venit ca un Copil sărman.

9 Marele Balaur roşu”.

Este clar stabilit că Balaurul este Diavolul (vers.9). Dar, în atacurile sale asupra poporului lui Dumnezeu, el a lucrat prin puterile persecutoare pământeşti, cum au fost, de exemplu, vechiul Egipt şi Roma păgână, ambele fiind reprezentate în Scriptură prin acelaşi simbol (vezi Ezechiel 29, 2 – 4). „Romanii păgâni aveau pe steagurile lor chipul unui balaur, tot aşa cum îl aveau pe al vulturului. Aceste drapele cu balauri erau de culoare roşie. „Steagul de purpură al balaurului”. (Ammianus Marcellinus, *History of the Roman Empire*, bk. 16, cap. 12).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Profeţia de faţă demască monstrul şi descoperă adevărata putere care era ascunsă în spatele unor astfel de împărăţii pământeşti, ca Babilonul, Tirul şi Roma. În Isaia cap. 14 şi Ezechiel cap. 28, unde sunt menţionate regatele Babilonului şi Tirului, este descoperit acelaşi principiu. Dar, în timp ce solia continuă, este arătat limpede că Dumnezeu este Acela care îl denunţă cu adevărat pe diavol. Prinţul răului este puterea nevăzută din spatele tuturor asupririlor şi persecuţiilor.

jbalaurul stătea înaintea femeii… ca să-i mănânce copilul”.

Limbajul acestui capitol reflectă imaginea primei întâlniri a femeii cu Satana în Eden, precum şi făgăduinţa unui Răscumpărător ce urma să vină (Gen.3, 15). Nu numai poporul cel credincios al lui Dumnezeu trebuia să aştepte Sământa făgăduită, ci şi Diavolul trebuia să o aştepte. Hotărât să zădărnicească planul mântuirii, Satana s-a opus fiecărei acţiuni a lui Dumnezeu de-a lungul secolelor, şi de multe ori aproape că reuşea. Înaintea potopului, „întreaga făptură era decăzută, dar Noe a găsit har înaintea Domnului” (Gen.6, 8).

Apoi, în timp ce făgăduinţa seminţei în diferite timpuri se limita, cum a fost în timpul lui Iuda sau în cazul familiei lui David, îl găsim şi acolo pe vrăjmaş concentrându-şi forţele. Odată chiar, braţul vlăguit al unei femei alergă la templu, purtând un copil de şase luni, ca siguranţă a împlinirii făgăduinţei (2 Regi 11, 1 – 12). În zilele perşilor, monarhul dictator a emis un decret prin care evreii, ca naţiune, trebuia să fie exterminaţi. Dar, în ciuda oricărei intrigi şi maşinaţiuni, planul lui Dumnezeu s-a împlinit. Noul Testament începe cu aceste cuvinte triumfătoare: „Cartea neamului lui Iisus Hristos, Fiul lui Dăvid, Fiul lui Avraam" (Mat. 1, 1). Copilul s-a născut totuşi, în ciuda opoziţiei copleşitoare din partea puterilor unite ale răului.

Roy Allan Anderson

După naşterea lui Iisus, diavolul, sau balaurul, s-a concentrat asupra copilului însuşi. El a instigat ca, prin decretul lui Irod, să fie nimiciţi copiii. Şi tot el a făcut multe încercări asupra vieţii lui Iisus, reuşind în cele din urmă ca prin trădare şi crucificare să-L pună în mormânt, presupunându-se a fi asigurat prin sigiliul roman. Puterea sa însă din nou a fost zdrobită, căci Iisus a înviat ca biruitor al morţii şi mormântului. Prin moarte, El a biruit moartea, ca să poată face o deplină ispăşire pentru noi.

„*Copilul a fost răpit la Dumnezeu, la tronul Său*".

El a înviat pentru a ne face neprihăniţi şi, ca împărat al îndreptăţirii, mijloceşte în prezent la tronul harului (Evrei 4, 14; 8, 1; 10, 12). Cine ar putea aduce vreo acuzaţie împotriva alegerii lui Dumnezeu? Fiind îndreptăţiţi prin Hristos şi susţinuţi de puterea Sa, nimic nu ne mai poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus (Rom. 8, 33.34).

Cât de minunate trebuie că i-au părut toate acestea lui Ioan! Faptul că era persecutat sau timpuriul martiraj al fratelui său Iacov, executarea lui Petru şi Pavel, toate acestea le putea înţelege acum, în timp ce contempla desfăşurarea acestei panorame. Apoi, ca să aibă posibilitatea de a înţelege deplina însemnătate a dramei şi mântuirii, cortina se trase înapoi.

şi în cer s-a făcut un război".

Războiul nu a început pe pământ, ci în ceruri. Şi istoria păcatului este lungă şi dezgustătoare. Păcatul este o taină pentru a cărui prezenţă nu se poate găsi nicio scuză. El nu-şi are originea pe pământ, ci a început în ceruri, atunci când Lucifer i-a instigat la răzvrătire pe

îngeri. În calitate de conducător al oştirii îngereşti, el a provocat însăşi autoritatea lui Dumnezeu (îs. 14, 12 – 15). El era „desăvârşit în frumuseţe" şi desăvârşit în caracter, „până când nelegiuirea s-a sălăşluit în el" (Ezech iel 28, 12.15). Deşi cel mai

Desfăşurând cartea Apocalipsei onorat de ostile îngereşti, el a devenit invidios pe Creator şi, râvnind la tronul Său, a început se semene discordie printre îngeri, scuzând astfel răzvrătirea.

„Iehova i-a îngăduit să demonstreze natura pretenţiilor sale, să arate rezultatele schimbărilor propuse de el în Legea divină. Propria sa lucrare trebuia să-l condamne… Universul întreg trebuia să-l vadă pe înşelător demascat". (*Patriarhi şi Profeţi*, p.26, ed. 1996).

Mihail şi Îngerii *Lui s-au luptat cu balaurul*".

Apostolul Petra vorbeşte jlespre „îngerii care au păcătuit" (2 Petru 2, 4). Unele dintre ostile cereşti şi-au unit forţele cu Lucifer. O treime din ele „nu şi-au păstrat vrednicia „ci şi-au părăsit locuinţa" (Iuda 6), fiind astfel alungate din ceruri. Apoi, în cursul timpului, Adam, suveranul acestei lumi proaspăt create, a păcătuit. El a cedat înşelăciunii lui Satana, care a apărut în Eden deghizat într-un şarpe, pierzând astfel poziţia de reprezentant al pământului, iar Satana, prin uzurpare, devenind reprezentantul acestui domeniu pierdut. În modul acesta, pământul nostru a devenit câmpul de luptă pentru cele două mari puteri opuse, conduse de doi generali: Fiul lui Dumnezeu şi Satana. Ca reprezentant al acestui pământ, Satana a apărut mai târziu în sfaturile fiilor lui Dumnezeu (vezi Iov 1, 6.7; 2, 1.2). Dar el se afla acolo ca acuzator.

acuzatorul fraţilor a fost aruncat jos".

Apocalipsa 12, 10

Această puternică luptă se ituală a atins nu nou punct culminant atunci când Domnul Hristos atârna pe cruce. Întregul cer a „urmărit lupta dintre lumină şi întuneric, în timp ce aceasta creştea în intensitatea ei. Şi când Hristos, în agonia Sa de pe cruce, a strigat s-a sfârşit (Ioan 19, 30), un strigăt de triumf a răsunat prin toate lumile şi chiar în cer. Finalul marii lupte ce se desfăşura de

Roy Allan Anderson atâta timp în această lume era acum hotărât, şi Hristos era biruitor. Moartea Sa a dat răspuns la întrebarea dacă Tatăl şi Fiul au suficientă dragoste pentru om, ca să dea pe faţă renunţare la sine şi un spirit de sacrificiu. Satana şi-a descoperit adevăratul său caracter, ca mincinos şi ucigaş. S-a văzut că acelaşi

spirit, cu care el i-a convins pe fiii oamenilor ce se aflau sub puterea sa, va fi manifestat şi dacă i se va permite să controleze fiinţele inteligente ale cerului. Într-un glas, fiinţele din Universul întreg, care au rămas credincioase lui Dumnezeu, s-au unit în a preamări conducerea divină". (*Patriarhi şi Profeţi*, p.58, ed. – 1996).

Când a înviat din mormânt, Hristos a devenit reprezentantul de drept al acestei lumi. Moartea Sa a împăcat lumea cu Dumnezeu, iar acuzatorul, diavolul, nu mai avea nicio revendicare asupra ei. Deci, nu este nicio mirare că în ceruri a răsunat un strigăt. De altfel, locuitorii cerului vorbesc despre diavol ca fiind „învinuitoral fraţilor". Toţi aceia care nu mai sunt printre noi au – cunoscut ceva din puterea sa, căci l-au întâlnit în lupta morţii lor. Dar, în cele din urmă, învinu-itorul şi înşelătorul va fi aruncat din locul uzurpării sale, iar Hristos, al doilea Adam, va deveni reprezentantul nostru, (vers. 10.12).

„*Vai de locuitorii pământului*".

Acum ne este descoperită adevărata cauză care stă la baza marilor lupte ale bisericii. Diavolul, cunoscând că a pierdut bătălia împotriva lui Dumnezeu şi recunoscând că timpul este scurt, îşi concentrează acum toată puterea asupra urmaşilor lui Hristos. Profetului i-a fost arătat acest vrăjmaş al lui Dumnezeu şi al omului, care persecută femeia, adică biserica. Până la moartea lui Iisus, Satana era dornic să câştige şi alte lumi, care să se alieze cu el la revoltă. Acum însă este învins. (Vezi *Hristos*, *Lumina lumii*, p. 713, 714.) Astfel, el transmite întreaga lui putere de luptă asupra bisericii. Dar, spre a se salva de atacurile vrăjmaşului, aceasta fuge în locul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ea, unde este hrănită

Desfăşurând cartea Apocalipsei

„Timp de 1260 de zile profetice, sau ani. Această perioadă este amintită de şapte ori în cele două cărţi, Daniel şi Apocalipsa: (1) Daniel 7, 25; (2) Daniel 12, 7; (3) Apoc. 11, 2; (4) Apoc. 11, 3; (5) Apoc. 12, 6; (6) Apoc. 12, 14; (7) Apoc.13, 5. Ea începe aşa cum am văzut, cu decretul lui Justinian, în 538 d.Hr., şi sfârşeşte cu înlăturarea dominaţiei papale în 1798. Locurile izolate, cum ar fi văile Piemontului şi fortăreţele munţilor Alpi, precum şi. ospitalierul pământ ăl tinerei Americi, au devenit refugiul poporului lui Dumnezeu persecutat.

„*Şarpele a aruncat din gură apă*", *Apocalipsa 12, 15*

În pre feţie, apa reprezintă oameni (Apoc. 17, 15). În timpul supremaţiei papale, mulţi şi diferiţi oameni erau folosiţi în străduinţa

de a distruge pe adevăratul şi credinciosul popor al lui Dumnezeu. Paginile istoriei sunt pătate de sângele amarelor persecuţii şi cruntelor masacre. Dar toate au dat greş în nimicirea poporului lui Dumnezeu, căci „sângele martirilor este sămânţa bisericii".

Cerul se bucură de biruinţa sfinţilor asupra puterii balaurului… Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor" (Apoc. 12, 11). Însă profetul observă că o altă şi subtilă încercare este făcută spre a distruge biserica. Vrăjmaşul aruncă asupra ei apă din gura sa, ca un râu, ca să o ia apa. Într-adevăr, un adevărat, potop de învăţători falşi, afundaţi în evoluţie şi filosofie omenească, s-au ridicat împotriva adevărului dumnezeiesc. Aceasta s-a întâmplat în special după sfârşitul celor 1260 de ani. Apa ieşea direct din gura şarpelui. Ceea ce nu a reuşit să îndeplinească prin armate şi persecuţii, el caută acum să dobândească printr-o armată de educatori falşi. Propaganda mincinoasă şi „falsa ştiinţă" vor atinge punctul lor culminant în lupta finală împotriva adevărului.

j) *ar pământul şi-a deschis gura*".

Ca să întâmpine acest nou atac, „pământul şi-a deschis gura". De-a lungul secolelor, pământul a ajutat-o pe femeie, asigurând un

Roy Allan Anderson loc de refugiu pentru poporul lui Dumnezeu persecutat. Însă, acest nou atac, venind din gura şarpelui, a fost înfrânt într-un alt fel. Cu un secol mai înainte se născuse noua ştiinţă a arheologiei şi, din oraşele îngropate ale trecutului, dovadă peste dovadă au confirmat exactitatea rapoartelor Bibliei. Minunatele descoperiri din domeniul arheologiei, istoriei şi geologiei au dovedit şi au susţinut Cuvântul lui Dumnezeu. Piatra de la Rozetta, de exemplu, descoperită în anul 1799, a devenit cheia pentru trecut: Ea a dat posibilitatea cercetătorilor să înveţe limbile vechi, descoperindu-se astfel întreaga istorie a anticilor. Mii de descoperiri au fost făcute în dovedirea istoriei biblice. Pământul şi-a deschis cu adevărat gura şi chiar pietrele au strigat în urechile acelui secol necredincios: „Cuvântul Tău este adevărul!"

„Şi balaurul mâniat… s-a dus să facă război cu rămăşiţa", vers. 17

Cea mai mare, dar şi cea din urmă încercare a lui Satana va fi făcută asupra ultimei biserici, care este numită în acest capitol „rămăşiţa seminţei ei". Aceşti credincioşi vor fi găsiţi păzind „poruncile lui Dumnezeu şi având mărturia lui Iisus Hristos".

„Încă de la începutul luptei celei mari din ceruri, scopul lui

Satana a fost să distrugă Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a aduce la îndeplinire lucrul acesta s-a răsculat împotriva Creatorului, şi cu toate că a fost aruncat din cer, a continuat aceeaşi luptă pe pământ… Ultima mare luptă între adevăr şi rătăcire nu este decât bătălia finală a unei lupte îndelungate cu privire la Legea lui Dumnezeu". (*Tragedia Veacurilor*, p.533, ed. 1992).

Poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Iisus Hristos sunt semnele distinctive ale ultimei biserici adevărate. Membrii ei vor fi credincioşi şi ascultători, păzind toate poruncile lui Dumnezeu. Scriptura spune că „cine păzeşte Legea, dar greşeşte într-o singură poruncă, se va face vinovat de toate" (Iac. 2, 10). Dar ei „au mărturia lui Iisus", şi aceasta ni se spune că este „Spiritul Profeţiei".

Desfăşurând cartea Apocalipsei

(Apoc. 19, 10). Având darul profeţiei, această ultimă biserică, sau „rămăşiţa", va avea o viziune clară a lucrării şi misiunii ei. „Mărturia lui Iisus Hristos" va fi confirmată în biserică, deoarece aceasta „aşteaptă revenirea Domnului". Ea „nu duce lipsă de niciun fel de dar" (1 Cor. 1, 5 – 8).

Începutul păcatului, istoria şi distrugerea sa definitivă sunt ilustrate în tragica experienţă a lui David şi a fiului său Absalom. Adevărul descoperit prin istorisirile biblice este uşor de înţeles.

1. Absalom, ca şi Lucifer, era desăvârşit în frumuseţe (2 Sam. 14, 25)…

2. El a râvnit tronul (2 Sam 15, 1 – 6).

3. A furat inimile bărbaţilor lui Israel (vers. 6).

4. A condus o revoltă împotriva împăratului (vers. 10).

5. Armatele lui David au rezistat atacului (cap. 15 – 18).

6. împăratul a părăsit tronul (2 Sam. 15, 17).

7. Ca simbol al lui Hristos, David a trecut peste râul Chedron şi, urcând pantele Muntelui Măslinilor, plângea (vers. 23.30).

8. Absalom a pierit în propria sa întâmplare nefericită (2 Sam. 18, 9). – 9. David a fost reîncoronat şi a ocupat din nou tronul (cap. 19). Atunci când prinţul răului va fi definitiv nimicit, aceasta se va întâmpla prin însăşi puterea sa. Dumnezeu spune: „De aceea scot din tine un foc, care te va mistui" (Ex.28, 18). Alte traduceri accentuează acest gând.

Întregul univers va vedea atunci teribilul rezultat al păcatului. Răul va fi nimicit cu „rădăcină şi ramură" (Mal, 4, 1). Iar făgăduinţa este: „Nenorocirea nu va mai veni a doua oară" (Naum 1, 9). Universul

va fi curat şi plin de pace şi însuşi Mielul va fi împăratul.

FIARA CARE SE RIDICĂ DIN MARE ŞI
OMUL CU NUMĂRUL TAINIC 666

Chiar în timp ce profetul privea, întreaga scenă se schimbă. Părea că acum se afla pe ţărmul mării şi înaintea ochilor săi îngroziţi, deodată, se ridică din apă o fiară uriaşă şi hidoasă. Şi Daniel văzu în viziune fiare asemănătoare, aflând apoi de la înger că fiarele sunt simboluri ale puternicelor împărăţii pământeşti. Tot astfel era şi cu această fiară a Apocalipsei. Dar mai important decât toate era faptul că balaurul persecutor i-a dat puterea şi tronul său, precum şi o mare autoritate (Apoc. 13, 2.18).

Am observat chiar la începutul acestei cărţi că, deşi ea a avut o solie pentru poporul lui Dumnezeu din întreaga istorie a bisericii, solia sa specială este pentru'rămăşiţa sa credincioasă, care trăieşte chiar în zilele revenirii lui Iisus. Cea de a doua jumătate a cărţii este de o importanţă specială. Dacă vrem să ne îndreptăm atenţia asupra acestor capitole, să luăm loc lângă Ioan şi să privim în amănunt scenele de încheiere, în marea dramă a mântuirii.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Fiara care se ridică din mare, *Apocalipsa 13, 12*

...şi am văzut o fiară ridicându-se din mare, care avea şapte capete şi zece coarne". Asemănarea acestui limbaj cu acela al profeţiei lui Daniel este demnă de remarcat (vezi Dan.7). Dar Daniel, privind peste veacuri, vedea ridicându-se o succesiune de puteri. Mai întâi se ridică împărăţia leului (Babilonul), apoi a ursului (Medo-Per. sta), apoi a leopardului (Grecia) şi în sfârşit a fiarei cu zece coarne (Roma). Toate caracteristicile primelor trei fiare sunt întruchipate în cea de a patra, din Apoc. 13. Ea este, aşadar, un simbol eterogen al împărăţiilor actuale asupra cărora Satana îşi exercită stăpânirea.

Însă Ioan, care a trăit cu şase sute de ani mai târziu ca Daniel, vedea aqeleaşi puteri dintr-o perspectivă diferită. El privea atât în trecut, cât şi în viitor. Deşi Roma era puterea conducătoare, totuşi, în imperiu, se menţinea atât de multă civilizaţie elenă, încât se poate vorbi despre ea ca fiind greco-romană. Simbolul profetic uneşte, de fapt, capul cu zece coarne al Romei, cu corpul leopardului Greciei. Fiara aceasta întruchipează totodată şi trăsăturile vechilor împărăţii ale Persiei şi Babilonului, căci ea avea picioare de urs (Persia) şi gură de leu (Babilon). Şi atât Daniel, cât şi Ioan scot în evidenţă cele zece

coarne, adică divizarea Romei care trebuia să urmeze.

Balaurul îi dă fiarei puterea, *tronul şi autoritatea sa*. (*v.2*)

Balaurul, diavolul şi Satana (Apoc.12, 9), acţionează întotdeauna prin împărăţiile şi instituţiile omeneşti. Vechiul Egipt, de exemplu, era asemănat cu un balaur (Ezech.29, 3/). Dar explicaţia din Apoc. 12 este în mod hotărât făcută pentru Roma păgână, puterea care a căutat să-L distrugă pe pruncul Iisus de îndată ce S-a născut. Apoi, Roma păgână s-a prăbuşit şi a fost înlocuită de cea creştină, sau de papalitate. Vechea Romă a devenit capitala şi ce ne.10 Desfăşurând Apocalipsa

Roy Allan Anderson firul autorităţii" acestei noi puteri în dezvoltare. În anul 330 d.Hr., împăratul Constantin a părăsit Roma şi a construit Constantinopolul, noua capitală. Faptul acesta s-ar putea numi începutul ruperii imperiului. Mai târziu, Constantinopolul a devenit capitala imperiului de răsărit.

Mulţi istorici descriu modul în care Roma păgână s-a transformat în Roma papală. Eusebiu, de pildă, în lucrarea sa „Viaţa lui Constantin", spune următoarele: „Ca să-i dea creştinismului mai multă atracţie în faţa păgânilor, preoţii au adoptat veşminte şi podoabe exterioare folosite în cultul păgân".

Papa Grigore, instruindu-l pe Augustin, l-a întărit cu autoritate spunându-i: „Să distrugi idolii, dar templele niciodată. Stropeşte-le cu apă sfinţită, aşază-le în moaştele lor, iar oamenii să se închine în locurile unde s-au obişnuit". Iar despre cardinalul Baronius se spune că a afirmat: „Sfânta biserică a permis însuşirea ritualurilor şi ceremoniilor folosite de păgâni în cultul lor idolatru, dacă ea (Biserica) le-a ispăşit prin consacrarea ei". Acestea sunt indicativele atitudinii Bisericii Romane din acel timp.

Pontifex Maximus

Constantin, prevăzând triumful fundamental al creştinătăţii, deveni campionul ei. Ca împărat, era deja investit cu puterea şi onorurile păgânismului. Nu a renunţat nicidecum la acestea, ci, în loc să renunţe, le-a introdus în creştinism. El a devenit aşadar puntea de legătură care a unit păgânismul cu creştinismul. O jumătate de secol mai târziu, împăratul creştin Graţian a refuzat veşmintele păgâne şi titlul păgân de „Pontifex Maximus". Dar episcopul din Roma, în anul 375 d.Hr., văzând o înălţare a demnităţii sale, der veni din nou candidat pentru titlul şi veşmintele regale de Pontifex Maximus.

Aşa cum am observat deja din capitolul 3, „pontifex" derivă din

două cuvinte latine: *pons* (nominativ), sau *pontis* (genitiv), înseamnă

Desfăşurând cartea Apocalipsei

„Pod", iarfactio, „eu fac" sau „factor", „ziditor", „constructor". *Maximus* înseamnă „cel mare". Alăturând aceste două înţelesuri, vom obţine: „Constructorul cel mare de pod" sau „Podul colector", cum ar fi de taxe. Acesta era titlul istoric al înaltei preoţii din păgânism. Titlurile acestea şi veşmintele au perpetuat păgânismul în biserică, întotdeauna sub deghizarea creştinismului. Un vechi episcop romano-catolic, care, mai înaintea convertirii lui la creştinism, era profesor de istorie bisericească într-unul din principalele seminare teologice din Roma, arăta că motivul acceptării titlului era ca împăratul să poată colecta sume de la toţi aceia care intrau în Roma. Această colectă s-a făcut până în anul 1870.

666 – Numărul Fiarei, *Apocalipsa 13, 18*

Numărul cel tainic reprezintă mai degrabă un sistem decât un individ. Balaurul sau şarpele – păgânismul – i-a dat fiarei „puterea sa, tronul său şi o mare autoritate" (Apoc. 13, 2).

Păgânismul este o religie care, în cea mai mare măsură, adoră natura, soarele şi luna ca fiind principalele zeităţi, adică soarele de parte bărbătească, iar luna de parte femeiască. În mitologia antică, şarpele era în mod universal recunoscut ca fiind simbolul soarelui. Adorarea soarelui şi a şarpelui a început treptat, soarele fiind considerat izvorul oricărei vieţi fizice, iar şarpele, izvorul vieţii spirituale. Bineînţeles că şarpele nu este izvorul vieţii spirituale, deoarece Biblia, dezvăluind adevărul, spune că şarpele a fost u-nealta înşelătorului omenirii, care l-a jefuit pe om de viaţa spirituală. Zeul antic al medicinei, AESCULAP, era adesea reprezentat printr-un şarpe încolăcit în jurul unui trunchi de copac uscat, ca simbol al restaurării vieţii.

Anticii pretindeau că Dumnezeu lucrează prin intermediul matematicii. De aceea, religia lor era un amestec de religie, astrologie, alchimie, ştiinţă fizică şi intelectuală şi matematică. Astrologia împărţea bolta cerească în treizeci şi şase de constelaţii.

Roy Allan Anderson

Acestea erau reprezentate prin diferite amulete, numite „Sigilla Solis", sau sigiliul soarelui. Ele erau purtate de preoţii păgâni şi conţineau toate numerele de la 1 la 36. Prin aceste cifre, ei pretindeau că pot prezice evenimentele viitorului. Amuletele erau' făcute de obicei

din aur, de culoare galben strălucitor, având culoarea soarelui. Atunci când erau transportate, erau înfăşurate în mătase galbenă, căci se credea că purtătorul va primi astfel puterile binefăcătoare, emanate din aceste giuvaiere.

Desenele de la sfârşitul cărţii, fotografiate în anul 1910, arată amulete aflate în muzeul din Berlin. Ele scot în evidenţă veneraţia anticilor pentru zeul soarelui. Pe prima faţa de la nr. 1, putem Vedea pe zeul soarelui şezând pe un leu. Această figură arată poziţia soarelui în constelaţia leului, în timpul zilelor fierbinţi ale lunii august. Pe verso se găseşte inscripţia „Nachyel", ceea ce înseamnă „inteligenţa soarelui", iar într-un număr de 36 de pătrate, sunt numerele de la 1 la 36 (vezi diagrama de la sfârşitul cărţii), în aşa fel încât, adunând numerele oricărei coloane, vertical sau orizontal, precum şi în cele două diagonale, totalul să fie acelaşi: 111. Suma totală a celor şase coloane, înmulţită orizontal sau vertical, este de 6 x 111, adică 666.

Cea de a doua ilustraţie este de asemenea un sigiliu al soarelui, dar el cinsteşte steaua Basilisco, care este diminutivul cuvântului grecesc *bazileus* (rege), însemnând astfel acelaşi *regulus* din limba latină. Astăzi, Regulus este singura mare stea din constelaţia leului. Atât soarele, cât şi luna sunt destul de clar văzute şi pe această amuletă, iar pe verso se găseşte acelaşi aranjament de numere care în total rezultă tot cifra 666.

Când Imperiul Babilonian s-a prăbuşit, acest întreg sistem de mitologie egipteană şi babiloniană a fost transferat în Pergam, un oraş din Asia Mică (vezi cap. 3) Mai târziu, el a fost adus în cetatea Romei. Nu este deci nicio mirare că Domnul, inspirând epistola către biserica din Pergam, zicea: „Ştiu faptele tale, şi că

Desfăşurând cartea Apocalipsei locuieşti chiar unde este scaunul Satanei" (Apoc. 2, 13). Sistemul corupt de idolatrie prin care biserica s-a îndepărtat de credinţă este rezumat în Apoc. 17, 5 sub numele de „o taină, Babilonul cel mare". „Taina nelegiuirii", despre care vorbeşte şi apostolul Pavel în 2 Ţes. 2, 7, era sistemul ascuns al idolatriei caldeene, care a continuat să existe sub deghizarea creştinismului. El lucra deja din zilele apostolului Pavel, dar a rămas ca secolele să dea o deplină descoperire a acestei corupte apostazii.

Zeul cel misterios era adorat sub numele de Saturn, „misterios" însemnând „un sistem ascuns", iar Saturn însemnând „zeul cel ascuns". Ca să fi putut deveni membru al acestui cult, se cerea o iniţiere specială

în taine şi ritualuri, în care o imoralitate abjectă juca un rol de seamă. Cei iniţiaţi purtau semnul crucii care, în unele împrejurări, era un simbol real al înjosirii. Atunci când puterile întunericului L-au pironit pe Domnul Hristos pe cruce – aceasta a constituit cea mai mare insultă. Dar, pentru noi, El a dispreţuit ruşinea şi înjosirea crucii (Evrei 12, 3).

Am observat deja că Saturn înseamnă „zeul ascuns", iar mister (taină), „sistemul ascuns"; înţelesurile sunt sinonime. În limba caldeană sau aramaică, Saturn era scris STUR, având acelaşi înţeles, adică „cel ascuns". Însemnătatea numerică a literelor este următoarea:

S = 200 T = 60 U = 400 R = 6 total666 *„Zeul ascuns al Babilonului" (în limba aramaică)* Când acest sistem a fost transferat şi stabilit la Roma, cetatea celor şapte coline, Italia a fost aceea care a devenit ţara cultelor misterioase şi secole de-a rândul a fost cunoscută ca fiind „Ţara

Roy Allan Anderson lui Saturn sau Ţara Misterului. Saturn a fost, de asemenea, identic cu Ianus, Marele Mijlocitor care deschide şi închide. Şi înalta preoţime a păgânismului era investită cu cheile lui Ianus şi Cybele.

Creştinismul somează păgânismul

Când a luat fiinţă biserica creştină, simplitatea soliei apostolice era într-un izbitor contrast cu sistemul statornicit al tainelor păgâne. Faptul că un păcătos poate ajunge direct în prezenţa lui, Dumnezeu, şi poate obţine mântuirea fără mijlocirea unui întreg sistem de preoţi şi formule magice, părea prea simplu şi bun ca să fie adevărat. De altfel, cea mai pură solie a produs şi, produce curăţirea vieţii oamenilor. Indivizii sunt diferiţi. Ei acţionează în mod diferit. Credinţa curată a Domnului Hristos aduce o bucurie şi o pace care nu pot fi contrazise. Apostolul Pavel a mai vorbit şi despre „taina evlaviei" (1 Tim. 3, 16). Această taină se centrează pe Mântuitorul cel crucificat şi înviat, a cărui viaţă fără păcat contrasta uimitor cu sistemul înjositor al „tainei nelegiuirii" (2 Ţes. 2, 7). Departe de Evanghelia lui Hristos, oamenii nu ar putea obţine nicio biruinţă asupra păcatului. Solia creştină era o chemare din întunericul întregului sistem al tainelor păgâne. „Să nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului", scria apostolul Pavel, „căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns" (Efes. 5, 11.12). Şi, din nefericire, toate acestea erau adevărate. Tainele secrete erau adesea o mască pentru o imoralitate degradantă.

Apostolii, prevăzând că sistemul păgân va corupe simplitatea

Evangheliei, i-au avertizat la timp pe conducătorii bisericii. Dar, e toate avertizările lor, puţin câte puţin, biserica a suferit „o mare îndepărtare" (2 Ţes. 2, 3), iar păgânismul a devenit cu totul „stabilit" în ea. Deci, creştinismul nu a devenit „fiica Sionului", după cum era denumită vechea biserică a lui Dumnezeu, ci „fiica păgânismului", cu sediul la Roma. Astfel, toate veşmintele păgi

*Desfăşurând cartea Apocalipsei*nismului au devenit o parte a aşa-zisului sistem creştin. De exemplu, „cheile Sfântului Petru", aflate pe mânecile mantiei purtate de papa, conducătorul sistemului, nu sunt nicidecum cheile Sfântului Petru, ci sunt copia modernă a cheilor zeităţilor păgâne Ianus şi Cybele. Multe dintre sărbătorile bisericii sunt de origine păgână, ca de exemplu sărbătoarea Sf. Satur Martirul, ţinută în ziua de 29 martie. (Vezi R. Chambers: The Book of Days, vol. 1, p. 135.) Una dintre rugăciunile din litania mesei spune astfel: „Dumnezeule ascuns şi Mântuitorul meu, ai îndurare faţă de noi". (W. MacGavin, The Protestant, vol. 2, p… 79). Saturn era „zeul ascuns" al păgânismului. Nu este o mirare, deci, că Dumnezeu denumeşte acest sistem „tainã, Babilonul cel mare" (Apoc.17, 5).

Atât numele, cât şi numărul numelui ei sunt semnificative pentru cercetătorii Apocalipsei, şi totuşi numai prin înţelepciune de la Dumnezeu patern cunoaşte denumirea celui apostat. De aceea, să căutăm călăuzirea lui Dumnezeu în timp ce dezvăluim acest secret divin.

Limbajul sacru al acelei biserici apostate a fost timp de secole şi prin decrete, nici grec şi nici ebraic, ci latin. Când Papa vorbeşte ex catedra, foloseşte întotdeauna latina. Mesa se ţine, de asemenea, în limba latină. Vechiul cuvânt grecesc pentru „omul care vorbeşte în limba latină" este LATEINOS –, care, din timpuri foarte vechi, a fost recunoscut ca fiind numele indicat în Apoc. 13, 18. E.B. Elliott, în *Horae Apocalipticele*, spune: „Dar singurul care corespunde fiecărei indicaţii a enigmei sacre, şi despre care chiar eu sunt convins că este intenţionat de Duhul Sfânt, este soluţia lui Irineu: LATEINOS". (ed. a 4-a, vol. 3, p. 233). Litera E este, de obicei, omisă în scrierea mai modernă a cuvântului, dar astfel de autorităţi, ca Irineu, Hippolit, Andreas, precum şi alţii, îl scriu ca aici. Acest nume are de asemenea aceeaşi însemnătate numerică în limba greacă.

=

A 1

=

T 30

= 0

E 5

=

1 10

=

N 50

=

O 70

=

s = 20

0

---

total 666

H O

E 8

=

L 30

=

A 1

=

T 30

= 0

1 10

=

N 50

=

E 8

=

B 2

=

A 1

=

S 20

= 0

1 10
=
L 30
=
E 5
=
1 10
=
A 1
=
To 66
tal 6

Roy Allan Anderson

Cel care vorbeşte latina" sau Biserica, Latină (în limba greacă)

Termenul grecesc pentru „împărăţia latină" este HE LATINE BASILEIA, care de asemenea totalizează 666.

Desfăşurând cartea Apocalipsei

După cum am mai afirmat şi anterior, Italia a fost cunoscută timp îndelungat ca „Ţara tainelor sau Ţara lui Saturn". Când ramura italiană a bisericii creştine şi-a croit propriul său drum şi a căpătat controlul bisericii universale, sau al Bisericii Catolice, ea a devenit Biserica Romano-Catolică, sau Biserica Italiei. În limba greacă, termenul „Biserica Italiei" – ITALIKA EKKLESIA – totalizează de asemenea numărul 666.

1 10
=
Ţ 30
= 0
A 1
=
L 30
=
1 10
=
K 20
=
A 1
=

372

K 20

=

K 20

=

L 30

E 8

=

S 20

= 0

1 10

=

A 1

=

29

4

Total 666

„*Biserica Italiei*” (*în limba greacă*)

Roy Allan Anderson

Capul bisericii apostate a ajuns în posesia unei împărăţii provizorii, când Pepin i-a acordat papei Ştefan al II-lea prima concesiune a Statelor Papale în anul 755 d.Hr. Atunci, pontiful roman a devenit un suveran temporar şi a rămas astfel timp de unsprezece Secole. El însă a fost lipsit de aceste teritorii în anul 1870, când Italia a fost unită de Garibaldi, sub domnia lui Victor Emanuel al II-lea.

Papa a rămas mai departe în Vatican, ca un fel de prizonier, până la 11 februarie 1929, când Mussolini i-a restituit supremului pontif o parte din fostele domenii, dându-i aproximativ 180 de acri. Această restabilire l-a făcut din nou „rege”, iar numărul împărăţiei sale este 666. Cercetătorii greci au încercat să calculeze şi numele altor patrusute de împărăţii, dar numărul nici uneia nu are valoarea exactă a acestui număr tainic666.

Recunoaşteri papale

Dar numărul 666 este totodată şi „numărul unui om”: reprezentantul puterii. Biblia romano-catolică, versiunea Douay, conţine o adnotare specială în legătură cu textul din Apoc. 13, 18, care spune: „Numerele literelor numelui său vor alcătui acest număr”. Există multe titluri şi nume asumate de pontiful roman, dar unul dintre

cele mai importante este VICARIUS FILII. DEI, care înseamnă locţiitorul Fiului lui Dumnezeu. Acest titlu este cuprins în legea canonică a Bisericii Romano-Catolice. „Beatus Petrus în tenis vicarius fiii Dei videtur esse constitutus". (*Decretum Graţiaţii*, prima parte, dist.96).

„Titiul *Vicarius Filii Dei*... este foarte obişnuit ca nume pentru Papa". Dr. J. Quaston, S.T.D., profesor de istorie antică şi arheologie creştină, Şcoala de Teologie sacră, de la Universitatea catolică din Washington D.C., 5 martie 1943. Acest titlu a fost confirmat şi de un consiliu al bisericii, după Binius, un demnitar romano-catolic din Colonia. (Vezi *Sacrosancta Concilia*, vol. 1 p. 1539 – 1541).

„Numele Papei din Roma este Vicarius Filii Dei, şi dacă socoteşti aceste litere ale numelui său (majuscule), care reprezintă numele în

Desfăşurând cartea Apocalipsei limba latină, adunându-le laolaltă, vei obţine numărul 666". (*Our Sunday Visitor*, Nov. 15, 1914).

Nu este de niciun folos să multiplicăm numele şi să adunăm numeralele. Toate felurile de nume au fost selectate în diferite timpuri, dar au devenit baza unor speculaţii inutile. Pentru un evreu, „este o fatalitate asupra numărului 6, chiar atunci când este singur. Triplaţi-l şi apoi înmulţiţi-l cu 10, şi încă o dată, până ce veţi obţine trei de şase, misterioşi, urmând unul după altul: 666. Vom reprezenta astfel o putere a răului – cum nu poate exista alta mai mare – înfricoşător de fatidică, cum nu mai poate fi vreuna de dezastruoasă". (W.R. Nicoll, *The e xpositor's Biblie*, vol. 6, p. 890).

Iată şi evaluarea acestui nume latin: V = 5 1 = 1 C = 100

a = –:

R

=

1 1

=

U 5

=

s =

F

1 1

=

L 50

=

1 1

=

— 1

„I =

D 50

= 0

E

=

1 1

=

Unul dintre numele oficiale ale papei (în limba latină)

Total 666

„— *Roy Allan Anderson*

Pentru evrei, cifra 6 reprezenta numărul tulburării sau numărul omului care a fost creat în ziua a şasea; 7 este numărul desăvârşirii, iar 8 – numărul biruinţei. Dacă un număr era triplat, indica eternitatea lucrului simbolizat. De exemplu, 666 înseamnă neliniște veşnică; 777 desăvârşire veşnică, iar 888, biruinţă veşnică. Este interesant că termenul grecesc pentru „un gând firesc" (he phren), calculat, este egal cu 666, termenul pentru „cruce" (stauros) dă 777, iar cuvântul Iisus (Iesous) dă 888.

Astfel, HE PHREN (ungând firesc) (8 – 500 – 8 – 50) este egal cu 666, adică numărul tulburării veşnice. împăratul Solomon a dovedit acest lucru inexperienţa vieţii sale, căci venitul său anual era de 666 taâanţi de aur, un fabulos venit, dar cu totul nesatisfăcător pentru inimă! (Vezi 1 Regi 10, 14; Ecl. 2, 8 – 11.17).

STAUROS, „crucea" (6 – 1 – 400 – 100 – 70 – 200), în total 777, este numărul desăvârşirii veşnice. Apostolul Pavel a atins această problemă (vezi Gal. 6, 14).

IESOUS este numele divin ai lui Iisus (10 – 8 – 200 – 70 – 400. – 200), în total 888. Acesta este numărul biruinţei fără de sfârşit!

Faptul că numărul papal este identic cu numărul sacru al zeului-soare al vechilor păgâni este semnificativ. împotriva acestui sistem al înşelăciunii. Dumnezeu nu vorbeşte într-un limbaj nesigur. El îl numeşte „Babilon", sau confuzie, iar solia Sa pentru zilele noastre este: „Ieşiţi din el, poporul Meu!" (Apoc.18, 1 – 4). Adevărata Sa biserică va fi biruitoare. Ea va sta la marea de cristal, cântând cântarea

lui Moise şi a Mielului, cântecul biruinţei „asupra fiarei, a chipului ei, a semnului ei, şi asupra numărului numelui ei" (Apoc. 15, 1 – 4). Printr-un Nume mai mare (Iisus), ei au învins păcatul, căci „nu există sub cer un alt Nume dat oamenilor în care să putem fi mântuiţi" (Fapte 4, 12). Dumnezeu „I-a dat un Nume care este mai presus de orice Nume; şi în Numele lui Iisus să se plece orice genunchi" (Filip. 2, 9.10). „Toţi să strige după putere în Numele lui Iisus!"

PRĂBUŞIREA ÎN TOLERANŢEI ŞI RIDICAREA AMERICII

Când a invadat biserica, păgânismul a adus cu sine nu numai veşmintele şi tainele sale, ci şi spiritul intoleranţei. Atunci când a încetat să mai guverneze prin dragoste, omul a recurs ia forţă.

Apocalipsa 13, 3 – 7

Biserica şi-a părăsit misiunea sa în lume. Atunci când prima biserică a început să-şi piardă „dragostea dintâi", şi-a pierdut şi viziunea, iar când s-a amestecat în politică, a căzut definitiv de la înalta ei stare spirituală. În loc să continue să fie o puternică mişcare misionară, ocupându-se numai cu răspândirea bunelor veşti ale mântuirii fără plată pentru oamenii de pretutindeni, ea a început să-şi întemeieze mari instituţii financiare, cu obiectivul recunoscut, de a guverna popoarele. Şi, în loc să aştepte revenirea lui Iisus, însoţit de Îngerii Săi cu putere şi o mare slavă, ca împlinirea speranţei ei, această biserică decăzută a început să înveţe că misiunea ei în lume este aceea de a-şi stabili o poziţie de căpetenie în lume, iar prin aşa-zisa conducere spirituală, să se poată introduce în împărăţia lui Dumnezeu de pe pământ. Această concepţie despre

H

Roy Allan Anderson misiunea şi lucrarea ei era o completă răsturnare a soliei apostolice.

Biserica devine o instituţie legiferată în zilele apostolilor, biserica avea succese extraordinare. Cu adevărat „mergea înainte biruitoare, ca să biruiască". A intervenit însă o schimbare. Apostolul Pavel vorbeşte despre acea schimbare, numind-o „lepădare". Această lepădare, spunea el, va înălţa pe „omul fărădelegii", care, în timp ce se va înălţa pe sine „mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu", şi se va aşeza ca judecător în templul lui Dumnezeu, pretinzând chiar a fi Dumnezeu, sub deghizarea creştinismului, va corupe adevărul şi se va opune oricui va cuteza să-l contrazică. Cele spuse în 2 Ţes. 2, 3.4 constitui. O profeţie care s-a împlinit în cele mai mici detalii.

Fiara se ridică din mare

Declinul puterii spirituale din biserica legală nu s-a produs deodată, ci a fost gradat. Nu numai profeţii au prezis ridicarea acestei apostazii; Ioan însă afirmă că ea va avea centrul la Roma, oraşul celor şapte coline (Apoc. 17, 9). După cinci secole de la înălţarea lui Hristos, constatăm că împăratul Romei emite un decret prin care îl declară pe episcopul din Roma „Capul bisericilor" şi „Cel care îndreaptă pe eretici". Acesta a fost dat efectiv în anul 538 d.Hr. Astfel, puterea a fost o deplină împlinire a textului din Apoc. 13, 7.

Profetul de pe Patmos declară că „puterea" va continua să vieţuiască timp de „patruzeci şi două de luni" (v. 5). Aşa cum am observat deja, o lună profetică este alcătuită din treizeci de zile. Astfel, 42 de luni ori 30 de zile vor da 1260 de zile. Aceasta este aceeaşi perioadă de 1260 de zile profeţite, sau ani, care a fost prezentată anterior. Ea este menţionată şi în alte câteva locuri din Biblie. În Apoc. 11, 2.3, se vorbe: –, atât despre 42 de luni, cât şi

Desfăşurând cartea Apocalipsei despre 1260 de zile. Apoi, în cap. 12, 6 avem din nou menţionată aceeaşi perioadă de 1260 de zile. În vers. 14, ne este prezentată ca „o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme". Profetul Daniel vorbeşte, de asemenea, de două ori despre aceeaşi perioadă, numind-o „o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme" şi o aplică aceleiaşi puteri (Dan. 7, 25; 12, 7). La evrei, o „vreme" însemna un an (vezi Dan. 4, 16; 11, 13 trim.). Calculul este clar şi convingător:

1 „vreme" este egal cu 1 an, deci 360 zile

2 „vremi" este egal cu 2 ani, deci cu 720 zile 1/2 „vreme" este egal cu 1/2 an, deci 180 zile

Total 1260 zile Această biserică apostaziată urmează să-şi exercite puterea asupra popoarelor, timp de 1260 ani. Istoria relevă că, întocmai ca şi alte menţiuni ale profeţiei, ea s-a împlinit în mod remarcabil. Am observat că, în anul 538 d.Hr., Justinian a emis un decret prin care l-a întărit pe episcopul din Roma cu prestigiu şi putere politică. În acest timp, dornică de a pune mâna pe putere, Biserica Romano-Catolică s-a străduit rapid să-şi asume controlul altor ramuri ale creştinismului, mai târziu jucând rolul unui aspru persecutor. Prin intrigi şi maşinaţiuni, pentru a câştiga mai multă putere, ea a început să „asuprească pe sfinţii Celui Prea înalt", încumetându-se să schimbe Legea lui Dumnezeu (Dan. 7, 25). Pretinzând că vorbeşte pentru

Hristos, ea vorbea în realitate împotriva Lui. Dar profeţia nu prevede numai ridicarea, ci şi căderea ei. În Apoc. 13, 10 citim: „Cine duce pe alţii în robie, va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis de sabie". „Fiara avea şapte capete", iar capul papal „părea rănit de moarte" (vers.3). Aceasta s-a întâmplat în anul 1798, cel indicat de profeţie. În timpul războaielor lui Napoleon, întreaga faţă a Europei se schimbase. Când generalul Berthier al Franţei l-a luat prizonier pe Papa Pius al VI-lea, iar papalitatea se prăbuşea realmente, mulţi ziarişti şi ob

Roy Allan Anderson servatori politici ai zilei au declarat că s-a sfârşit cu ea şi că nu se va mai ridica niciodată. Însă aceeaşi profeţie care prevăzuse rănirea ei, deci captivitatea ei, mai spunea şi că rana de moarte va fi vindecată. Şi, aşa cum a şi fost, „întreaga lume se mira după fiară" (vers.3). Aceasta este una dintre cele mai deosebite caracteristici ale acestei profeţii. Încet, dar sigur, acel cap rănit, papalitatea, a câştigat în prestigiu şi putere, astfel încât, astăzi, ea exercită o mai mare influenţă asupra problemelor lumii decât oricând. În timpul lungii istorii a dominaţiei sale.

„O altă fiară se ridică din pământ".

În timp ce fiara cu zece coarne primea rana mortală, o altă putere a fost văzută ridicându-se, desigur diferită, atât la înfăţişare, cât şi în scopuri, Prima fiară a ieşit din mare, iar Ipan a văzut această nouă putere ridicându-se din pământ. Marea înseamnă „oameni, mulţimi, naţiuni şi limbi", adică adevărata înfăţişare a Europei, unde s-a ridicat fiara papală. Pământul însă trebuie să reprezinte ceva cu totul opus; nu o ţară aglomerată cu diferite naţiuni, ci un ţinut izolat, cu o populaţie rară. Şi unde poate exista un astfel de loc? Cu siguranţă că nu în Europa şi nici în Asia. Trebuie să-l identificăm în altă parte. Şi, conform cu profeţia, ceva extraordinar urma să se întâmple peste Oceanul Atlantic. Cu un secol şi jumătate înainte, părinţii peregrini debarcau pe ţărmurile Americii, începând să înfiinţeze colonii. Prin anul 1776, aceste colonii erau gata să rupă legătura lor cu patria mamă. Fiind legaţi laolaltă, coloniştii s-au despărţit de Europa, au câştigat războiul de independenţă şi au aşezat temelia unei naţiuni noi. Toate acestea erau prevăzute în providenţa lui Dumnezeu.

Când a început războiul din 1776, constituţia nu era încă alcătuită şi nu a fost ratificată până în anul 1789. Exact în acest an a izbucnit Revoluţia Franceză, care nu a zdruncinat numai Franţa, ci

întreaga Europă, timp în care Imperiul Roman s-a prăbuşit. Fiara

Desfăşurând cartea Apocalipsei cu zece coarne a primit rana de moarte din anul 1798, exact după 1260 de ani de la începutul exercitării puterii sale. Şi tot atunci s-a ridicat „din pământ" fiara care semăna cu un miel. Ea s-a ridicat într-o ţară îndepărtată, lipsită de oameni, mulţimi, popoare şi limbi, din lumea veche. Ea a apărut la timpul şi modul schiţat de profeţie. John Wesley, interpretând această profeţie din Apoc. 13, cam pe la anul 1760, spunea: „Nu s-a împlinit încă, dar nu poate fi departe; căci ea urmează să apară la sfârşitul celor patruzeci şi două de luni ale primei fiare". (*Explanatory Notes Upon the New-Testament*, ed. 17, p. 704). În armonie cu înţelesul cuvântului originar din limba greacă, America s-a ridicat liniştit, nesupărător, dar repede. „Ca şi o sămânţă, tăcut, dar sigur, ne dezvoltăm într-un imperiu", este modul în care s-a exprimat un istoric.

j) *ouă coarne ca de miel*".

Am observat deja că, de fapt, coarnele simbolizează putere, dacă le asociem cu Hristos, ca Miel, sau cu o putere pământească, simbolizată printr-o fiară. Această fiară nouă avea două coarne, coarne de miel, ce părea nevinovată şi chiar creştină. Aceste ieşituri reprezintă cele două pietre unghiulare ale Americii: libertatea civilă şi cea religioasă, sau republicanismul şi protestantismul. Acei părinţi care au pus temeliile unei noi naţiuni doreau „o patrie fără rege şi o religie fără papă". Şi idealurile lor au fost întruchipate în constituţie, care, după cum a declarat Gladstone, unul dintre cei mai proeminenţi prim-miniştri ai Angliei, constituie „cea mai minunată operă imaginată vreodată, într-un timp anumit, de creierul şi scopul unui om".

Această constituţie, care separă atât de hotărât biserica de stat, a fost rodul unei lungi lupte pentru libertate, precum şi al unui intens studiu al unor minţi luminate. Măreţia ei rezidă în faptul că apără dreptul divin al omului împotriva aşa-zisului drept al regilor şi dictatorilor; ea permite Congresului să stabilească o Curte, şi nu o recii Desfăşurând Apocalipsa 161

Roy Allan Anderson

ligie; să suprime o insurecţie, şi nu un ziar; să închidă un port, şi nu gurile cetăţenilor ţării; să organizeze comerţul, şi nu o biserică; să se ia o vacanţă, şi nicidecum proprietăţile cetăţenilor. Ea stă ca un tampon între. libertate şi despotism. Este ca o piedică în calea

oamenilor ambiţioşi şi intriganţi, care vor să distrugă adevărata libertate. Ea îi apără pe cei slabi împotriva celor puternici, minoritatea împotriva majorităţii. Ea susţine suveranitatea individului.

Populaţia coloniei nu depăşea* în timpul Declaraţiei de independenţă, cifra de 3 milioane. Astăzi însă (1953), a atins 160 de milioane. În anul 1776, suprafaţa statelor era numai de 500.000 mile pătrate; astăzi, ea este de 3.742.155 mile pătrate. America s-a ridicat într-adevăr la *timpul* potrivit şi în *modul* potrivit, săvârşind chiar lucrurile indicate de profeţie că vor exista în istoria ei. De asemenea, atitudinea prezentă şi ţintele viitorului par să fie o împlinire exactă a acestei previziuni simbolice.

„*Şi vorbea ca un balaur*".

Dacă n-ar fi Cuvântul lui Dumnezeu acela care s-o afirme, am crede cu siguranţă că este imposibil ca America să vorbească vreodată cu vocea intolerantă a unui balaur. O astfel de atitudine este desigur un strigăt îndepărtat de ţelurile iniţiale ale acestei ţări a libertăţii. Şi încă mai uluitoare este prezicerea că această patrie a libertăţii va exercita în final „toată puterea fiarei dintâi". Ea îi va constrânge pe oameni „să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată".

Cât de greoi învaţă oamenii lecţiile istoriei! Pare de necrezut că o naţiune concepută în felul acesta, şi cu o astfel de ilustră istorie a libertăţii, poate să joace chiar rolul unui dictator până la persecuţie. Edwin Burke, vorbind în Camera Comunelor, a declarat, în anul 1784: „Oamenii nu vor renunţa niciodată la libertăţile lor, dar uneori se vor înşela". Benjamin Franklin spunea: „Cei care vor renunţa la principiile de bază ale libertăţii numai ca să capete un

Desfăşurând cartea Apocalipsei dram de siguranţă temporară nu merită nici libertate şi nici siguranţă". Daniel Webster, accentuând acelaşi adevăr, declara: „Dumnezeu acordă libertatea numai acelora care o iubesc şi sunt întotdeauna gata să o păzească şi să o apere".

Libertatea în pericol însăşi libertatea Statelor Unite dă posibilitatea organizaţiilor ostile libertăţii să submineze principiile libertăţii. Unii americani nu împărtăşesc deloc principiile unui adevărat americanism. Deghizate în „protectori", anumite grupări se luptă să preia controlul. Cei ce îşi dau seama de acest fapt îndeamnă guvernul să fie mai ferm. Dar tocmai acolo se întinde pericolul. Când autoritatea devine „maestru" în loc de „serv", libertatea personală poate dispărea peste noapte. Libertăţile sunt păzite de cetăţeni şi

nicidecum de politicieni. Viitoarea libertate a Americii depinde de felul în care fiecare cetăţean va fi treaz asupra mutării jaloanelor. Când este multă ceaţă în atmosfera politică, este uşor să fii greşit înţeles, iar să fii îngrijorat înseamnă a risca să fii privit ca alarmist. Dar înfruntările viitorului sunt prea vitale ca să rămâi liniştit.

Există robi ce să vorbească se tem, *Pentru cei ce suspină*, *cad şi gem*; *Există robi*, *ce-n veci nu vor dori Batjocura şi ura*; *abuzul*… *Şi-n resemnare*, *găsi-vor alinare*, *Căci adevărul*, *nu-i prins în gheare*… *Mai sunt şi alţii*, *cred*, *mişei*, *Ce fug de doi*, *sau poate trei*…

James Russell Lowell

Roy Allan Anderson

Dacă libertatea este adesea bunul cel mai de preţ, este totodată şi cel mai fragil, „eterna vigilenţă" fiind preţul ei. Libertatea este însăşi inima Evangheliei. „Adevărul vă va face liberi", a afirmat Domnul Hristos, iar libertatea Sa nu este o permisiune, ci LIBERTATE. Pseudolibertatea este libertatea omului de a face ceea ce îi place, însă adevărata libertate este libertatea omului de a face ce se cuvine. „Unde există Duhul lui Dumnezeu, acolo este libertate", / afirmă apostolul Pavel în 2 Cor. 3, 17.

Eforturi pentru îmbunătăţirea Constituţiei

Chiar înainte de începutul secolului, unele organizaţii, ca de exemplu: Asociaţia Reformei Naţionale, Federaţia Reformei Internaţionale şi Alianţa Zilei Domnului, lucrau neobosite la introducerea unor schimbări care, deşi par inofensive, pot distruge complet libertatea. Observaţi numai aceste afirmaţii din partea unei surse oficiale: „Introducerea unui astfel de amendament la Constituţia Statelor Unite, ca voinţa… arată că aceasta este o naţiune creştină şi aşază toate legile creştine, instituţiile şi uzanţele guvernului nostru pe o temelie legală, incontestabilă în legea fundamentală a ţării". (David McAllister, *The National Reform Movement*… *A Manual of Christian Civil Government*, „Article II of Constitution", ed. 1898, p. 15, 16).

„Recunoaştem cu bucurie faptul că, în republicile sud – americane sau în Franţa şi alte ţări europene, romano-catolicii sunt avocaţii recunoscuţi ai creştinismului naţional, opunându-se tuturor propunerilor de secularizare… Ori de câte ori ei sunt dispuşi să coopereze pentru a rezista progresului politic al ateismului, ne vom uni bucuroşi cu ei într-o Conferinţă Mondială pentru promovarea creştinismului naţional, care se cuvine să nu fie ţinută la o zi prea

îndepărtată, şi multe ţări ar putea fi reprezentate numai de romano-catolici". (Christian States, 11 dec. 1884, organul oficial al Asociaţiei Reformei Naţionale).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Această declaraţie ar trebui să alarmeze pe fiecare cetăţean american. În timp ce ideea aceasta se dezvoltă în anumite cercuri protestante, mult mai alarmantă este însă creşterea influenţei romano-catolice în această ţară.

„La data de 7 sep. 194*7, Papa Pius al XII-lea a declarat că timpul pentru reflecţii şi plănuiri a trecut, în domeniul moral şi religios, şi a sosit timpul pentru acţiune. El a mai spus că bătălia în domeniile moral şi religios atârnă de cinci puncte: cultura religioasă, *sfinţirea duminicii*, ocrotirea familiei creştine, dreptatea şi loialitatea socială şi sinceritatea în tranzacţii". (*Evening Star* Washington, D.C., 8 sep. 1947).

Nimeni nu trebuie să nege dreptul cuiva de a se închina lui Dumnezeu după cum îi dictează propria conştiinţă, însă istoria papalităţii, atunci când ea a câştigat controlul, ar trebui să-i conducă pe toţi cetăţenii care gândesc să privească cu adevărată îngrijorare tendinţele prezente. Unele grupări sunt conştiente de pericolul acestor schimbări preconizate, aşa după cum se relevă în următoarea afirmaţie:

„Dacă Congresul va declara ca sfântă prima zi a săptămânii, nu va convinge nici pe iudeu şi nici pe sabatarian. Dimpotrivă, îi va nemulţumi pe amândoi şi, prin urmare, nu va converti pe niciunul… Dacă un act solemn al legislaţiei va clarifica Legea lui Dumnezeu într-un punct ori va indica cetăţenilor o îndatorire religioasă, aceasta poate cu egală bună-cuviinţă să lămurească fiecare parte din revelaţia divină şi să impună fiecare obligaţie religioasă, chiar până la formele şi ceremoniile clerului…

Cei care au întocmit Constituţia au recunoscut principiul veşnic că relaţiile omului cu Dumnezeu stau deasupra legislaţiei omeneşti şi drepturile sale de conştiinţă inalienabile". (*Sunday Mail*, vol. 2, nr. 271, p. 1 – 4).

Roy Allan Anderson

Dezvoltarea catolicismului

La începutul acestui secol, în America de Nord, romano-catolicismul era privit ca o misiune susţinută de darurile

naţiunilor din afară. Astăzi însă, după cum pretind unii, la Roma se duc mai mulţi bani din S.U.A. decât din toate sursele luate la un loc. Istoria are un mod de a se repeta prin ea însăşi, iar vechile litigii pot reveni iarăşi la viaţă, cel puţin ca pretext. Aceia care au apărat libertăţile poporului din S.U.A. sunt hotărâţi să păstreze pentru totdeauna separate biserica de stat. Şi catolicii din America recunosc în general raţiunea acestui lucru. Oscar Halecki a afirmat: „Vaticanul ştie bine că, în Statele Unite, separarea bisericii de stat ajută în realitate romano-catolicismul". (Citat din The *Catholic* Digest, 7 mai 1951).

Într-o cuvântare rostită în iulie 1953, la centrul universitar din New York, John B. Sherrin, editor al publicaţiei catolice *Catholic World*, spunea:

„Nu este adevărat că Sfântul Scaun a condamnat propunerea că Biserica trebuie să fie separată de stat şi statul de biserică. Ceea ce a fost condamnat, a continuat el, a fost o separare a bisericii de stat în sensul relaţiilor ideale, şi nicidecum propunerea ca biserica să poată fi separată de stat". (Religious News Service, 14 iulie 1953).

Oricum, acest raţionament este limpede în implicaţiile sale. În ţările în care Biserica Catolică este în minoritate, se preferă, deocamdată, ca între biserică şi stat să existe relaţii care produc o ambianţă în care să se poată dezvolta liber. Dar a observa ceea ce înţeleg romano catolicii prin „relaţii ideale" este suficient să priveşti numai la situaţiile bine cunoscute din anumite ţări, astăzi.

„*Un chip fiarei*".

Un chip nu înseamnă întruchipare, ci ceva aproape de original, care seamănă şi acţionează la fel. De faptul că Statele Unite vor întinde mâinile peste mare, spre a da mâna cu papalitatea reabilitată.

Desfăşurând cartea Apocalipsei aproape că nu este cazul ca lumea să fie surprinsă văzând unirea perfectată. Mult discutata numire a unui ambasador la Vatican este numai unul dintre multiplele jaloane ale unei tendinţe alarmante. Rana se vindecă repede, dispărându-i chiar şi cicatricea.

„*Ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde*".

Acest capitol grafic se încheie cu imaginea unui boicot mondial. În străduinţa de a unifica gândirea religioasă şi de a stabili pacea între popoare, această putere cu două coarne, America, va promova programele confederaţiilor religioase, fapt care va duce la pierderea libertăţii. Numai acelora care se vor identifica cu fiara, primind semnul

ei, li se va permite să cumpere sau să vândă. Contrar întregii sale istorii, America îşi va uni forţele cu puterea reînviată a Romei şi, contrar tuturor aşteptărilor, ea însăşi se va găsi în rolul unui asupritor al religiei. Oricum, înţelegerea şi umanitatea, motivele stimulatoare, vor apărea, dar rezultatul va fi pierderea libertăţii. Anumiţi oameni ai religiei au simţit deja că, dacă un fel de unitate a religiei ar putea fi făcută cu efect, chiar dacă pentru a putea fi obţinută oamenii trebuie să fie constrânşi, atunci va rezulta o pace şi o lume îmbunătăţită. Această profeţie prezice o astfel de unitate mondială, care se va împlini chiar înaintea revenirii Domnului. Aceia care refuză să se alinieze în această confederaţie politico-religioasă vor fi consideraţi ca descalificaţi, refuzându-li-se atât folosirea, cât şi mijloacele de existenţă (Apoc. 3, 16.17). Dar Dumnezeu. Se va îngriji de ei.

j) *emoni care fac minuni*".

Prezenţa nefavorabilă, dar modernă în acelaşi timp, a puterii demonilor în cultura Vestului este una dintre cele mai semnificative împliniri a acestei uimitoare profeţii. Spiritismul modern a apărut chiar în acelaşi timp în care America începea să influenţeze gândirea lumii. De atunci, el s-a răspândit în întreaga lume, adepţii săi

Roy Allan Anderson putând fi număraţi cu milioanele. Multe ramuri ale ştiinţelor oculte au apărut în ultimele decade. Şi, în timp ce toate acestea nu sunt noi în realitate, căci ele au constituit deja o parte vitală în religiile păgâne, actualmente invadează Vestul cu noi puteri ale înşelătoriei. Minuni sunt săvârşite nu prin puterea lui Dumnezeu, ci prin demoni.

Spiritismul, cu măsuţa sa de participare, cu informaţii tainice şi ciocănituri, îşi are originea modernă în anul 1848, în casa surorilor Fox din Rochester, New York. El a început în această formă necizelată, dar de atunci s-a dezvoltat, nici mai mult, nici mai puţin, într-o ştiinţă. Astăzi, el atrage atenţia multor oameni remarcabili ai ştiinţei. Însă Dumnezeu ne asigură că ultima generaţie a acestui pământ va fi derutată printr-un înşelător, de la adevărul mântuitor al Evangheliei lui Hristos. Chiar şi foc va fi coborât din cer ca să atragă atenţia mulţimilor (Apoc. 13, 13). Dar înfruntarea va atinge un adevărat punct culminant atunci când se va realiza alianţa dintre spiritism, catolicism şi protestantismul apostaziat. Aceasta va culmina cu o închinare impusă la fiară şi primirea semnului ei. (Identitatea acestui semn va fi discutată în capitolul următor.) Aceste evenimente „vor face o icoană

fiarei", iar spiritismul va juca un rol important, dând icoanei chiar viaţa sa. Poate însăşi televiziunea va îndeplini o parte vitală în producerea înşelăciunii finale.

Torţa libertăţii

O familie vizita şi admira pentru prima dată priveliştea oraşului New York. A vizitat multe locuri, printre care şi renumita statuie a libertăţii. După o zi plină de emoţii, fetiţa cea mică nu se grăbea să se ducă la culcare. „De ce nu mergi la culcare, drăguţo", întrebă tatăl. Ea răspunse: „Tată, mă gândesc la acea doamnă cu făclia luminoasă de acolo, din întuneric. Este singură în noapte. Nu crezi că ar trebui s-o ajutăm să poată susţine făclia?" A ajuta la susţinerea torţei libertăţii este o datorie, nu numai a unei familii, ci a oricărui adevărat creştin de pretutindeni, din America sau din lumea întreagă.

APELUL FINAL A LUI DUMNEZEU CĂTRE OMENIRE

Capitolul 14 din cartea Apocalipsei este cel mai cuprinzător capitol din întreaga Biblie, deoarece el atinge cel puţin şaisprezece doctrine diferite ale bisericii creştine. Imaginea cu care se încheie capitolul 13, este aceea a unui boicot mondial. Şi întreaga lume se va minuna „după fiară" (Apoc. 13, 3). Am observat deja că toţi aceia care vor refuza să primească semnul ei nu vor putea cumpăra şi nici vinde. Şi, cum am văzut deja, fiara cu două coarne simbolizează America. Înainte de evenimentele finale ale acestei lumi, chiar campionul libertăţii omului, America, contrar tuturor idealurilor întemeietorilor ei, va fi o putere asupritoare.

Apocalipsa 14, 1 – 12

Să privim acum de aproape experienţa poporului lui Dumnezeu. Cât de minunat e să ştii că cei credincioşi lui Dumnezeu îi vor rămâne fideli, în ciuda oricărei ameninţări a puterilor pământeşti, şi că El Se va îngriji de ei!

Roy Allan Anderson

Cei 144.000 cu Mielul, pe Muntele Sionului, Apoca Mpsa 14, 1

„Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi Numele Tatălui Său". Am observat deja acest grup special, în cap. 7. În explicarea profeţiei din cap. 7, ei erau încă pe pământ, înconjuraţi de vrăjmaşii lor. Ei fuseseră adunaţi dintre toate popoarele şi sigilaţi cu sigiliul viului Dumnezeu. Dar, în cap. 14, îi vedem stând biruitori împreună cu Mielul pe Muntele Sionului.

Numele Tatălui

În locul numelui sau semnului fiarei, cei credincioşi au Numele Tatălui scris pe frunţile lor. Binecuvântarea noului legământ le aparţine şi au obţinut biruinţa asupra păcatului, căci Legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile şi sufletele lor (Evr. 8, 10).

Ei cântau „o cântare nouă".

Aceasta nu este numai o cântare a biruinţei; este şi o cântare a experienţei. Numai aceia care au trecut prin timpul strâmtorării, care au rămas statornici de partea adevărului lui Dumnezeu, în timp ce întreaga lume „se mira după fiară", şi care au suportat îngrozitoarele efecte ale celor şapte plăgi, numai aceia vor putea să se unească cu atest cor special. Este o cântare nouă, căci ea raportează o experienţă nouă. Este maiestuoasă şi sublimă şi totodată duioasă şi simţită, cea mai fermecătoare melodie din cer sau de pe pământ, căci „cei ce aveau harpe au început să cânte cu ele". Numai aceia care au trăit o deplină salvare din păcat o pot învăţa.

„JVW *s-au întinat cu femei*", *vers.4*

Cei ce vor alcătui această grupă specială sunt neîntinaţi în viaţă şi doctrină. În profeţie, femeia înseamnă biserică. În Apoc. 17, 5.

Desfăşurând cartea Apocalipsei avem tabloul unei femei desfrânate împreună cu fiicele ei, toate fiind părtaşe aceleiaşi naturi nesfinţite. Aceasta este numită „Tainã, Babilonul cel mare". Este biserica apostaziată care domneşte peste împăraţii pământului (Apoc. 17, 18). În timp ce ea îşi avusese aplicaţia de-a lungul secolelor, totuşi împlinirea ei specială este chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. Însă cei 144.000 nu sunt întinaţi cu aceste femei, sau biserici apostaziate.

Ei sunt virgini

Biserica aşteptătoare a revenirii Domnului este preînchipuită în parabola celor zece fecioare (Mat.25, 1 – 13). Ei sunt virgini pentru că au o credinţă curată. Păstrează poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus (Apoc. 14, 12). Candelele din mâinile fecioarelor simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu, despre care David declară că este o lumină pentru picioarele sale (Ps. 1 19, 105).

Primele roade pentru Dumnezeu şi Miel, *vers.4*

Expresia „primele roade" se referă la calitate. Dintre toţi cei răscumpăraţi de pe pământ, aceştia sunt primii în calitate. Ei au fost selecţionaţi dintre oameni, căci au fost separaţi de obiceiurile

păcătoase şi de conversaţiile lumeşti (1 „Cor.6, 20). Şi n-au fost duşi în eroare de înşelătoriile diavolului (2 Ţes. 2, 9 – 11).

În prima sa epistolă către biserică, Ioan a spus că, atunci când Iisus va apărea pe norii cerului, noi vom fi ca El (lloan 3, 3). A fi ca Domnul este realizarea spirituală cea mai înaltă şi este rezultatul unei zilnice umblări cu Dumnezeu.

Aceia care vor ieşi din morminte la a doua venire a lui Iisus vor fi înviaţi într-o stare de desăvârşire, prin harul şi puterea creaţiunii. Iar ceilalţi care vor fi martorii venirii Sale vor creşte în desăvârşire prin harul şi puterea locuirii lăuntrice a Duhului Sfânt. Şi aceasta este o manifestare a puterii creatoare.

Roy Allan Anderson

„Şi sunt fără vină”, vers. 5

„În gura lor nu s-a găsit minciună”. Iată descrierea pe care o face Dumnezeu bisericii rămăşiţei care aşteaptă revenirea lui Hristos. Iacov zice: „Cel ce nu greşeşte în vorbire este desăvârşit” (Ia-cov 3, 2). Iar profetul Tefania, înfăţişând aceeaşi biserică, spune că „nu vor mai săvârşi nelegiuire, nu vor mai spune minciuni şi nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înşelătoare” (Tef. 3, 13).

JEI urmează pe Miel”, vers. 4

Cea mai mare onoare pe care Dumnezeu o va acorda vreodată este rezervată acestui grup special. „Aceştia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El”. Însoţindu-L pe iubitul lor Comandant pretutindeni în universul cel vast, ei devin un trofeu special al harului, deoarece au trăit în timpul celor mai dramatice ore ale pământului, când înşelătoriile diavolului fuseseră cele mai mari, şi au fost totuşi biruitori. Ce minunată răsplătire a credinţei lor! Care este oare secretul biruinţei lor, când orice le stă împotrivă? Răspunsul se află în întreita solie îngerească, ce urmează peste câteva versete.

Îngerul cu vanghelia cea veşnică”, vers.6

Simbolizând o solie sau un sol, acest prim înger reprezintă o solie universală; nu o solie nouă, ci mai degrabă solia veche a Evangheliei celei veşnice. Dumnezeu a avut întotdeauna doar o singură Evanghelie, numită uneori „Evanghelia lui Dumnezeu”, „Evanghelia harului”, „Evanghelia lui Iisus Hristos”, „Evanghelia împărăţiei”. Aceste diferite denumiri accentuează doar anumite faze ale aceleiaşi glorioase Evanghelii. Ea i-a fost proclamată şi lui Adam, înainte de a fi izgonit din Eden. Şi Noe a fost „un predicator ai dreptăţii” (2 Petru 2, 5), care a

predicat mântuirea din păcat, pentru că „găsea milă în ochii Domnului" (Gen. 6, 8). Credinciosul

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Avraam a învăţat aceeaşi glorioasă Evanghelie (Gal. 3, 8), iar Moise a apreciat „ocara lui Hristos, ca o mai mare bogăţie decât toate comorile Egiptului" (Evrei 11, 26). Toţi aceştia priveau înainte spre Răscumpărătorul, în timp ce noi, care trăim ulterior crucii Domnului Hristos, privim înapoi. Oricum, oamenii din orice secol sunt mântuiţi din păcat prin acelaşi har şi acelaşi Mântuitor. Apostolul Pavel vorbeşte despre „scopul cel veşnic" al lui Dumnezeu, care a fost făcut cunoscut oamenilor într-o situaţie în care ei puteau să-l înţeleagă. În fiecare secol, s-a dat o importanţă specială unei anumite faze a Evangheliei. Pentru această ultimă generaţie, mesajul special al Evangheliei este acela de a vesti iminenta revenire a Domnului Hristos şi de a pregăti un popor care să-L întâmpine. De aceea, Evanghelia cea veşnică se proclamă astăzi în cadrul judecăţii de cercetare. Ea vine cu un avertisment special pentru toţi aceia care locuiesc pe pământ, către cei ce sunt mulţumiţi de sine sau liniştiţi.

Prima solie îngerească: „A *sosit ceasul judecăţii*", *vers. 7*

Atunci când predica, apostolul Pavel privea înainte spre judecată. El vorbea „despre neprihănire, înfrânare şi judecata viitoare" (Fapte 24, 25). Însă, ultima solie de îndurare care străbate astăzi lumea afirmă că ceasul judecăţii lui Dumnezeu „a sosit". Acesta este adevărul special pentru generaţia noastră. Această oră a judecăţii lui Dumnezeu a bătut deja. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte:

E*Joi trăim*, *vieţuim într-un măreţ şi grozav timp*;
Într-un secol, *despre care secolele-au spus*
Că a trăi va fi sublim".
Anonim
Roy Allan Anderson

Faptul că Hristos, Marele nostru Preot, a trecut la ultimul act al slujbei Sale este un imperativ ca oamenii să ştie şi să fie pregătiţi pentru acel moment în care cazul lor urmează să fie înfăţişat la bara de judecată. Dar, în cartea vieţii Mielului, vor fi reţinute numai numele celor biruitori (Apoc. 3, 5).

Solia judecăţii este totodată şi o chemare la adorarea Creatorului, într-un timp când fiara şi chipul ei pretind închinarea popoarelor, Dumnezeu îi cheamă pe oameni să i se închine Lui,

Creatorul cerului şi al pământului. Întocmai ca şi romanii „cărora la scria apostolul Pavel, omenirea de astăzi se închină mai mult la lucrurile create decât Creatorului. Educaţia şi filosofia omenească i-au jefuit pe oameni de concepţia unui Dumnezeu personal. Creatorul a fost pur şi simplu pierdut în creaţiunea Sa. Într-o deplină adorare a Creatorului, trebuie să includem şi semnul puterii Sale creatoare, iar acest semn este „Sabatul". „Căci în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, şi S-a odihnit în ziua a şaptea; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului şi a sfinţit-o" (Ex. 20, 11).

„Adevărul despre ziua binecuvântată şi sfinţită a lui Dumnezeu este că El a separat-o de una obişnuită, pentru o folosire religioasă, ca să fie o veşnică aducere aminte, sau un semn, ca toţi aceia care o vor ţine întocmai să fie arătaţi că sunt adoratorii acelui Dumnezeu care a făcut lumea în şase zile şi într-a şaptea S-a odihnit". (*Binney*'s *Theological Compend*, p. 169, 1, 70).

„Importanţa Sabatului ca monument al creaţiunii este că el păstrează totdeauna prezent motivul adevărat pentru care închinarea se cuvine lui Dumnezeu – pentru că el este Creatorul, iar noi suntem făpturile Sale. De aceea, Sabatul stă chiar la temelia închinării divine, căci el ne învaţă acest mare adevăr în modul cel mai impresionant şi nicio altă instituţie nu face lucrul acesta. Adevăratul temei al închinării divine, nu numai acela din ziua a şaptea, ci al întregii închinări, se găseşte în deosebirea dintre Creator şi creaturile Sale. Acest fapt mare nu se poate învechi niciodată

Desfăşurând cartea Apocalipsei şi nu trebuie uitat niciodată. (J.N. Andrews „H*istory ojthe Sahbath,* cap. 27). Totdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden; şi atâta vreme cât faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care să ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie un semn şi memorial al Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile şi afecţiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării şi al închinării şi niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioşiei faţă de adevăratul Dumnezeu, Acela care a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor. Urmează dar că solia care porunceşte oamenilor să se închine lui Dumnezeu şi să păzească poruncile Sale le cere în mod deosebit să păzească porunca a patra". (Tr*agedia Veacurilor,* p.401, ed.

1992).

A doua solie: „A *căzut Babilonul*”, *vers.8*

Este pentru a doua oară când cuvântul Babilon apare în cartea Apocalipsei şi este destul de semnificativ faptul că, în total, apare de şase ori. Am văzut anterior că numărul 6 este important în închinarea misterioasă a vechiului Babilon. Acest oraş datează de pe vremea când oamenii, în mod premeditat şi conştient, l-au întors spatele lui Dumnezeu, căutând mântuirea prin propriile lor fapte. Zidirea oraşului Babilon de către Nimrod a culminat cu apostazia Turnului Babel.

„Să ne facem un nume”, au zis ei (Gen. 11, 4). În capitolul 3, s-au dat deja lămuriri cu privire la această deliberată şi organizată apostazie. Acest întreg proiect era o sfidare a făgăduinţei lui Dumnezeu, cum că El nu va mai nimici niciodată lumea printr-un potop. Numele prin care ar „fi dorit ei să devină memorabili era BABIL, adică „Poarta lui Dumnezeu”, dar El le-a trimis o încurcătură şi nu au mai putut termina niciodată proiectul. Dumnezeu a denumit

Roy Allan Anderson apoi acel loc BABEL, şau BABILON, ceea ce înseamnă încurcătură. Tumul lor, care trebuia să fie un monument al mândriei lor, a devenit o aducere aminte a nebuniei lor.

Din ziua aceea şi până astăzi, Babilonul a simbolizat apostazia, aroganţa, încurcătura, precum şi o salvare lucrată de mâna omului, în Sfintele Scripturi sunt puse în contrast două oraşe antice: Ierusalimul şi Babilonul, primul însemnând „pace”, iar al doilea „încurcătură”. Ierusalimul a devenit centrul lui Dumnezeu de pe pământ, în timp ce Babilonul a devenit centrul împărăţiei lui Satana, în Noul Testament, în special în cartea Apocalipsei, aceste două oraşe reprezintă două împărăţii spirituale.

Menţiunea făcută de Dumnezeu în întreita solie îngerească este: „A căzut Babilonul…”, pentru că a adăpat toate neamurile. Ca şi constructorii vechiului turn Babel de odinioară, mulţi creştini au părăsit Evanghelia cea veşnică, urmând propriile lor născociri şi înlocuind raportul Bibliei despre creaţiune cu teoria evoluţiei. Aceasta se vesteşte astăzi nu numai în sălile de clasă, ci chiar şi de la amvoanele bisericilor. Efectele acestei teorii moderne a evoluţiei asupra credinţei creştine sunt înspăimântătoare. Credinţa este subminată în mod subtil. Un profesor dintr-o mare universitate se exprima astfel:

„Se pare că astăzi marile tradiţii morale iudeo-creştine, partea

cea mai veche a moştenirii noastre, se fărâmiţează sub ochii noştri… Omul care acceptă concepţia materialistă despre lume nu va găsi niciun colţişor imaginabil în care să facă loc Dumnezeirii". (Randall, *Current History*, iunie 1929, p.359 – 361).

James Gilkey expune astfel adevărul cu privire la creştinismul liber: „Protestanţii şi-au părăsit credinţa în infailibilitatea literală a Bibliei". (A *Faith to Afirm*, p.3).

Ca să accentueze acest lucru, el citează din recentele conferinţe ale unor lideri modernişti, care par încântaţi să-şi exprime zgomotos credinţa în principalele doctrine ale adevăratului creştinism. Unul dintre predicatori spunea:

Desfăşurând cartea Apocalipsei

„Noi credem că Iisus a fost o fiinţă omenească… că El S-a născut în mod normal… Pentru noi, moartea Lui este în spirit, şi nicidecum diferită de moartea altor eroi". (*Idem*, p.9, 10). Pentru ca în concluzie să spună:

„Astăzi, vechea credinţă că Iisus va apărea pe norii cerului inaugurează o dramatică judecată a lumii… şi diminuează influenta convingere creştină, acceptată unanim şi universal, la o doctrină esoterică a minorităţii. Din moment ce omul modern acceptă ceea ce îi spun istoricii despre vârsta universului şi o dată ce el este de acord cu ceea ce oamenii de ştiinţă îi spun despre procesul evoluţiei, el nu mai poate crede că va fi vreodată vreo astfel de spectaculoasă răsturnare a treburilor lumii, ca aceea despre care primii creştini credeau că va avea loc îndată". (*Ibid*., p.24).

Popoarele, şi chiar multe biserici, sunt îmbătate de ucigătorul vin al Babilonului. Ca şi vechii babilonieni, „înnebuniţi de idolii lor" (Ier.50, 38; 51, 7), L-au sfidat şi L-au înlăturat pe Dumnezeu (Dan.5), aşa că şi Babilonul modern îşi merită soarta. Vechiul Babilon ar fi putut să fie vindecat, dar a refuzat adevărul lui Dumnezeu (Ier. 51, 9). Ca şi acea veche cetate, Babilonul moderp respinge sfatul divin şi, disprețuind Cuvântul lui Dumnezeu, „a devenit locuinţa demonilor şi o închisoare a oricărui duh necurat" (Apoc. 18, 2).

Orice doctrină nesfântă din vechiul Babilon – spiritismul, adorarea soarelui, astrologia, etc. – împreună cu toate relele însoţitoare pot fi găsite în Babilonul modern. Şi pentru că el este sortit pieirii, Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său să iasă din el. „Ieşiţi din el, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele lui" (Apoc. 18, 4). „Ieşiţi

din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul… şi vă voi primi" (2 Cor.6, 17).

e.12 Desfăşurând Apocalipsa

Roy Allan Anderson

A treia solie: *O avertizare împotriva falsei închinări*

„Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui" (Apoc. 14, 9.10). Nicio altă solie din întreaga Biblie nu este aşa de solemnă ca aceasta, care vine cu un înţeles special, dat fiind existenţa unei apostazii mondiale şi a unui boicot care a fost deja prezis în Apoc. 13, 16.17, când va fi impusă o supunere universală pentru puterea apostaziată.

Semnul fiarei

Oricare ar fi semnul fiarei, trebuie să fie ceva clar şi definit. Mânia neamestecată a lui Dumnezeu nu va fi o pedeapsă rezervată pentru un păcat necunoscut. Mai mult, semnul fiarei trebuie să fie ceva opus sigiliului sau semnului lui Dumnezeu. Sigiliul Său, semnul puterii Sale creatoare, aşa cum am văzut deja, este ziua Sa de odihnă sau adevăratul Sabat. Rezultă că sigiliul sau semnul acestei apostazii generale este ziua de odihnă a omului, sau falsa zi de-odihnă.

Atunci când biserica a început să părăsească credinţa apostolică, a primit în mod gradat practicile păgâneşti. Învăţăturile false au luat locul adevărului, şi printre altele a adoptat şi o falsă zi de închinare. În *Catholic World* din luna martie 1894, pag. 809, citim: „Ea a luat duminica (Sunday = ziua soarelui) păgânilor, făcând-o duminica creştină… Şi astfel, duminica păgână, consacrată lui Balder, a devenit duminica creştină sfinţită pentru Iisus".

„De aceea, Sabatul creştin este, în comparaţie cu această zi, urmaşul recunoscut al Bisericii Catolice, ca o soţie a Duhului Sfânt, fără vreun cuvânt de protest din partea lumii protestante" (The *Catholic Mirror,* 23 sep. 1893).

Răposatul cardinal Gibbons din Baltimore, în cartea sa *The Faith of Our Fathers*, spune: „Poţi citi Biblia de la Geneza până la

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Apocalipsa şi nu vei putea descoperi nici măcar un singur rând care să autorizeze sfinţirea duminicii. Dimpotrivă, Sfintele Scripturi impun păzirea cu stricteţe a Sâmbetei, o zi pe care noi nu o sfinţim niciodată". (Ed. a 76-a, p. 86).

Aceeaşi autoritate catolică, într-o scrisoare trimisă în anul 1895, declară: „Desigur, Biserica Catolică pretinde că schimbarea a fost un act al ei… Şi faptul acesta este semnul puterii şi autorităţii sale eclesiastice în materie de religie".

În lucrarea catolică intitulată *An Abridgment of Christian Doctrine*, scrisă de reverendul D.D. Tuberville, la pag. 58, citim:

Întrebare: Cum puteţi dovedi dvs. că biserica are putere să impună sărbătorile şi zilele?

Răspuns: Chiar prin faptul schimbării Sabatului în duminică.

Într-o altă lucrare romano-catolică, citim:

Întrebare: Aveţi vreun alt mod de a dovedi că biserica are puterea de a institui sărbători pe care să le impună?

Răspuns: Dacă nu ar fi avut o astfel de putere, nu ar fi putut înlocui păzirea Sâmbetei, ziua a şaptea, cu păzirea duminicii, ziua întâi a săptămânii, o schimbare pentru care nu există nicio autoritate scripturistică. (St. Keena, A *Doctrinal Catechism*, p. 174).

„Cea mai timpurie recunoaştere a păzirii duminicii, ca obligaţie legală, este constituţia lui Constantin, din anul 321, care a declarat ca întreaga oficialitate, locuitorii oraşelor şi lucrătorii din ateliere să se odihnească în ziua. duminicii (venerabili die solis), numai cu excepţia celor „care lucrează în agricultură". (*Enci-clopaedia Britannica*, ed. 11, cuv. „Sunday").

Semnul apostaziei, sau semnul fiarei, este deci identificat în mod limpede; iar solia îngerului ne avertizează tocmai împotriva apostaziei. Noi însă nu cunoaştem tot ce urmează să fie cunoscut cu privire la acest subiect, şi nici nu putem cunoaşte până la desfăşurarea evenimentelor. „Lumina pe care am primit-o asupra

Roy Allan Anderson soliei îngerului al treilea este adevărata lumină. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a proclamat că este. Nu totul este înţeles în legătură cu această problemă şi nici nu vă fi înţeles până nu se desface sulul". (*Mărturii* voi. 6, p. 23, ed. 1995).

Înainte ca Mântuitorul să apară în glorie, fiecare suflet aşi va fi făcut alegerea de a asculta sau nu de Dumnezeu. Marile înfruntări sunt încă înaintea bisericii. O lege internaţională va cere o supunere generală pentru falsa putere a Romei. Dar aceia care vor asculta de ea îl vor dezonora pe Dumnezeu şi vor încălca porunca Sa. Atunci, oamenii vor primi semnul fiarei. Dai" oamenii nu vor primi semnul fiarei până ce problema nu va fi arătată clar, iar întreaga lume nu va

auzi solia lui Dumnezeu, (vezi *Tragedia Veacurilor*, p. 411). Orice om, care cu sinceritate în inimă se străduieşte să-l servească lui Dumnezeu, dar care prin nepăsare calcă porunca lui Dumnezeu, are semnul fiarei.

„Nimeni nu a primit încă semnul fiarei… Dar când decretul va fi pus în faţă, impunând falsul sabat, şi strigătul cel mare al îngerului al treilea îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară şi chipul ei, linia despărţitoare dintre minciună şi adevăr va fi, clar trasată. Atunci, toţi aceia care continuă să păcătuiască vor primi semnul fiarei… Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susţine o religie falsă, spre deosebire de strămoşii lor care au îndurat cele mai groaznice persecuţii, atunci va fi impus Sabatul papal de către autoritatea combinată a bisericii şi a statului". (*Evangelism*, p. 234, 235).

Înainte de revenirea Domnului, fiecare ins va fi constrâns să aleagă. Aceia care vor refuza să asculte de puterile pământeşti şi vor păstra cu orice preţ credinţa lui Iisus vor fi izgoniţi din societate. După cum Daniel a refuzat să-şi compromită credinţa, acceptând mai degrabă decretul de moarte decât să se lepede de Dumnezeu, ca apoi să fie eliberat în mod minunat de sub puterea leilor, tot aşa se va întâmpla şi în această criză finală cu aceia care vor rămâne

Desfăşurând cartea Apocalipsei statornici la poruncile cerului. Atunci, toţi cei care, în mod premeditat şi conştient, au ales să asculte de această putere aposta-ziată şi să primească semnul fiarei „vor bea din vinul mâniei divine, turnat neamestecat" (Apoc. 14, 10).

„*Răbdarea sfinţilor*", *vers. 12*

Cuvântul „răbdare" mai este redat şi prin „fermitate", „hotărâre", „consecvenţă". Acel popor care aşteaptă revenirea Domnului va fi răbdător şi ferm (vezi Evr. 10, 36.37). Va fi şi un popor ascultător, „care va păstra cu grijă poruncile Sale şi credinţa lui Iisus" (Apoc.14, 12, Weymouth).

Biserica Reformaţiunii a fost lăudată pentru credinţa şi răbdarea sa (Apoc. 13, 10). Însă ultima biserică este lăudată atât pentru „ascultarea", cât şi pentru „răbdarea" şi „credinţa" sa. Şi ascultarea sa va fi deosebit de expresivă. Închinându-se Creatorului, ea va păzi Sabatul, recunoscându-l ca semn al puterii sfinţitoare a lui Dumnezeu (Ezech.20, 12). Aceia care primesc această ultimă solie a lui Dumnezeu trimisă lumii sunt ei înşişi un semn al puterii lui Dumnezeu de a converti şi a recrea (îs. 8, 18; Zah.3, 8).

Biserica rămăşiţei lui Dumnezeu este cunoscută în diferite ţări sub nume variate, nume care exprimă propria ei experienţă creştină, în insulele Fiji, de exemplu, băştinaşii o numeau la început „Biserica cea curată"; în Liberia, „Poporul cu inima spălată"; în alte locuri: „Întruchiparea Celor Zece Porunci", „Poporul revenirii lui Iisus" sau „Poporul dragostei frăţeşti". Iisus spunea: „Prin aceasta vor şti că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unul pentru altul" (Ioan 13, 35). Iar apostolul Pavel spune că Hristos „a iubit biserica şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea, ca să o sfinţească, după ce a curătk-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, şi fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efes. 5, 25 – 27).

BIRUINŢA FINALĂ A BISERICII ŞI CELE ŞAPTE PLĂGI

În timp ce privea desfăşurarea panoramei, profetul a văzut că, înaintea revenirii Domnului Iisus, întreaga lume va auzi avertizarea şi apelul final al lui Dumnezeu. A văzut cum Evanghelia cea veşnică merge „la orice naţiune, neam, limbă şi popor" (Apoc. 14, 6). Fiind proclamată în ofensiva întreitei solii îngereşti, ea devenea o adevărată putere pe întregul pământ.

Apoc. 15 şi 14

O mare înşelătorie mondială. Cea mai mare înşelătorie din toate veacurile urmează să intre în scenă chiar înainte ca Mântuitorul să apară pe norii cerului, când „Satana cu toată puterea, cu semne şi minuni neadevărate", va înşela întreaga lume. Toţi aceia care nu au reuşit să ia aminte la solia lui Dumnezeu vor fi prinşi în cursă de această înşelătorie, crezând în realitate o minciună, sau „minei ina" (2 Tes.2, 9-ll).

Iisus a vorbit despre această înşelătorie şi a spus că va fi atât de mare, încât, dacă va fi posibil, vor fi amăgiţi chiar şi cei aleşi (Mat.24, 24). Totuşi, aceştia nu vor putea fi înşelaţi, pentru că iubesc adevărul şi, întăriţi prin Cuvântul lui Dumnezeu, vor putea

Desfăşurând cartea Apocalipsei să i se împotrivească (Efes. 6, 10 – 17). Chiar astăzi diavolul aruncă un văl peste popoare (îs. 25, 7). El pune un frâu în gurile popoarelor, făcându-le să greşească (Is.30, 28), astfel încât oamenii să surpe locul de scăpare al neadevărului (îs.28, 17).

„Însuşi Satana este prefăcut într-un înger de lumină" (2 Cor. 11, 14). Duhurile demonilor sunt acelea care merg la împăraţii pământului

şi în întreaga lume, „pentru a-i lega în amăgire şi pentru a-i îndemna să se unească cu Satana în ultima lui luptă împotriva conducerii cerului. Prin aceste mijloace, vor fi amăgiţi deopotrivă conducătorii şi supuşii.

Ca o încoronare a dramei celei mari de amăgire, însuşi Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că aşteaptă revenirea Mântuitorului, ca împlinire a nădejdii ei. Acum, amăgitorul cel mare va face să se arate ca şi când Hristos ar fi venit. În diferitele părţi ale pământului, Satana se va prezenta între oameni ca o fiinţă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apoc. 1, 13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omeneşti au văzut vreodată.

În văzduh răsună strigătul de biruinţă: A venit Hristos! A venit Hristos! Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el îşi înalţă mâinile şi pronunţă asupra lor o binecuvântare, aşa cum Hristos binecuvânta pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mieros şi melodios. Într-un ton amabil şi plin de simpatie, el prezintă unele din adevărurile cereşti pline de har pe care Mântuitorul le-a rostit; vindecă bolile din popor… Aceasta este amăgirea cea mai puternică, aproape copleşitoare.

Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare. Învăţăturile acestui Hristos fals nu sunt în armonie cu Scripturile. Binecuvântarea lui este pronunţată asupra închinătorilor fiarei şi chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care se va vărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu, aşa cum declară Biblia… Nu

Roy Allan Anderson mai aceia care au fost cercetători sârguincioşi ai Scripturilor şi care au dragostea de adevăr, vor fi ocrotiţi de amăgirea cea puternică ce ia lumea în stăpânire". (*Tragedia Veacurilor*, p.572, 574, ed. 1992).

Aceşti biruitori vor ţine, prin harul lui Iisus, poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus (Apoc. 14, 12).

Vinul mâniei lui Dumnezeu

Ultima solie a lui Dumnezeu culminează cu înspăimântătorul anunţ că toţi aceia care vor refuza să primească mântuirea vor bea, în cele din urmă, din vinul mâniei lui Dumnezeu, neamestecat cu îndurare (Apoc. 14, 9 – 11). Cuvântul „chin" (vers.11) este o traducere defectuoasă, neexistând în original. Termenul grecesc ba*sanismos,* tradus întocmai, înseamnă a examina prin folosire de ba*sanos,* un fel

de piatră din Lydia, care se folosea la metale, crezându-se că ar indica vreun aliaj care să poată fi obţinut după aceea. Aurul lasă o formă galbenă pe această piatră de probe. (Vezi Lidell and Scott's or any other standard lexicon.) Astăzi, aurul se probează cu acid sau cu foc. În Mat. 14, 24, cuvântul ba*sanidzomenon,* derivat de la verbul ba*sanidzo* şi de la substantivul ba*sanos,* este tradus prin „zvârcolire" sau „agitare", care înfăţişează „zvârcolirea" sau „probarea" corăbiilor în valuri. Astfel, în Apoc. 14, 11, vedem că termenul „chin" înseamnă, în realitate, „a încerca" sau „a proba printr-o încercare dureroasă".

Un gând important, adesea neglijat de unii interpreţi, este faptul că această încercare nu are loc în vreun îndepărtat loc de tortură, un fel de purgatoriu, ci „în prezenţa sfinţilor îngeri şi a Mielului" (vers. 10). Apostolul Pavel spune că „focul va dovedi lucrarea fiecărui om" (1 Cor.3, 13>. Şi toţi, drepţi sau păcătoşi deopotrivă, vor trece prin aceeaşi încercare, şi înaintea întregului univers se vor descoperi aceia care sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu şi aceia care nu sunt. Profetul Isaia pune această întrebare: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va

Desfăşurând cartea Apocalipsei putea să rămână lângă nişte flăcări veşnice?" (Is.33, 14). Apoi, în versetul 15, este descoperit faptul că *unii vor rezista încercării*, dar numai aceia care sunt neprihăniţi şi drepţi în faţa lui Dumnezeu.

Aşa cum cei trei tineri evrei au fost apăraţi în cuptorul cu foc (Daniel cap.3), tot aşa cei drepţi se vor afla în prezenţa unui Dumnezeu sfânt, despre care Scriptura spune că este un „un foc mistuitor" (Evrei 12, 29).

Revenirea lui Iisus – Momentul culminant al veacurilor

Cea mai frumoasă descriere a celei de a doua veniri a Mântuitorului este făcută în cartea Apocalipsei 14, 14. Înconjurat de un nor de îngeri, având fruntea împodobită cu o coroană de aur, în mână purtând o seceră ascuţită, El coboară să adune secerişul pământului. Iisus, în parabola Sa cu grâul şi neghina, (Mat. 13, 24 –, 30.37 – 43), descrie acest seceriş, afirmând că sămânţa cea bună sunt fiii împărăţiei.

În Apoc. 14, 18, este vorba despre un alt seceriş – culegerea viilor. Pe pământ au crescut două feluri de viţe – una de origine cerească, iar alta „de pe pământ, pământească". Domnul Iisus spunea: „Eu sunt Adevărata Viţă, iar voi sunteţi mlădiţele" (Ioan 15, 1.5).

Scripturile vorbesc că răul va fi nimicit „cu rădăcină şi ramură" (Mal. 4, 1). Diavolul şi ucenicii săi sunt cei care alcătuiesc această a doua viţă. În cele din urmă, când îngerii lui Dumnezeu vor culege ciorchinii copţi ai viţei mâniei şi-i va arunca în storcătorul judecăţii lui Dumnezeu, culesul va fi într-adevăr teribil (vezi Psalmul 75, 8).

„*O mare de sticlă amestecată cu foc*".

În contrast cu scena nimicirii din ultimele versete ale cap. 14, următoarea scenă care apare în viziunea profetului este o scenă de biruinţă. Aceia care au fost martorii unui strălucitor spectacol al

Roy Allan Anderson apusului de soare tropical pe mare au avut o slabă idee a slavei pe care profetul încearcă să o descrie aici. În timp ce soarele se afundă ca o minge de foc, oceanul izbucneşte în magnifice flăcări şi fiecare val, cu creasta purpurie, transformă întreaga privelişte într-un amestec de apă şi văpăi. Aşa a fost scena pe care a văzut-o profetul de pe Patmos. Dar acest decor al slavei i-a devenit mai real în timp ce îl privea în retrospectivă. Imaginaţi-vi-l apoi ducându-se la locul său de odihnă, după o zi grea de condamnare. A prins deodată o sclipire a slavei unui apus de soare pe Marea Mediterană, care a devenit pentru el un minunat simbol al acelei măreţe zi a realităţilor, când truda acestui pământ se va sfârşi, toate dezamăgirile vor trece, iar sfinţii, în cele din urmă, vor sta în prezenţa lui Dumnezeu. Apoi, ridicându-şi ochii la scenele de pe pământ către o privelişte mult mai minunată, gândurile sale au făcut mai măreaţă „marea de sticlă amestecată cu foc", unde cei mântuiţi vor sta în cele din urmă biruitori. Atunci urechea sa prinse o melodie. Era imnul biruinţei. Sfinţii au ajuns acasă. Cât de neînsemnate sunt într-adevăr încercările acestui pământ, în comparaţie cu acea privelişte de splendoare!

„*Cântarea lui Moise şi a Mielului*".

Ce contraste minunate se găsesc în această carte! întreaga lucrare a Apocalipsei este concepută în acest fel. Scene de biruinţă şi de slavă sunt puse în contrast viu cu scene de înfrângere şi pusti-ir – Profetul a prins ecoul unui imn măreţ, atunci când izbucnea din piepturile acelora care, prin harul lui Dumnezeu, au îngenuncheat puterea vrăjmaşului. Ei cântau cântarea lui Moise şi a Mielului. Este cântarea lui Moise deoarece exprimă laudele acelora care, ca şi vechiul Israel în faţa Mării Roşii, au fost eliberaţi în mod divin de la o nimicire iminentă. Dar este şi cântarea Mielului, pentru că vorbeşte despre biruinţa poporului lui Dumnezeu asupra morţii şi mormântului. Va fi

cântarea experienţei şi numai aceia care au trecut prin ea vor putea să se unească cu acel alai al laudei.

Desfăşurând cartea Apocalipsei îngerii nu vor putea să intoneze acea melodie, ci numai sărmanii păcătoşi pierduţi, dar răscumpăraţi prin har, vor putea să glăsuiască întreaga istorie, într-un imn niciodată auzit până atunci.

Şi când al mântuirii imn îi vor cânta.
Ai cerurilor mesageri
Aripile-şi vor aduna.
Plini de uimire;
Ei nu pot înţelege şi nici simţi.
Bucuriile neţărmurite
Aduse de Steaua Mântuirii noastre…

Muzica pe care o auzim uneori pe acest pământ este fermecătoare, dar nimic nu se poate compara cu acel extraordinar cor, când cei răscumpăraţi vor ridica harpele de aur şi, începând să cânte acel imn ceresc, vor schimba gama minoră a întristării, într-una majoră a bucuriei veşnice. Dar cea mai însemnată problemă dintre toate este că şi noi putem fi printre ei. „Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău?” (Apoc. 15, 4).

Şapte îngeri cu şapte urgii

Versetele cu care se încheie cap. 15 dezvăluie unul dintre cele mai importante lucruri din întreaga carte. Profetul vede şapte îngeri care pornesc cu urgiile mâniei, dar adaugă că, până când lucrarea lor nu este terminată, „niciun om nu va putea intra în templu” (vers. 8). Înainte ca judecăţile lui Dumnezeu să se reverse asupra unei lumi vinovate, solia chemării Evangheliei va fi auzită de orice suflet de pe pământ, timpul de probă al omului se va termina, iar uşa îndurării se va închide pentru totdeauna.

Unii comentatori încearcă să pună cele şapte plăgi alături de cele şapte sigilii, de cele şapte trâmbiţe, etc. Nu este logic să fie puse astfel, deoarece plăgile vor fi revărsate asupra acelora care au primit semnul fiarei, şi acest semn nu va fi primit decât cu foarte

Roy Allan Anderson puţin timp înainte ca Domnul Hristos să apară în glorie. Aceste judecăţi vor cădea *după* ce Hristos şi-a isprăvit serviciul în favoarea păcătoşilor. Mai mult, Scriptura precizează că „într-o singură zi vor veni urgiile ei; moartea, tânguirea şi foametea” (Apoc. 18, 8). Se ştie că, în profeţie, o zi echivalează cu un an şi este în

acelaşi timp evident că aici nu poate fi vorba despre o zi literală de 24 de ore, căci nicio foamete nu se poate produce într-un timp aşa de scurt, oricât de grele ar fi condiţiile. Pe de altă parte, Biblia arată că aceiaşi oameni care vor suferi efectele primei plăgi le vor îndura totodată şi pe cele ale altor plăgi. Este clar, deci, că aceste urgii vor cădea asupra aceleiaşi generaţii şi vor dura timp de o zi profetica, sau un an literal.

Descrierea plăgilor

Unii dintre profeţi au descris efectele acestor judecăţi, în special Isaia şi Ioel. În loel, 1, 17 – 20 citim: „S-au uscat seminţele sub bulgări, grânarele stau goale… chiar şi turmele de oi sufăr… au secat pâraiele, iar focul a mistuit izlazurile". În timp ce toate acestea aveau, fără îndoială, o aplicaţie – spirituală în zilele când au fost scrise, profetul înfăţişa totuşi „Ziua Domnului", (vers. 15; 2, 1)

Prima plagă este o rană dureroasă care cade asupra acelora care au semnul fiarei (Apoc. 16, 2). Înainte ca îngerul să-şi verse urgia, întreaga omenire va fi împărţită în două clase: cei care sunt sigilaţi cu sigiliul viului Dumnezeu şi cei care au semnul fiarei. Pentru cei din prima categorie, care stau sub aripile protectoare ale Atotputernicului, este făcută făgăduinţa: „Nu trebuie să te temi… e ciuma care umblă în întuneric… o mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia… Şi nicio urgie nu se va apropia de cortul tău" (Ps. 91, 5 – 10).

Plăgile a doua şi a treia cad asupra apelor, transformând marea şi rezervele de apă ale popoarelor într-o putreziciune asemănătoare cu sângele unui om mort. Când oceanul devine un loc al morţii.

Desfăşurând cartea Apocalipsei vor fi afectaţi locuitorii oricărei ţări din lume. Dar copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se îngrozească. Unele dintre cele mai frumoase făgăduinţe din Cuvântul Său dezvăluie planul de a-i proteja pe cei aleşi în timpul acelor zile înfricoşate. Iată una: „Cei nenorociţi şi cei lipsiţi caută apă, şi nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi. Voi face să izvorască râuri pe dealuri şi izvoare în mijlocul văilor; voi preface pustia în iaz şi pământul uscat în şuvoaie de ape" (Isaia 41, 17.18). Sau alta: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine şi apa nu îi va lipsi" (Isaia 33, 16).

Cea de *a patra plagă* este turnată asupra soarelui, căruia i se va

da putere să ardă oamenii cu arşiţa sa. Singurul lor răspuns va fi o blasfemie la adresa Celui Atotputernic. Nu se mai pot pocăi din pricină că pocăinţa este lucrarea Duhului Sfânt, iar El Se va retrage de pe pământ înainte de venirea plăgilor.

A cincea urgie se revarsă peste scaunul sau tronul fiarei, afundând împărăţia minciunii într-un întuneric dens. Există, de fapt, şi o asemănare între aceste plăgi şi plăgile care au căzut asupra Egiptului, odinioară. Acelea erau nişte judecăţi revărsate peste o regiune mică, în timp ce aceste urgii finale vor lovi întreaga lume, pe oamenii oricărui popor. Când Egiptul a fost plin de întunecime, în toate casele lui Israel era lumină.

„Când cel de *al şaselea înger* a vărsat urgia sa, profetul Ioan declară că a văzut „trei duhuri necurate ca nişte broaşte ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura prorocului mincinos" (Apoc. 16, 13). În vechiul Egipt, broasca era un obiect al veneraţiei, iar trei broaşte negre aveau o anumită simbolistică în duhurile zeităţilor păgâne. Introducerea simbolului broaştei în această profeţie este izbitoare. După cum ştim, această mică făptură hibernează, adică dispare pentru un timp, numai pentru a se întoarce mai târziu, să ne tulbure cu orăcăitul ei. Tot astfel, păgânismul şi

Roy Allan Anderson spiritismul au dispărut din timp în timp, cel puţin în lumea apuseană, pentru ca apoi să reapară sub multe deghizări. Gândirea păgână a pătruns în educaţia şcolilor noastre, pretinzând chiar şi multe am-voane. În scenele finale ale istoriei acestui pământ, păgânismul şi spiritismul, sub mantia religiei, urmează să exercite o influenţă uluitoare.

Aceste duhuri necurate ies din gurile balaurului, fiarei şi profetului fals. Puterea propagandei mincinoase a fost amplu demonstrată în timpul celui de al doilea război mondial. Însă ea va atinge punctul culminant în timpul plăgii a şasea, când duhurile demonilor vor strânge popoarele întregii lumi „pentru bătălia acelei mari zile a Atotputernicului Dumnezeu" (vers. 14). Bisericile protestante, ai căror întemeietori au mers până la risc pentru credinţa lor, „vor fi cei dintâi care vor întinde mâna pe deasupra prăpastiei, pentru a se uni cu spiritismul, apoi cu puterea Romei, iar sub puterea acestei întreite influenţe, această ţară (Statele Unite) va păşi pe urmele Romei, călcând în picioare drepturile conştiinţei.

„Deoarece spiritismul imită din ce în ce mai mult creştinismul cu

numele, el are o putere mai mare să amăgească şi să încurce. După concepţia actuală, chiar şi Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului, se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecaţi şi vor fi făcute multe minuni ce nu se pot contesta. Şi pentru că duhurile mărturisesc credinţa în Biblie şi dau pe faţă respect pentru instituţiile bisericii, lucrarea lor va fi socotită ca o manifestare a puterii divine". (*Tragedia Veacurilor*, p.538 – 539 –, ed. 1992).

Prin influenţele combinate ale spiritismului, romano-catolicismului şi protestantismului apostaziat, lumea va fi condusă nu către pace, ci la război. Şi acel război va fi dus împotriva lui Dumnezeu însuşi. Apocalipsa 16, 16 spune că popoarele se vor strânge laolaltă, „într-un loc numit în ebraică Armaghedon".

Desfăşurând cartea Apocalipsei

De-a lungul secolelor, au fost exprimate multe idei cu privire la Armaghedon. De altfel, profeţiile neîmplinite au constituit întotdeauna un domeniu fertil pentru speculaţii. Palestina poate fi centrul dezlănţuirii unui conflict mondial, însă bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic nu va fi limitată la vreo ţară în special. Conflictele sunt mult mai ample decât îşi pot închipui mulţi. Nu există vreo *localizare geografică* pe care Domnul să o accentueze tot aşa de mult ca *descoperirea conflictelor* angajate atunci. Evident, ţara sfântă va fi şi ea implicată, pentru că fiecare ţară de pe pământ vă fi o scenă pentru această bătălie finală. „Împăraţii pământului şi ai întregii lumi" (vers. 14) vor fi implicaţi. Fizic, va fi imposibil să fie adunate toate armatele lumii pe un singur câmp de bătălie. Cuvântul „bătălie" sau „luptă", din acest verset, este tradus din termenul grecesc *polemos*, care adesea este tradus mai degrabă „război" decât „luptă". Poate fi o singură ciocnire sau o serie. În această luptă pe viaţă şi pe moarte, între puterile unite ale întunericului şi urii, pe de o parte, şi ale legiunii luminii şi iubirii, pe de altă parte, întreaga lume va fi un câmp de luptă, iar măcelul va fi atât de groaznic, „că nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi" (Ier. 25, 33).

„Curând, foarte curând, se va da lupta, ultima mare bătălie între bine şi rău, iar pământul nostru urmează să fie câmpul de bătaie, al acestei controverse şi al biruinţei finale. Aici, unde un timp atât de îndelungat Satana i-a condus pe oameni împotriva lui Dumnezeu, urmează ca răzvrătirea să fie pentru totdeauna zdrobită". (E.G. White,

în *The* Review *and Herald*, 13 mai 1902, p.9).

„În curând se va da. lupta de la Armaghedon. Acela pe al cărui veşmânt este scris numele: împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor va conduce în curând oştirile cerului". (*Mărturii*, vol. 6, p.407, ed. 1995).

Descriind scopul deosebit de important al acestui conflict, Ioan spunea: „Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru

Roy Allan Anderson că El este Domnul domnilor şi împăratul împăraţilor" (Apoc. 17, 14). Sau în altă parte: „Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi ostile lor adunate ca să facă război cu Cel ce şedea călare pe cal şi cu oastea Lui" (Apoc. 19, 19).

Cine altul decât cel mai orbit spiritual ar putea să dea greş în a vedea profilul evenimentelor care vor conduce către lupta finală, şi care vor pune capăt dezordinii din omenire, deschizând uşa mult doritei împărăţii a păcii? – " Adevărata înfruntare angajată în Ar-maghedon nu va fi atât de mult materială şi internaţională, cât spirituală. Va fi într-adevăr o luptă între diavol şi popoarele înrăite, pe de o parte/şi Dumnezeu şi poporul Său, pe de altă parte". (W.H. Branson, *Drama of the Ages*, p. 533). Atât de grozavă va fi acea conflagraţie, încât n-ar fi de mirare ca Dumnezeu să-şi trimită îngerii pentru a proteja pe poporul Său şi pentru a curăţa pământul. „În mijlocul timpului de necaz care vine… poporul ales al lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana şi oastea lui nu pot să-i nimicească deoarece îngerii care excelează prin tărie îi vor ocroti". (*Mărturii* voi. 9, p.15, ed. 1991). Înfăţişând acest iminent conflict, profetul loel zice: „Acolo pogoară, Doamne, pe vitejii Tăi" (loel 3, 11). Bătălia măreţei zile a Dumnezeului Atotputernic nu va înceta prin biruinţa unui popor asupra altui pOpor sau a unei alianţe asupra altei alianţe, ci prin apariţia instantanee a lui Iisus Hristos, care coboară cu putere şi slavă de nedescris.

Când îngerul *al şaptelea* îşi toarnă urgia sa, este auzită o voce din cer care spune: „S-a sfârşit". Urmează apoi fulgere, trăsnete şi un mare cutremur de pământ, aşa cum nu a fost niciodată de când există om pe pământ (Apoc. 16, 17.18).

Babilonul cel mare, simbolul unei lumi apostaziate, îşi primeşte acum răsplată deplină. Insulele dispar, iar munţii nu mai sunt de găsit; grindină, cântărind douăzeci şi cinci până la cincizeci de kg, cade din cer. Unii oameni presupuneau că bombardamentele pe care le-am

cunoscut cu câteva zeci de ani în urmă sunt o împlinire a acestei

Desfăşurând cartea Apocalipsei profeţii. Să nu uităm însă că această plagă vine din partea lui Dumnezeu, şi nu din partea oamenilor. Domnul îl întreba pe vremuri pe Iov: „Ai ajuns tu până la cămările zăpezii? Ai văzut tu cămările grindinei, pe care le păstrez, pentru vremurile de strâmtorare, pentru zilele de război şi de bătălie?" (Iov 38, 22.23). Isaia vorbeşte despre „urgia apelor năvalnice", care va trece prin ţară şi îi va nimici pe aceia care şi-au făcut drept adăpost minciuna (îs. 28, 15.18). Daniel vorbeşte despre ea ca despre „un timp de strâmtorare, cum nu a mai fost vreodată" (Dan. 12, 1), iar apoi adaugă: „Poporul Tău va fi eliberat, oricine va fi găsit scris în carte", adică aceea a vieţii.

Înainte de venirea acestei zile de distrugere, Dumnezeu le trimite tuturor câte o invitaţie, să se adune laolaltă şi să-L caute. Toţi aceia care au luat aminte la solia Sa vor fi feriţi de aceste plăgi (vezi Tefania 2, 1 – 3), căci Domnul va fi speranţa poporului Său (loel 3, 16). Atât Psalmul 46, cât şi Psalmul 91 sunt nişte descrieri mişcătoare ale acestui timp de prăpăd pământesc. Poporul lui Dumnezeu va fi adăpostit „sub aripile Sale". În mijlocul întregului vacarm, va avea loc o înviere… în mijlocul zguduirii pământului, al strălucirii fulgerelor şi al bubuitului tunetelor, glasul Fiului lui Dumnezeu strigă pe sfinţii adormiţi". (*Tragedia Veacurilor*, p.591, ed. 1992). Aceasta va fi dovada covârşitoare a supremei puteri a lui Dumnezeu asupra vrăjmaşilor Săi. În timp ce drepţii decedaţi sunt aduşi la viaţă, păcătoşii aflaţi în viaţă sunt ucişi „de strălucirea venirii Sale" (2 Ţes. 2, 8). „Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea, vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt" (Ier. 25, 33). Rămâne ca fiecare dintre noi să alegem cărei grupe vom aparţine în acea zi extrem de importantă.

e.13 Desfăşurând Apocalipsa

JUDECATA FEMEII

DE PE FIARA STACOJIE

Fiind martori ai revărsărilor judecăţilor lui Dumnezeu prin cele şapte plăgi, profetul descoperă acum o avanpremieră a prăbuşirii demonicului sistem al răului, care va conduce în cele din urmă popoarele împotriva lui Dumnezeu.

Apocalipsa 17 şi 18

„Apoi unul din cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine, şi mi-a zis: Vino să-ţi arăt judecata

desfrânatei celei mari, care şade pe ape mari. Cu ea au desfrânat împăraţii pământului; şi locuitorii pământului s-au îmbătat din vinul desfrânării ei! Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile desfrâului ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi spurcăciunilor pământului. Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de

Desfăşurând cartea Apocalipsei sângele sfinţilor şi de sângele mucenicilor lui Iisus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare" (Apoc. 17, 1 – 6).

Identitatea femeii

Vorbirea de mai sus este impresionantă; totuşi, trebuie să ne întrebăm: Cine este această femeie numită „Taină, Babilonul cel mare"? Nu poate fi nicio îndoială cu privire la identitatea ei. Aşa cum ştim, în profeţie, o femeie reprezintă o biserică. Femeia din cap. 12 este un frumos simbol al adevăratei biserici a lui Iisus Hristos, dai" aceasta din cap. 17, decăzută în caracter şi înşelătoare în natură, contrastează în orice privinţă cu cea virtuoasă. Dumnezeu l-a asemănat pe poporul Său cu „o femeie plăcută şi delicată" sau „cu o femeie de casă" (Ier. 6, 2). Dar aceasta nu poate fi găsită acasă deoarece este curtată şi trăieşte cu împăraţii, având relaţii necinstite cu lumea. Nu este îmbrăcată „cu în strălucitor" care este „neprihănirea sfinţilor" (Apoc. 19, 8); ci risipitor împodobită în purpură şi stacojiu, gătită cu aur şi giuvaiere costisitoare. Profetul a mai văzut-o şi îmbătată de sângele sfinţilor şi martirilor lui Iisus. O mai vedea şi în secolele de persecuţie care au urmat, ţinând în mână o cupă „plină de spurcăciuni". În Biblie, expresiile: „spurcăciune", „înşelătorie", „chip cioplit" şi „idol" sunt toate folosite cu acelaşi sens (vezi 1 împ 11, 7.2.3; Isaia 44, 15.19.20). Cupa ei nu este aceea a mântuirii, pentru care se ruga David în vechime (Ps. 116, 13), ci este plină de zei falşi şi spurcăciuni dezgustătoare, cum este şi contrafacerea doctrinelor, preoţia cea falsă, schimbarea Sabatului sau nemurirea sufletului. „Teoria chinurilor veşnice este una dintre învăţăturile rătăcite care constituie vinul nelegiuirii Babilonului, din care dă să bea popoarelor (Apoc. 14, 8; 17, 2)". „Teoria nemuririi sufletului a fost una dintre acele învăţături rătăcite pe care Roma a

împrumutat-o de la păgâni şi a încorporat-o în religia creştinătăţii". (Trag*edia Veacurilor, p.*492, 503, ed. 1992).

Roy Allan Anderson

S-ar putea ca această cupă „din mâna ei" să se refere şi la slujba zilnică sau, în special, la vasul de aur în care se pune împărtăşania despre care se crede că este însuşi trupul lui Hristos. Sfinţită, precum este doctrina transsubstanţiaţiunii pentru un catolic devotat, cu siguranţă că este o idolatrie a spune că acea bucăţică de pâine este cu adevărat Creatorul cerului şi al pământului. De la pricinuirea rănii sale de moarte din anul 1798, papalitatea şi-a croit drum înapoi către prestigiu şi putere. Poate că nimic nu a contribuit mai mult la însănătoşirea ei, aşa cum a făcut-o congresul Euharistie International ţinut în întreaga lume, în care înălţarea unui Hristos euharistie (împărtăşania) a fost punctul dominant.

Biserica părăseşte credinţa cea curată

În studiul celor şapte biserici şi ale celor şapte sigilii, am văzut câtă corupţie a pătruns în biserică în primele secole. Puritatea sa a fost pierdută îndată ce ea a umblat după favoarea lumii. Apoi, puţin câte puţin, a decăzut. Chiar înainte de zilele lui Dante, adică în sec. al XII-lea, gânditorii de seamă şi adevăraţii teologi aplicau în mod consecvent această profeţie la Biserica Romano-Catolică. În *Divina Comedie*, Dante face un rechizitoriu public bisericii legale din zilele sale. Ignaţiu Dollinger apreciază această capodoperă ca fiind „cea mai îndrăzneaţă, cea mai. necruţătoare, cea mai incisivă şi cea mai acuzatoare operă compusă vreodată".

Zgârcenia-ţi diavolească-n căi, Dejale-ntunecă lumea; de-ngenunchere; Striveşti pe buni şi-nalţi pe răi, Păstorii tăi ca tine sunt; o fiere!… O marjă eşti, pe val plutind, Cu regii în adânc dezmăţ trăind… Din şapte capete te-ai înălţat
Desfăşurând cartea Apocalipsei
Şi-n zece coarne gloria-ţi rezistă;
Căci aurul şi-argintul, făr-temei.
Vă sunt ai voştri falnici dumnezei!…
Ah, Constantine, ce rătăciri născut-ai.
Şi răni în suflete adus-ai.
Căci zestrea convertirii ce ne-a strălucit.
E-amarul bogăţiei în inimi încolţit!…
Cântul 19

Spaţiul şi timpul nu ne permit să mai citǎm alţi scriitori contemporani cu Dante. Aplicarea acestei profeţii la Biserica Catolică este, practic, universală. De bună seamă, acei scriitori timpurii, ca Dante, erau şi ei membri ai bisericii din Roma; şi aceasta se întâmpla cu câteva sute de ani înainte de apariţia protestantismului.

Fiara pe care stă femeia, ca şi alte fiare din profeţii, reprezintă puterea civilă sau politică. Susţinută de puterea statului, această femeie, simbolul bisericii apostaziate, este văzută conducând şi controlând popoarele. Ea o face spre propriul ei sfârşit. Cercetătorii istoriei recunosc în aceasta amprenta catolicismului în timpul ultimilor cincisprezece ani, cel puţin oricând şi oriunde a fost destul de puternic să câştige controlul.

Cu ocazia jubileului papei Leon la XII-lea, a fost emisă o medalie care purta pe una dintre feţe chipul său, iar pe cealaltă, un simbol al bisericii Romei, adică o femeie ţinând în mâna stângă o cruce, iar în dreapta o cupă, cu următoarea inscripţie în jurul ei: *Sedet super universum* („Lumea întreagă este tronul ei"). Această neştiută împlinire a profeţiei este numai una dintre multele care pot fi menţionate. Apostazia şi antihristul, despre care a precizat apostolul Pavel că se va ridica şi va fi găsit şezând în templul lui Dumnezeu, pretinzând a fi însuşi Dumnezeu' (2 Ţes. 2, 3.4), nu ţin de viitor, ci sunt chiar astăzi în lume.

Roy Allan Anderson însemnătatea numelui ei

Şi i-a dat un nume: „Taină, Babilonul cel mare", atunci când ritualurile tainice ale vechiului Babilon au pătruns în biserică, s-au pus bazele tainei nelegiuirii. Aşa cum s-a accentuat şi în capitolul 3, ele au luat forma religiei, la scurt timp după potop, şi au constituit o încercare hotărâtă de nimicire a conştiinţei adevăratului Dumnezeu, din sufletul oamenilor.

Nimrod, „un viteaz vânător înaintea Domnului" (Gen. 10, 9), a întemeiat împărăţia Babilonului, iar după moartea sa, după cum spune legenda, destrăbălată şi imorala sa soţie, dornică să-şi păstreze influenţa asupra poporului, a instituit anumite ritualuri în care ea însăşi era adorată ca Rhea, adică „Mama" cea mare a zeilor. Această regină cal-deană este un prototip corespunzător al femeii din Apocalipsa, pe a cărei frunte stă scris numele: „Taină, Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi spurcăciunilor pământului". Atunci când a văzut-o Ioan, ea era îmbătată, însă depravarea ei era aproape

sfârşită, căci îşi aştepta judecata. Profetul a fost uimit, şi este bine că a putut fi. Dezvăluindu-i taina, îngerul i-a spus: „Şi femeia pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împăraţii pământului" (Apoc. 17, 18).

În cartea Apocalipsei, găsim de nouă ori expresia „cetatea cea mare", ca fiind aplicată la acest sistem apostaziat. Femeia reprezintă o putere eclesiastică, iar fiara, o putere politică. În acest simbol, găsim o unire completă a bisericii şi a statului, iar „toţi aceia ale căror hume nu au fost scrise în cartea vieţii" sunt uniţi, în timp ce mărtu isesc ridicarea şi influenţa acestei extraordinare puteri politicoeligioase, înfăţişate ca fiind „fiara care *a fost* şi *nu mai este*, dar *va veni*" (vers.8).

Puterea care a căzut şi s-a ridicat iarăşi

Primind recunoaşterea deplină în momentul în care s-a aplicat decretul lui Justinian, în anul 538 d.Hr., această putere apostaziată

Desfăşurând cartea Apocalipsei şi-a început dominaţia în Roma şi urma să dureze 1260 de ani. De-a lungul acestor secole, a controlat, în mod practic, scena politică a Europei, încoronându-i pe împăraţi şi excomunicându-i pe regii eretici. A primit însă o rană mortală în războaiele lui Napoleon, cu care ocazie însuşi Papa a fost luat prizonier. Această „rană" a fost primită în anul 1798. Unii interpreţi ai Bibliei văd în acest eveniment o împlinire specială a acestui dificil fragment al profeţiei. Puterea „care era", zic ei, a încetat să controleze şi o altă perioadă a existenţei ei se desfăşoară, comparativ descrisă cu perioada „nu mai este". Ea a fost luată în captivitate (Apoc.13, 10) şi mulţi scriitori din acel timp au crezut că ea nu se va mai ridica niciodată. Au fost tipărite chiar unele cărţi ale unor istorici laici, care au accentuat această părere. Însă lui Ioan i s-a arătat că ea se va ridica din nou şi va deveni o putere mondială.

Nu este niciodată înţelept să fii dogmatic atunci când studiezi profeţiile neîmplinite. Principiul biblic este clar: „Iisus a zis: şi v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să aveţi credinţă" (Ioan 14, 29). Desfăşurarea evenimentelor vor clarifica, fără îndoială, multe din pasajele dificile ale profeţiilor.

În timpul ultimului secol, biserica Romei şi-a recâştigat influenţa ei politică, aşa că astăzi este din nou puternică. În anul 1870, a fost precizată dogma papală cu privire la întrupare. Tot în acel an, ea a enunţat şi doctrina infailibilităţii papale. Apoi, în anul 1929, Papa a

primit recunoaşterea unanimă de conducător suprem, ca în anul 1951 să declare doctrina Atribuirii Fecioarei Maria. Dar lucrurile mai mari sunt în viitor, căci „întreaga lume se va mira după fiară" (Apoc. 13, 3). Astfel, unii comentatori ai Bibliei susţin că s-ar putea spune că fiara, sau puterea politică a papalităţii, *a fost* între anii 538 – 1798; că *nu a mai fost* între anii 1798 – 1929 şi că în prezent *există*. Mai mult, ea va fi chiar mai mare înaintea revenirii Mântuitorului.

Roy Atlan Anderson

Aşa cum am văzut în primele capitole, atunci când a primit aceste viziuni, profetul Ioan a fost martor al scenelor din ceruri, când a început judecata şi s-au deschis cărţile. Astfel, el a fost dus în viziune până în timpurile noastre şi, în timp ce sulurile profeţiilor şi ale istoriei se desfăşurau în faţa ochilor săi, a fost îndrumat să scrie ceea ce vedea. În timp ce aceste solii au fost studiate cu inspiraţie şi folos de-a lungul secolelor, ele îşi au aplicarea lor specială în timpul ultimei generaţii a acestui pământ. Prin studiul Cuvântului Său, cu ajutorul Duhului Sfânt, Domnul pregăteşte un popor care să reziste în ultimele zile de înşelăciune şi să fie gata la apariţia Sa. De aceea, profetul era martor al evenimentelor din zilele noastre.

Fiara cu şapte capete în timpul când această profeţie şi-a avut aplicaţia ei specială, cinci dintre cele şapte capete ale fiarei căzuseră. În timp ce n-ar fi înţelept să fim dogmatici cu privire la identitatea precisă a acestor capete, este totuşi semnificativ că există şapte puteri diferite şi distincte, prezentate în Biblie prin simboluri profetice. Ele sunt următoarele:

1. Babilonul (leul din Dan. 7, 4);

2. Persia (ursul, vers.5);

3. Grecia (leopardul, vers. 6);

4. Roma păgână (fiara cu zece coarne, vers. 7);

5. Roma papală sau eclesiastică (fiara cu şapte capete din Apoc.13; de asemenea, cornul care rostea vorbe mari şi hule din Daniel 7, 8 şi Apoc. 13, 2.5);

6. Republicanismul sau democraţia (fiara cu două coarne, vers. 11);

7. Ultima mare confederaţie a răului (fiara stacojie, Apoc. 17, 3). „Marele balaur roşu" din Apoc. 12 nu poate fi un simbol al vreunei puteri, căci, în timp ce reprezintă atacul Romei păgâne

Desfăşurând cartea Apocalipsei asupra copilului Iisus, versetele

care urmează arată lupta sa împotriva bisericii rămăşiţei. De fapt, el cuprinde întreaga perioadă ocupată de toate aceste fiare-puteri, deoarece în spatele fiecărui atac politic asupra poporului lui Dumnezeu stă balaurul, sau prinţul răului. Chiar şi Egiptul antic vorbea ca un balaur. Însă profeţiile apocaliptice din Daniel şi Apocalipsa, care dezvăluie domnia marilor puteri ale păgânilor, încep cu căderea lui Iuda, care apăruse sub domnia lui Nebucadneţar, regele Babilonului, curăţind astfel calea pentru guvernarea neamurilor în lume. Iisus vorbea despre „timpul neamurilor" (Luca 21, 24). „Timpurile Neamurilor" se vor termina la a doua venire.

În toate secolele, balaurul, sau diavolul, îl aştepta pe copilul Iisus ca să se nască. El a existat şi înaintea erei creştine, dar atacurile şi le-a înteţit asupra ultimei şi adevăratei biserici, biserica rămăşiţei. Puterea acestui balaur înseamnă mai mult decât Roma păgână. După cum am văzut deja în capitolul şase, Ioan a fost dus în viziune şi a fost martor la scena judecăţii. În momentul în care marea judecată începea în ceruri (1844), papalitatea se afla în declin. Cu puţin timp înainte, ea primise rana de moarte. În timpul când această profeţie din Apoc. 17 îşi avea aplicaţia, cinci dintre aceste mari puteri căzuseră deja. Acestea erau: Babilonul, Medo Persia, Grecia, Roma păgână şi Roma papală, rana mortală fiindu-i cauzată în anul 1798.

Privind, profetul spunea acum că unul „este", adică exista după anul 1798. Războiul de independenţă din America a înlăturat atât „dreptul divin al împăraţilor", cât şi dreptul divin al majorităţii. Prelaţi şi papi nu şi-au mai aflat un loc în această naţiune în plină dezvoltare. Democraţia şi-a găsit cu adevărat locul în America şi, după cum am observat deja, ea s-a ridicat în timpul declinului papalităţii. Şi, surprinzător pe cât se pare, această profeţie descoperă că principiile libertăţii vor fi în cele din urmă părăsite şi că ceea ce a fost America liberă protestantă va deveni în realitate un aliat al

Roy Allan Anderson

Romei, făcând „o icoană fiarei, care avusese rana de sabie şi totuşi trăia" (Apoc.13, 14). Am orbi dacă n-am reuşi să vedem că însuşi acest lucru se întâmplă astăzi, sub ochii noştri. Rezultatul numirii unui ambasador la Vatican este numai una dintre multele mărturii ale redeşteptării puterii Romei. James H. Ryan, episcop catolic din Omaha, prezentând numirea lui Myron Taylor, în anul 1940, făcea următoarea afirmaţie semnificativă:

„Cu alegerea de astăzi a lui Pius al XII-lea şi reamintirea aprobării aproape universal acceptate, încă proaspătă în sufletele tuturor, locul papalităţii în treburile lumii pare să iasă în evidenţă într-o postură mai curajoasă decât a avut în oricare din epocile lungii sale existenţe. În puţine perioade ale istoriei, papii au exercitat o influenţă mai mare, fenomen interesant care reaminteşte declinul politic în care se afundase papalitatea pe la mijlocul secolului trecut, când în toate părţile oameni reputaţi preziceau anihilarea ei finală şi definitivă chiar în timpul vieţii lor. Dar, de la Leon al XIII-lea la Pius al XII-lea, a curs multă apă pe sub podul politicii internaţionale. împăraţii care existau în zilele lui Pius al IX-lea nu mai sunt; şi imperii care păreau veşnice s-au prăbuşit…

Dacă istoria poate constitui o călăuză pentru viitorul apropiat, absolutismul statului nu va mai reuşi în eforturile sale de a umili Roma, aşa cum a făcut-o ideologia dominantă a secolului al XIX-lea". (New *York Times*, 12 mai 1940).

Într-adevăr, „multă apă a curs pe sub podul politicii internaţionale" şi a fost pusă temelia papalităţii pentru o ridicare grabnică şi o dominare mondială completă. Îngerul însă a precizat că, „atunci când va veni, va rămâne puţină vreme" (Apoc. 17, 10). Această putere nu va mai domina veacurile niciodată aşa cum a făcut-o mai înainte. Puterea sa va fi mare, dar pentru un foarte scurt timp.

Desfăşurând cartea Apccalipsei Coarne fără coroane

Ar trebui accentuată o diferenţă semnificativă între leopardul din cap. 13 şi fiara stacojie din capitolul 17. Fiecare are câte zece coarne, însă, în timp ce coarnele leopardului au zece coroane, în descrierea fiarei stacojii nu se menţionează nicio coroană. Această ultimă fiară, după cum am observat, este demonstrativă pentru o perioadă din istorie când coroanele şi monarhiile sunt demodate într-o mare măsură. Îngerul a spus că cele zece coarne reprezintă zece regi şi totuşi aceştia sunt neîncoronaţi. Ei posedă putere regească şi ar putea fi numiţi mai degrabă dictatori.

În timpul primului război mondial, patru mari imperii s-au sfârşit: German, Rus, Austriac şi Otoman. Aceste mari puteri s-au prăbuşit, iar astăzi nu mai sunt imperii. Multe alte monarhii au dispărut, de asemenea, în ultimele decenii. Se spune ca, între august şi decembrie 1914, au fost dezmoştenite peste două sute de regalităţi, mari sau mici. Cu dispariţia regilor, a devenit la modă ca guvernele să

stabilească republici, şi acestea au apărut în multe ţări. Oricum, aceasta înseamnă mai mult decât o simplă schimbare a structurii guvernamentale în aducerea libertăţii. Istoria a arătat că, dacă puterea este pusă în mâinile oamenilor a căror dragoste după ea este mai mare decât pentru popor, atunci „şeful suprem" sau conducătorul poporului poate fi tot aşa de crud ca orice autocrat care a ocupat vreodată un tron.

„*Toţi au aceiaşi gând*".

Profetul află acum că aceşti aşa-numiţi împăraţi „au acelaşi gând şi vor da fiarei puterea şi tăria lor" (vers. 13). Faptul că ei renunţă la putere în favoarea fiarei este o dovadă a încrederii lor în această împărăţie restaurată. Dar această mare şi proaspătă confederaţie a puterii politice şi eclesiastice este de scurtă durată. Ei împărătesc „timp de un ceas împreună cu fiara" (vers. 12). Unii.

Roy Allan Anderson explică expresia „un ceas" ca o măsură reală de timp, o oră fiind 1/24 parte dintr-o zi; dar 1/24 parte dintr-o zi profetică, sau un an literal, sunt 15 zile. Alţii pretind că este o expresie a unei perioade nedefinite. În orice caz, este vorba de „o mică perioadă de timp", dar suficientă pentru ca această putere reînviată să-şi expună pretenţiile blasfematoare şi aroganţa atunci când zice: „Şed ca împărătească şi nu sunt văduvă" (Apoc. 18, 7). Şi pentru ca să-şi facă şi mai mare nelegiuirea, această confederaţie a răului va decreta sentinţa morţii asupra oricui va refuza să-i acorde respectul. „Toţi cei identificaţi cu ea vor primi, semnul fiarei" (Apoc. 13, 16).

Puterea redeşteptată a papalităţii constituie în realitate un cap, şi atunci când, pentru un scurt timp, fiara împreună cu profetul cel fals îşi vor uni puterile, vor constitui un alt cap, „al optulea". Însă acest al optulea cap este „din numărul celor şapte" (Apoc. 17, 11).

Ea afirmă că „nu sunt văduvă". A rămas însă văduvă atunci când a fost dezbrăcată de putere, în anul 1798, dar, înainte de sfârşitul timpului, ea va fi complet restabilită şi toate „noroadele, gloatele, neamurile şi limbile" o vor respecta (Apoc. 17, 15). Iar împăraţii pământului vor săvârşi adulter spiritual cu ea, adică vor fi într-o alianţă nesfântă cu ea (Apoc. 18, 3). Aceasta va fi cea mai mare unire a bisericii cu statul pe care o va cunoaşte istoria omenirii.

Demascarea Bahilonului

Pentru a-şi pregăti poporul pentru acea nemaiîntâlnită criză, Dumnezeu trimite ultima Sa solie de îndurare. Întreaga lume va fi

luminată de slava. acestei solii (vers. l), care proclamă că Babilo-nul, sau biserica decăzută, „a ajuns un locaş al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte" (vers.2). Simbolul Duhului Sfânt este, după cum se ştie, un porumbel, însă simbolul Babilonului sunt păsările necurate şi urâte, gunoieri care se hrănesc cu hoituri. Prin vrăjitoriile ei, a înşelat popoarele (vers. 23), iar acum, îmbătate din vinul ei.

Desfăşurând cartea Apocalipsei trăiesc într-o alianţă nesfântă cu ea, în timp ce negustorii se îmbogăţesc prin comerţul ei. Babilonul nu este o biserică. În Apoc. 17, 5 ea este numită „mama desfrânatelor". Are ca fiice nişte biserici, şi acestea posedă aceeaşi natură nesfântă; ele sunt aflate bând din vinul ei şi învăţând doctrinele ei care nu sunt în armonie cu Biblia.

Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu", Apocalipsa 18, 4

Aceasta este chemarea lui Dumnezeu pentru ziua de astăzi. „În ciuda întunericului spiritual şi înstrăinării de Dumnezeu a bisericilor care constituie Babilonul, mulţimea adevăraţilor urmaşi ai lui Hristos urmează încă a fi găsită în legătură cu ei. Există mulţi dintre aceştia care nu au auzit niciodată adevărurile speciale pentru acest timp. Nu puţini sunt nemulţumiţi de starea lor prezentă şi tânjesc după o lumină mare. Ei caută în zadar chipul lui Hristos în bisericile din care fac parte. În timp ce aceste organizaţii se îndepărtează din ce în ce mai mult de adevăr şi se unesc mai strâns cu lumea, diferenţa dintre cele două clase se va lărgi şi va avea ca urmare despărţirea. Va veni timpul când aceia care II iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice nu vor mai putea rămâne în legătură cu aceia care sunt „iubitori de plăceri mai mult decât de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea".

„Apocalips 18 arată spre vremea când, ca urmare a lepădării întreitei avertizări din Apoc. 14, 6 – 12, biserica, va ajunge în starea prevăzută de îngerul al doilea, dar poporul lui Dumnezeu care este încă în Babilon va fi chemat să se despartă de legătura cu el. Această solie este ultima care va mai fi dată lumii. Şi ea îşi va îndeplini lucrarea. Când aceia care 'n-au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nelegiuire (2 Ţes. 2, 12), vor fi lăsaţi să primească o lucrare de rătăcire şi să creadă o minciună, atunci lumina adevărului va străluci asupra acelora ale căror inimi sunt deschise să-L primească, şi toţi copiii lui Dumnezeu care există în Babilon vor răspunde chemării: Ieşiţi din el

poporul Meu' (Apoc.18, 4)". (*Tragedia Veacurilor*, p.357 – 358, ed. 1992).

Roy Allan Anderson

Judecăţile lui Dumnezeu sunt gata să cadă prin cele şapte plăgi şi toţi aceia care refuză să se despartă de Babilon şi de păcatele lui vor fi nimiciţi împreună cu el. „Fugiţi din Babilon", era solia lui Dumnezeu către poporul Israel, când vechiul Babilon era aproape de cădere (Ier. 51, 6). Aşa după cum am văzut, plăgile „vor veni într-o zi" (Apoc. 18, 8). Aceasta este o zi profetică, sau un an literal. Când aceia care şi-au pus încrederea în marea putere a acestei lumi mărturisesc prăbuşirea totală a întregii confederaţii politice, economice, religioase, financiare şi educaţionale, ei rămân îngroziţi, strigând: „Vai, vai, Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! într-o clipă ţi-a venit judecata!" (vers. 10). (trad. engleză redă cuvintele „într-o clipă", în „oră" sau „ceas"). De patru ori întâlnim expresia „un ceas": pentru un singur ceas puterile lumii vor împăraţi împreună cu ea (Apoc. 17, 12); „într-un ceas" îi va veni judecata (Apoc. 18, 10); „într-un ceas", „bogăţiile ei s-au prăpădit (vers. 17); şi „într-un ceas", a fost prefăcută într-un pustiu (vers. 19).

Întocmai ca şi constructorii vechiului turn Babel, ale căror strădanii de a clădi un turri cu vârful până la cer au fost zădărnicite, iar ei răspândiţi de o mână divină, structura modernului Babilon, ale cărui păcate „au ajuns până la cer" (vers.5), se va prăbuşi. În cele din urmă, negustorii care s-au îmbogăţit prin belşugul lui, se vor întoarce împotriva lui şi îl vor nimici (Apoc. 17, 16). Conducători de nave, mineralogi, fermieri, comercianţi, sculptori şi industriaşi, toţi vor deplânge distrugerea lui (Apoc. 18, 9 – 17). Pentru că îşi puseseră încrederea în el, şi speranţele lor s-au năruit când au privit cu ochii pieirea lui.

Mai mult de şase ori aflăm că nu va mai exista deloc (vers. 21 – 23). Muzica, industria, finanţele şi comerţul său nu vor mai fi. Nimicirea lui va fi completă, căci Dumnezeu l-a încărcat cu sângele „tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ" (vers. 24), o nemaiîntâlnită imagine a semnelor finale care ne va introduce în

Desfăşurând cartea Apocalipsei părăţia slavei ce vine. Când întreaga confederaţie a răului va declara război lui Dumnezeu şi poporului Său, făgăduinţa este că „Mielul îi va birui... şi cei ce sunt cu El, sunt chemaţi, aleşi, şi credincioşi" (Apoc. 17, 14). Dumnezeu ne-a

chemat prin harul Său. El ne-a ales să fim un popor sfânt; rămâne pentru noi să fim *credincioşi*. Intrarea în împărăţia Sa nu este făgăduită celor care au succes, ci celor care sunt *credincioşi*… Bine, serv bun şi credincios" (Mat. 25, 21).

Servului credincios al lui Dumnezeu i se dă porunca: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul, acoperă pământul şi negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, şi slava Lui se arată peste tine" (îs. 60, 1.2).

„În timpul marii strigări, biserica, ajutată de intervenţia providenţială a Domnului ei înălţat, va răspândi cunoştinţa mântuirii atât de abundent, încât lumina va ajunge la fiecare oraş şi magistrală. Pământul va fi umplut de cunoştinţa mântuirii. Atât de îmbelşugat va întări Duhul lui Dumnezeu o încoronare cu succes a reprezentanţilor Săi activi şi zeloşi, încât lumina adevărului prezent va străluci pretutindeni". (*Evangelism*, p.694).

TRIUMFUL BISERICII ŞI CELE DOUĂ MARI OSPEŢE

„A venit nunta Mielului!" Ce admirabilă temă pentru corul unei imense mulţimi! Şi profetul aude tumultul laudelor înălţate; este cu adevărat o revărsare a biruinţei. Acum, faimosul sistem al răului şi înşelăciunii este doborât. Vestitul şi îngâmfatul Babilon este pustiit, iar sfinţii sunt gata să-şi primească răsplătirea finală. De la tronul lui Dumnezeu se aude invitaţia către toţi servii Săi, mari şi mici, că sunt liberi să-şi rostească laudele. Şi acel cor este ca „vuietul unor ape multe, sau ca bubuitul unor tunete puternice". Mântuiţii strigă triumfători: „Aleluia, Domnul Dumnezeul nostru a început să împărătească! Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-l dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soţia lui s-a pregătit" (Apoc. 19, 6.7).

Apocalipsa 19

Obiceiurile nunţii în Orient. Această izbucnire a bucuriei este una dintre cele mai maiestuoase descrieri din întreaga Scriptură. Dar, ca s-o putem înţelege mai bine, trebuie să o privim prin comparaţia unei nunţi conform cu vechile obiceiuri orientale.

Desfăşurând cartea Apocalipsei în primul rând, *logodna* era considerată o legătură mult mai strânsă decât „logodna" care se face în apus.

O importantă parte a contractului era plata *darului de nuntă*, după care urma un timp de *pregătire* personală a miresei, în timp ce mirele pregătea căminul.

Căsătoria nu era oficiată în biserică, după un ceremonial ca acela cu care suntem noi obişnuiţi, ci cu o simplă ceremonie, în care mirele făcea o recunoaştere publică a cererii sale către mireasă. Aceasta o făcea aruncându-şi mantaua pe umerii ei, în timp ce întreaga procesiune mergea pe strada unde urma să aibă loc nunta.

Sărbătorirea nunţii, sau *ospăţul*, era un eveniment spectaculos care dura uneori zile întregi şi chiar săptămâni. Tatăl mirelui era cel care se îngrijea de acest ospăţ, ce se ţinea de obicei acasă la el. Aceasta era o ocazie de a-l onora pe fiul său, iar în cazul unei nunţi princiare, regele lăsa adesea prin testament un oraş sau o întreagă provincie tinerei perechi, ca semn al afecţiunii şi cinstirii. Acest dar se făcea de obicei chiar înaintea nunţii. Să facem acum aplicaţia.

Cine este mireasa?

În Apoc. 21, 9.10, mireasa este în mod clar definită ca fiind Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim. În alte locuri însă, biserica este numită „mireasa". Şi chiar în cartea Apocalipsei, mireasa este menţionată ca fiind îmbrăcată cu „în subţire, strălucitor şi curat", adică „neprihănirea sfinţilor", expresie aplicabilă materialului unui oraş (Apoc. 19, 8). Este cumva aici vreo contrazicere? Hotărât că nu. Cetatea este mireasa, dar un oraş fără locuitori nu este decât o grupare de clădiri şi străzi. Oamenii care locuiesc în acele case sunt cei ce fac oraşul să fie ceea ce este. Şi Noul Ierusalim, cu zidurile sale de iaspis şi străzile de aur, toate radiind de slava lui Dumnezeu, urmează să fie populate de sfinţii tuturor veacurilor.

e.14 Desfăşurând Apocalipsa

Roy Allan Anderson

Mai mult, despre Cetatea Sfântă nici nu se vorbeşte în cartea Apocalipsei ca fiind mireasa, până ce sfinţii nu vor mai fi deja acolo. Apostolul Pavel denumeşte Ierusalimul Ceresc „mama noastră" (Gal. 4, 26). Deci, el aseamănă biserica cu copiii miresei. Domnul Hristos face acelaşi lucru când vorbeşte despre copiii Săi ca fiind „nuntaşii" (Marcu 2, 19). În parabole, El o aseamănă cu oaspeţii, (Mat. 22, 11), iar într-o altă ocazie, cu „zece fecioare" (Mat. 25, 1). Aceste diferite ilustraţii sunt folosite ca să ne înveţe lecţii importante şi nu sunt nicidecum contradicţii. Ne deschid mai degrabă noi perspective ale descoperirii divine, iar noi avem nevoie de ele ca să putem căpăta o imagine deplină.

Chiar de la începutul istoriei omenirii, Dumnezeu şi-a căutat

supuşi pentru împărăţia Sa. Când Adam a păcătuit, domnia acestei lumi a fost pretinsă de Satana, ispititorul omului. „La împlinirea vremii" însă, însuşi Dumnezeu a coborât în persoana Fiului Său, „să caute şi să salveze ceea ce a fost pierdut", ca, prin sacrificiul propriei Sale vieţi, să poată recupera moştenirea pierdută. El este Răscumpărătorul sau Mielul Ceresc, aşa cum am văzut şi în capitolul 6. Şi nu trebuie să uităm niciodată că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Cor. 5, 19).

Anticipând timpul în care domnia va fi iarăşi dată neamului pierdut, Dumnezeu i-a chemat pe oameni în toate secolele să renunţe la păcatele lor şi să intre în părtăşie cu El. Relaţiile dintre Dumnezeu şi poporul Său au fost adesea ilustrate în Scripturi printr-un mire şi o mireasă (vezi Isaia 54, 5; 62, 5; Ier. 2, 32; 6, 2; Osea 2, 19.20; Mat. 9, 15; Ioan 3, 29; 2 Cor. 11, 2; Efes. 5, 32). Dar cea mai deosebită ilustrare a descoperirii iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său ne este redată în istorisirea trimiterii servului lui Avraam, spre a căuta o mireasă pentru fiul său Isaac. Vezi Geneza 24.

Atunci când Dumnezeu l-a chemat pe poporul Israel, a vorbit despre aceasta ca despre p logodnă. „Te voi logodi cu Mine prin

Desfăşurând cartea Apocalipsei neprihănire", a spus El (Osea 2, 19). Unii separă această exprimare şi se străduiesc să o aplice fie la Israel ca naţiune, fie la biserică, despărţind-o de poporul Israel, bizuindu-se pe un punct de vedere al unei interpretări subiective. Dumnezeu a av-ut în vedere întotdeauna numai o singură biserică, alcătuită din toate popoarele şi din fiecare generaţie. În Fapte 7, 38 citim despre „biserica din pustie". Această biserică a fost în mod cert aceea pe care Moise a scos-o din Egipt şi era numai o parte din adevărata biserică a lui Dumnezeu, care a existat întotdeauna, încă din zilele lui Adam. Pentru această mireasă, sau biserică, Mirele Ceresc a plătit o zestre cu mult mai scumpă decât preţul aurului sau mărgăritarelor. A plătit-o cu propriul Său sânge care a fost dat de bunăvoie.

Din ceruri veni El şi-a căutat-o.
Sfântă mireasă să-i fie.
Cu sânge scump a răscumpărat-o.
Ca viaţă să aibă-n vecie…

Sam. J. Stone După jertfa Sa, a intervenit *un timp de despărţire*, în care El S-a întors în casa Tatălui Său, iar mireasa a rămas să se

pregătească. Urmează ca aceasta „să se îmbrace cu în subţire, strălucitor şi curat. Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor" (Apoc. 19, 8; vezi, de asemenea, şi cap. 7, 13).

În timp ce mireasa se pregăteşte, Mirele găteşte un loc pentru ea. „Mă duc să vă pregătesc un loc", a spus El. „Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine" (Ioan 14, 2.3). Binecuvântată va fi acea primire, când noi vom fi chemaţi alături de El!

Noi am fost aleşi prin Hristos, pentru veşnicie (Efes. 1, 4; 2 Tim. 1, 9), şi nunta a fost anunţată în tot timpul dispensaţiunii Vechiului Testament. Când Fiul lui Dumnezeu a primit trupul omenesc, a

Roy Allan Anderson avut loc logodna; zestrea a fost plătită atunci când El S-a jertfit pe Calvar. De când S-a înălţat la ceruri, mireasa se pregăteşte, iar Mirele îi pregăteşte căminul – Noul Ierusalim. El va reveni în curând şi o va invita să-şi ocupe locul pe care i l-a pregătit.

Înainte ca El să părăsească curţile cereşti, după ceva termina mijlocirea, va merge înaintea Tatălui, Cel îmbătrânit de Zile, şi „I se va da stăpânirea, slava şi puterea pentru ca să slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile" (Daniel 7, 13.14). Apoi se va face anunţul: „Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-l dăm slavă, căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit" (Apoc. 19, 7).

Dacă ne ducem cu gândul la Cetatea Sfântă, ştim că ea este pregătită. Rămâne ca locuitorii acesteia să fie gata, căci Mirele va porni cu toată autoritatea cerului, venind ca biruitor, să ia ce-l aparţine. Apostolul, descriind această scenă, zice: „Apoi, am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios" şi „Cel Adevărat" şi El judecă şi se luptă cu dreptate" (vers. 11, vezi şi vers. 14). Reţineţi impunătoarea înfăţişare a Prinţului Ceresc din versetele 12 şi 13: ochii Săi „ca para focului", capul Său, încununat cu multe cununi împărăteşti, veşmântul însângerat şi un nume atotputernic: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor!" Nu este nicio mirare, deci, că cei necredincioşi, înmărmuriţi şi nepregătiţi, fug la „stânci şi munţi, implorându-i să-i ascundă „de faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului" (Apoc. 6, 16).

În contrast cu aceştia este mireasa aşteptătoare, biserica. Făgăduinţa făcută este următoarea: „Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului" (Apoc.19, 9). Când vine, Mirele îi ia pe ai Săi şi îi duce în împărăţia Tatălui Său, unde vor participa la ospăţul nunţii. Privind

către acel timp, Iisus spunea: „Voi veţi mânca şi veţi bea la masă cu Mine în împărăţia Mea" (Luca 22, 30). Sau: „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăţia Tatălui Meu" (Mat.26, 29).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Când va avea loc nunta îndată ce Iisus, Marele nostru Preot, îşi va termina mijlocirea, va veni înaintea Tatălui pentru a-şi primi împărăţia, şi „împărăţia lumii acesteia a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său" (Apoc. 11, 15). Atunci va avea loc nunta. Aceasta se va întâmpla înaintea revenirii Sale. Sfinţii sunt o parte din acea împărăţie, şi în timp ce ei aşteaptă întoarcerea Mirelui, pot fi pe drept numiţi oaspeţi. Iisus spunea: „Mijlocul să vă fie încins şi făcliile aprinse şi să fiţi ca nişte oameni care aşteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă" (Luca 12, 35.36) (Vezi *Experienţe şi Viziuni*, p. 55, 251, 280 şi *Tragedia Veacurilor*, pag. 390 – 392).

Este adevărat că sfinţii aşteptători constituie mireasa pentru care vine El. împărăţia şi supuşii împărăţiei sunt cu toţii una. Ei merg ca oaspeţi la sărbătoarea nunţii; ca mireasă, împart darul nunţii acordat de Tatăl, ca mărturie a afecţiunii Sale, când „domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Prea înalt… Şi a venit vremea când sfinţii au luat în stăpânire împărăţia" (Dan. 7, 27.22). Minunată stăpânire! Grăbeşte-te, măreaţă zi a lui Dumnezeu!

A doua cină

Versetele cu care se încheie capitolul 19 ne aduc în atenţie o altă cină. Nu este vorba de vreun ospăţ de nuntă al bucuriei şi biruinţei, care va fi sărbătorit atunci când drepţii vor fi adunaţi în faţa Tatălui, ci este tragicul ospăţ al păsărilor de pradă, care se adună să mănânce carnea împăraţilor şi conducătorilor; aceia care, respingând invitaţia la sărbătoarea nunţii Mielului, sunt nimiciţi de strălucirea apariţiei Mântuitorului. Zilele în care trăim sunt zile de pregătire, în timp ce poporul lui Dumnezeu se pregăteşte să întâmpine în pace pe Domnul, popoarele pământului se pregătesc de război şi măcel. Iată chemarea ce-i însufleţeşte: „Pregătiţi războiul, treziţi

 pe viteji, să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război!" (Ioel 3, 9). Iată, lozinca zilelor noastre pare să fie aceasta: „Vorbiţi despre pace, dar pregătiţi-vă de război". Cu siguranţă că secerişul este copt!

Un adăpost sigur

În curând, fiara şi profetul fals, cele două mari sisteme ale înşelăciunii, urmează să fie aruncate în focul nimicitor al lui Dumnezeu (Apoc. 19, 20), iar cei răi, peste măsură de îngâmfaţi şi sfidători, vor fi atunci distruşi „de strălucirea venirii Sale".

Încremeniţi de frică, cei răi, în timp ce-L văd pe Domnul venind cu maiestate şi putere, „vor intra în văgăunile stâncilor şi în crăpăturile pământului de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când se va ridica să îngrozească pământul" (îs. 2, 21). În Isaia 24, 2 citim: „Cum se întâmplă preotului se întâmplă şi poporului, stăpânului, ca şi slugii, stăpânei ca şi slujnicei, vânzătorului ca şi cumpărătorului, celui ce dă cu împrumut ca şi celui dator". Afacerile bancare se vor prăbuşi deodată, iar oamenii vor plânge şi.se vor văicări din pricina pierderilor averilor lor. Palatele domneşti şi aşa-zisele clădiri neinflamabile vor arde ca smoala. Singurul lucru care va rezista în acea zi va fi un caracter dumnezeiesc. Caracterul şi experienţa creştină au fost acelea care au lipsit fecioarelor neînţelepte din parabolă (Mat. 25, 1 – 8). Doar caracterul va rezista încercării în acea mare zi. Dumnezeu zice: „Voi face să înceteze mândria celor trufaşi şi voi doborî semeţia celor asupritori; voi face pe oameni mai rari decât aurul curat şi mai scumpi decât aurul din Ofir (Isaia 13, 11.12). Preţioasă făgăduinţă! Ajută-ne, Doamne, să ne putem pregăti, în timp ce şi Tu Te pregăteşti pentru mi!

Desfăşurând cartea Apocalipsei
Iată-L, coboară pe albul nor.
Şi-aduce-a răilor nimicire.
Cu îngeri mii şi-un ceresc onor, într-o dumnezeiască slăvire.
Aleluia, aleluia, aleluia!
Iisus revine, revine cerescul Mire!
Şi orice ochi – nemijlocit – Vedea-vajaţa Maiestăţii Sale; Iar cei ce nu L-au preţuit, şi L-au străpuns şi pironit, Amarnic şi-adânc vor regreta şi-n munţi de vii s-or îngropa!"

Charles Wesley

BIRUINŢA FINALĂ A LUI HRISTOS ASUPRA PĂCATULUI; MILENIUL

Istoria acestei mici planete din univers este relatarea unei amare lupte dintre două forţe diametral opuse: împărăţia luminii sau adevărului, condusă de Hristos şi Îngerii Săi, pe de o parte, şi împărăţia întunericului sau minciunii, condusă de diavol şi îngerii lui, pe de altă

parte.

Îngerii nu sunt fiinţe umane care au plecat din viaţa aceasta. Ei n-au trăit niciodată pe acest pământ. Sunt fiinţe superioare omului şi au existat cu mult înaintea creării acestei lumi. Ca soli şi reprezentanţi ai lui Dumnezeu, au în supraveghere planurile divine pretutindeni în univers. Şi, ca toate fiinţele inteligente, atunci când au fost creaţi, li s-a dat şi lor libertatea alegerii. Credincioşia lor faţă de Dumnezeu nu a fost ceva forţat, deoarece El doreşte ca toate creaturile Sale să-L servească din iubire, şi nu din teamă sau forţă.

Apocalipsa cap. 20

Război în cer". Capitolele anterioare au arătat că odinioară, înainte de începerea secolelor, răzvrătirea a început între îngeri şi că o treime dintre aceste fiinţe cereşti s-au dovedit neloiale faţă de Dumnezeu… Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi Îngerii Săi s-au

Desfăşurând cartea Apocalipsei luptat cu balaurul, dar n-au putut birui. Şi locul lor nu li s-a mai găsit în ceruri. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui" (Apoc. 12, 7 – 9). Acel război care a început odată în ceruri s-a continuat în toate secolele. Când primii noştri părinţi s-au dovedit necredincioşi faţă de Creatorul lor, cedând supunerii lui Satana, au devenit robi ai păcatului şi aliaţi ai vrăjmaşului lui Dumnezeu. Printr-o subtilă strategie, Diavolul i-a câştigat pe oameni şi, ca uzurpator, a pretins această lume ca fiind împărăţia sa.

Pământul, un câmp de bătălie

Astfel, scena disputei a fost strămutată, iar pământul a devenit câmpul de bătălie al luptei. Aceasta urma să readucă mica noastră lume în armonie cu întregul univers şi să salveze omenirea din stăpânirea lui Satana, deoarece Fiul lui Dumnezeu a părăsit căminul ceresc, a venit pe pământ, a trăit o viaţă fără păcat, a suferit jignirile oamenilor degeneraţi şi a murit în locul altuia. El a făcut toate acestea ca să dea fiecărei fiinţe umane de pe pământ o ocazie de a se smulge din puterea lui Satana şi de a deveni, prin harul lui Dumnezeu, un membru al familiei cereşti. Toţi aceia care cred în El sunt făcuţi fii şi fiice ale lui Dumnezeu şi fiecare înger slăvit devine un sol al Său, trimis ca să ne ajute (Evrei 1, 14).

Păcatul va fi nimicit însă vine timpul când iniţiatorul păcatului – Diavolul – împreună cu toţi îngerii săi şi toţi cei ce-l urmează vor fi

nimiciţi. Atunci, păcatul va fi definitiv stârpit din univers. Aceasta va avea loc la *sfârşitul* celor o mie de ani; sau al mileniului. La *începutul* mileniului, Diavolul va fi întemniţat… Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger care ţinea în mână cheia adâncului şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi

Roy Allan Anderson

Satana şi l-a legat pentru o mie de ani" (Apoc.20, 1.2). Aceasta se întâmplă când Domnul Hristos revine ca „împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor" (Apoc.19, 16). Diavolul este în realitate un bandit supranatural, iar trecerea timpului îl apropie de executarea sentinţei de moarte, în prezent el fiind ca şi reţinut sau legat, aşteptându-şi execuţia.

Lanţul cu care este legat nu poate fi literal, căci un duh nu ar putea fi reţinut de un lanţ material. Este mai degrabă un lanţ de împrejurări, ale cărui zale sunt făcute din situaţii asupra cărora Diavolul şi îngerii săi nu au nicio putere. Să observăm aceste situaţii, ţinând seama că asupra fiecăreia ar putea fi date multe dovezi biblice.

Revenirea Domnului: *literală*, *vizibilă şi personală*

„Dumnezeul nostru vine şi nu tace", spunea David în Psalmul 50, 3. Iisus a spus: „Voi veni iarăşi" (Ioan 14, 3). „Şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi o mare slavă" (Mat. 24, 30). Apostolul Pavel zice: „Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu. Se va coborî din cer" (1 Ţes. 4, 16). Ioan a spus: „Şi orice ochi îl va vedea" (Apoc. 1, 7).

Drepţii adormiţi învie

Iisus a afirmat: „Toţi cei din morminte vor auzi glasul Lai, şi vor ieşi afară din ele; cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă" (Ioan 5, 28.29). Apostolul Pavel declară: „Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor învia în Hristos… Cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Lui" (1 Cor. 15, 22.23). „Căci trâmbiţa va suna, iar morţii vor învia nesupuşi putrezirii" (vers. 52).

Cutremur mare – Oraşe nimicite – Pământ pustiit

Când Iisus va reveni, pământul va fi zguduit. Profeţii, într-un glas, scot în evidenţă acest lucru. „Şi s-a făcut un mare cutremur

Desfăşurând cartea Apocalipsei de pământ, aşa de tare cum de când este omul pe pământ, nu a fost un cutremur aşa de mare" (Apoc.16, 18). „Pământul se rupe, pământul se clatină ca un om beat… în ziua aceea Domnul va pedepsi în cer oştirea de sus, iar pe pământ pe

împăraţii pământului" (îs. 24, 19 – 21). „Mă uit, şi iată, Carmelul este un pustiu; şi toate cetăţile sale sunt nimicite înaintea Domnului şi înaintea mâniei Lui aprinse!" (Ier. 4, 26). „Mă uit la pământ, şi iată că este pustiu şi gol" (vers.23).

Drepţii preschimbaţi fără a gusta moartea

Apostolul Pavel declară: „Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi astfel, vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Ţes. 4, 17). Iisus a zis: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi; şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată" (Ioan 11, 25.26). Ca şi Enoh şi Ilie, sau ca cei care au murit, dar au fost luaţi apoi la cer, din această lume, tot astfel cei drepţi, care sunt găsiţi în viaţă, vor fi răpiţi la cer.

Cei răi ucişi de strălucirea slavei Sale

Când Iisus apare în glorie, priveliştea va fi înfricoşătoare. Apostolul afirmă: „Domnul Iisus va coborî din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu" (2 Ţes.1, 7.8). „Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale" (2 Ţes. 2, 8).

Acele îngrozitoare întâmplări vor aduce prăbuşirea tuturor acelora pe care Diavolul i-a susţinut de-a lungul secolelor. El le-a făcut oamenilor tot felul de făgăduinţe, pe care nu şi le-a putut îndeplini. Tot el a fost acela care I-a spus lui Iisus că I-ar da toate împărăţiile acestei lumi şi slava lor, dacă i S-ar închina (Luca 4, 5.6). Satana nu ar putea îndeplini această făgăduinţă, căci lumea aceasta nu i-a fost dată lui. Într-adevăr, el o pretinde, şi dacă Domnul nu

Roy Allan Anderson l-ar fi învins pe acest vrăjmaş, lumea aceasta ar fi devenit cu adevărat împărăţia lui Satana şi a oştilor sale. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci Domnul Hristos a câştigat biruinţa asupra păcatului şi asupra lui Satana, iar atunci când El va reveni, va lua înapoi moştenirea împărăţiilor acestei lumi, pe care le-a câştigat prin viaţa Sa nepătată, prin moartea în locul altuia, nimicind astfel toate lucrările omului păcătos. „Oraşele vor fi nimicite şi orice zid va cădea la pământ" (Ezech.38, 20). Orice „turn înalt", orice „zid întărit", toate corăbiile şi „orice idol", toate vor fi distruse când Domnul. Se va ridica să îngrozească pământul" (îs. 2, 12 – 21). În acea zi mare, pământul, cu măreţia sa îngâmfată, cu palatele sale îndrăgite şi cu clădirile sale rezistente la orice cutremur de pământ, vor fi reduse

la ruine şi moloz.

Gheena (*prăpastia fără fund*)

Cuvântul din limba greacă *abussos* este acela din care derivă cuvântul românesc „abis". În Romani 10, 7, este tradus prin „adânc" şi este aplicat la mormânt. Traducerea grecească a textului din Geneza 1, 2 foloseşte acelaşi cuvânt, când descrie pământul înaintea creării şale: „Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape, era întuneric". Aproape aceeaşi vorbire este folosită de profetul Ieremia atunci când zice: „Mă uit la pământ şi iată că este pustiu şi gol; mă uit la ceruri şi lumina lor a pierit" (Ier.4, 23). Este evident, deci, că aceasta urmează după ce Domnul revine în slavă, căci vers. 26 zice: „Toate cetăţile sale sunt nimicite înaintea Domnului şi înaintea mâniei Lui aprinse". Totuşi, istoria nu este încă terminată. „Căci aşa vorbeşte Domnul: Toată ţara va fi pustiită, dar nu o voi nimici de tot" (vers. 27). Lucrările omului păcătos trebuie să fie definitiv distruse, înainte ca Dumnezeu să poată reface lumea. Astfel citim: „Iată, Domnul deşartă ţara şi o pustieşte, îi răstoarnă faţa… Ţara este pustiită de tot şi prăpădită; căci Domnul a hotărât aşa" (îs. 24, 1 – 3).

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Apoi zice: „… de aceea sunt prăpădiţi locuitorii pământului şi nu va rămâne decât un mic număr din ei" (vers.6). Aceştia vor fi disprețuitorii harului lui Dumnezeu care au umblat pe calea cea largă a nimicirii. Ei vor fi arşi sau nimiciţi de strălucirea venirii Domnului Hristos. Cei rămaşi, sunt aceia care au primit mântuirea, mergând pe calea cea îngustă ce duce spre viaţă (Mat.7, 13.14). Diavolul va fi legat pe acest pământ pustiit. Odinioară însă, era conducătorul oştilor îngerilor din ceruri (Ezechiel 28, 14 – 19). Prin păcatul său şi-a pierdut acea poziţie înaltă. A fost îndepărtat, s-a afundat şi s-a degradat din ce în ce mai mult. Când Domnul Hristos revine să-i ia pe cei credincioşi, Diavolul şi îngerii săi vor fi reţinuţi pe această planetă şi, timp de o mie de ani, vor fi siliţi să cutreiere în lung şi în lat pustiul întunecat la oraşelor dărâmate şi haosul ce va arăta tragicul rezultat al păcatului.

Cine sunt drepţii?

Iisus spune: „Atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor" (Mat. 13, 43). Când Domnul revine, toţi drepţii, atât cei înviaţi, cât şi cei găsiţi în viaţă, sunt răpiţi ca să fie cu El şi să-L însoţească înapoi spre ceruri, cu Îngerii Săi. În timpul care va urma, sfinţii vor judeca lumea, adică vor studia rapoartele cereşti. „Nu ştiţi că

sfinţii vor judeca lumea?" zice apostolul Pavel. Apoi completează: „Vom judeca pe îngeri" (1 Cor.6, 2.3). Ioan zice: „Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata… Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani" (Apoc. 20, 4, vezi şi Ps. 149, 5 – 9).

Păcătoşii cei morţi nu sunt înviaţi la a doua venire a lui Hristos, căci ei „nu au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani" (Apoc. 20, 5), iar cei aflaţi în viaţă vor fi nimiciţi de slava Sa (vezi 2 Ţes. 2, 8). Aşadar, nu va mai exista nicio fiinţă omenească pe pământ; va fi pustiu cu adevărat.

Roy Allan Anderson

Satana dezlegat

Diavolul va fi în detenţie timp de o mie de ani. „Ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme" (Apoc. 20, 3) …Şi când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat" (vers.7). El va fi legat de împrejurări; de aceea, schimbarea situaţiei îl va pune în libertate şi va ieşi din temniţa lui ca să înşele neamurile… ca să-i adune pentru război" (vers.8). Cea de a doua înviere, care este o înviere pentru judecată, va avea loc la sfârşitul mileniului (vers.5).

A., învierea păcătoşilor

Profetul a asistat în viziune la această uluitoare înviere. El zice: „Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; moartea şi locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele… Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele care erau scrise în cărţile acelea" (vers.13.12). Vorbind despre această înviere, Domnul Hristos spunea: „Vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele… cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată" (Ioan 5, 28.29). „Ceilalţi morţi", adică aceia care au înviat la prima înviere cu ocazia revenirii lui Iisus, „nu au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani" (Apoc. 20, 5). Şi după ce învie, Diavolul va porni să-i înşele (vers.8). Deşi înviaţi prin puterea lui Dumnezeu, ei sunt totuşi vrăjmaşii Săi, iar Satana, ca marele lor conducător, îi va convinge că aceasta este marea lor ocazie să-şi stabilească împărăţia lor veşnică pe pământ.

Cetatea sfântă coboară

Apoi profetul spune: „Şi am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" (Apoc.21, 2). Văzând coborându-se

Desfăşurând cartea Apocalipsei această grandioasă cetate,

radiind de slavă cu zidurile sale de iaspis şi străzile de aur, pe care nu a privit-o niciodată vreun ochi de muritor, văzând-o apoi cum se aşază pe locul vechiului Ierusalim, ostile păcătoşilor rămân uimite şi, consternate, părăsesc scena (vezi Zaharia 14, 5.6). Satana însă îi înşală şi de această dată, făcându-i să creadă că o pot cuceri prin forţă. Şi profetul îi observă cum „s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea prea iubită" (Apoc. 20, 9). Apropiindu-se de cetate, pot zări prin zidurile ei transparente de iaspis şi, spre marea lor stupefacţie, vor recunoaşte pe unii pe care îi dispreţuiseră. Însă aceştia sunt înăuntrul cetăţii şi mântuiţi, în timp ce ei se află afară din cetate şi pierduţi.

Acum, înaintea executării sentinţei judecăţii lor, întreaga dramă a păcatului şi mântuirii le va fi trecută prin faţa ochilor. Deasupra cetăţii slăvite va apărea însuşi Domnul Hristos şi, în timp ce scenă după scenă se perindă panoramic prin faţa lor, ei pot vedea planul lui Dumnezeuvfăcut pentru a mântui această lume pierdută. Ceea ce Ioan a avut privilegiul să vadă în timp ce stătea în sala tronului Celui Veşnic, ca să primească descoperirea lui Iisus Hristos, vor putea toţi să vadă într-o viziune neîntunecată. „Hristos apare acum din nou în faţa vrăjmaşilor Săi. Cu mult deasupra cetăţii, pe o temelie de aur lustruit, se află un tron înalt. Pe acest tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar înjur sunt supuşii împărăţiei Sale… Cei mai aproape de tron sunt aceia care odinioară au fost zeloşi pentru cauza lui Satana, dar care, ca nişte tăciuni scoşi din foc, au urmat pe Mântuitorul lor cu un devotament profund şi puternic". (*Tragedia Veacurilor*, p.609 – 610, ed. 1992).

Atunci, cei răi sunt cuprinşi de simţământul real al pierderii lor veşnice şi un plânset jalnic izbucneşte din piepturile lor când văd, prea târziu, că niciodată nu vor putea fi părtaşi ai împărăţiei lui Dumnezeu. Nu pot fi nicidecum mântuiţi, deoarece ziua mântuirii lor se sfârşise înaintea revenirii Domnului Hristos, adică la începu

*Roy Allan Anderso*ntul celor o mie de ani. Ca şi în cazul lui Esau, pocăinţa lor a avut loc prea târziu. Iosua a spus: „Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov şi pe toţi prorocii în împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară" (Luca 13, 28). Iar cele mai triste cuvinte care vor fi rostite vreodată sunt acestea: „Secerişul a trecut, vara s-a isprăvit şi noi tot nu suntem mântuiţi" (Ier.8, 20).

Distrugerea finală a păcatului

Dramatica istorie a păcatului se va sfârşi numai atunci când cei răi vor fi nimiciţi „cu rădăcină şi ramură". „Din cer, de la Dumnezeu s-a pogorât un foc care i-a mistuit", zice Ioan (Apoc.20, 9). Este o adevărată binecuvântare că Diavolul şi ostile sale sunt nimicite, căci „păcatul odată făptuit, aduce moartea" (Iacov 1, 15). „Şi Diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor" (Apoc. 20, 10). În timp ce nimicirea aceasta este veşnică în efectele sale, totuşi procesul distrugerii va fi „doar o clipă". „Cei răi pier… pier ca fumul" (Ps. 37.20). Când au fost distruse, cele două cetăţi, Sodoma şi Gomora, au fost mistuite de „tăria focului veşnic" (Iuda 7). În cartea Plângerilor 4, 6 citim că Sodoma „a fost nimicită într-o clipă". Este vorba de o „pedeapsă veşnică", şi nu de „a pedepsi veşnic". „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor. Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor, şi nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură" (Mal.4, 1). David spunea: „Încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi" (Ps.37, 10).

„Lupta cea mare s-a sfârşit. Păcatul şi păcătoşii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibraţie de armonie şi de bucurie străbate prin creaţiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viaţa, lumina şi fericirea prin toate domeniile spaţiu

Desfăşurând cartea Apocalipsei lui fără sfârşit. De la atomul cel minuscul până la lumile cele mari, toate lucrurile, însufleţite şi neînsufleţite, în frumuseţea lor neumbrită şi în bucurie desăvârşită, declară că Dumnezeu este iubire". (*Tragedia Veacurilor*, p.622, ed. 1992).

„Lupta se va sfârşi. Necaz şi lupte nu vor mai fi. Cântece de biruinţă vor umple întreg cerul atunci când răscumpăraţii intonează fericiţi melodia: Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, dar care trăieşte iarăşi ca un triumfător biruitor". (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.500, ed. 1994).

După lucrarea nimicirii, Hristos, biruitorul păcatului şi creatorul universului, creează din nou pământul acesta, care devine atunci căminul cel veşnic al mântuiţilor. „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în ţara ta, nici de pustiire şi prăpăd în ţinutul tău" (îs.60, 18). „Durerea şi gemetele vor fugi" (îs.35, 10).

e.15 Desfăşurând Apocalipsa

NOUL PĂMÂNT – CĂMINUL CELOR MÂNTUIŢI

„Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era" (Apoc. 21, 1).

Apocalipsa 21 – 22, 5

În cele din urmă, lupta este terminată şi bătălia câştigată. Această planetă însângerată, unde au dominat întristarea, durerea şi lacrimile, a fost transformată într-un loc al bucuriei şi păcii. Păcatul şi păcătoşii nu mai există. Universul este curat, iar caracterul lui Dumnezeu reabilitat. Cât de preţioase sunt făgăduinţele lui Dumnezeu! „Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou în care va locui neprihănirea" (2 Petra 3, 13). „Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute" (Îs. 65, 17). Chiar şi amintirea păcatului va fi ştearsă.

Cele trei lumi

Apostolul Petru vorbeşte despre trei lumi: „lumea de atunci" (lumea dinaintea potopului), „cerurile şi pământul de acum" (lumea *Desfăşurând cartea Apocalipsei* prezentă) şi „ceruri noi şi un pământ nou" (lumea viitoare) (2 Petru 3, 6.7.13). Iisus spunea: „Fericiţi cei blânzi căci ei vor moşteni pământul" (Mat. 5, 5). Cei blânzi, adică cei care au îndeplinit dreptatea Sa, sunt cei care vor moşteni noul pământ. Dar el nu va fi aşa cum arată astăzi, blestemat de păcat şi lovit de întristare; va fi o lume de slavă scânteietoare.

„În locul unde păcatul s-a înmulţit, harul lui Dumnezeu se înmulţeşte şi mai mult. Pământul însuşi, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, dar şi făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în măreaţa Sa creaţiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din Universul lui Dumnezeu". (*Hristos*, *Lumina lumii*, p.16, ed. 1990).

Chiar de când omul a păcătuit, această lume a fost terenul de luptă între forţele binelui şi răului. Cei blânzi au posedat într-adevăr puţin din el. Dar acum a venit o schimbare, când cei blânzi vor moşteni pământul. Ei nu trebuie să-l cumpere, nici să se lupte pentru el. El este o moştenire salvată pentru totdeauna în favoarea lor. „Şi a venit vremea când sfinţii au luat în stăpânire împărăţia" (Dan.7, 22). Şi în acea zi, „Domnul va fi împărat peste tot pământul… şi nu va mai fi niciun blestem în el" (Zah. 14, 9 – 11)

Şi marea nu mai era

Pământul nostru are mult mai multă apă decât uscat; exact trei cincimi din suprafaţa pământului este acoperită de ape. În zilele lui Noe, „s-au deschis toate izvoarele adâncului” (Gen.7, îl). Aceasta a produs potopul, şi nu numai ploaia. Apoi pământul a fost zdruncinat, rezultând uimitoare schimbări fizice. Astăzi, oceanele par esenţiale lumii noastre. Ele constituie un uriaş sistem sărutat şi un mare rezervor de apă, norii fiind rezultatul evaporării. Pe noul pământ însă, lucrurile vor fi altfel. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo”, zice Ioan (Apoc.22, 3). De fapt. pământul nostru

Roy Allan Anderson zace astăzi sub un întreit blestem. Atunci când Adam a păcătuit, pământul a fost blestemat, producând imediat „spini şi pălămidă” (Gen.3, 17.18). Mai târziu, când a fost comisă crima diabolică împotriva lui Abel, pământul a suferit un alt blestem şi nu a mai produs cu toată puterea sa (Gen. 4, 11.12). După potop, Dumnezeu a zis: „nu voi mai blestema pământul din pricina omului” (Gen. 8, 21). Potopul a fost ultimul blestem din pricina păcatului. De la un capăt la celălalt al pământului, există multe dovezi care ne reamintesc despre păcat şi consecinţele lui. Dar pe noul pământ cicatricele păcatului vor fi şterse. Va mai fi şi acolo apă, după cum reiese din Zaharia 9, 10: „Va stăpâni de la o mare la cealaltă şi de la un râu la marginile pământului”. Însă întinsele oceane, care astăzi despart popoarele, nu vor mai fi.

Cetatea sfântă, *Noul Ierusalim*

Sfânta cetate, care va „coborî din cer de la Dumnezeu” (Apoc. 21, 2), este cetatea pe care a aşteptat-o şi Avraam, cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu… De aceea, lui Dumnezeu nu Îi este ruşine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate (Evrei 11, 10.16). Acest oraş frumos şi întins va fi metropola noului pământ. Acolo va fi tronul lui Dumnezeu, şi pentru acest loc, mântuiţii din toate veacurile s-au adunat, săptămână de săptămână, ca să se închine Domnului a cărui iubire i-a salvat (îs. 66, 23).

O nouă creaţie

„Şi Cel ce şade pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi”, şi nu zice „lucruri noi” (Apoc.21, 5). Pământul acesta nu va mai fi distrus, ci reînnoit. El va fi o veşnică mărturie a marii iubiri dumnezeieşti. Această lume mică, în care însuşi Creatorul a suferit umilirea, ruşinea şi moartea ca să o răscumpere; acest loc unde poporul Său persecutat nu a fost decât străin şi peregrin;

Desfăşurând cartea Apocalipsei acest pământ blestemat de păcat, pe care Satana l-a pretins ca fiind al său, acest pământ urmează să fie refăcut, ca apoi să poată fi căminul celor mântuiţi.

În acea zi, „pustietatea se va veseli şi va înflori ca trandafirul, pustia şi ţara fără apă se vor bucura… Atunci, se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta de bucurie" (îs.35, 1.5.6). Acesta este căminul omului de atâta timp pierdut; pierdut prin păcat, dar răscumpărat prin har. „Prima stăpânire" (Mica 4, 8) va fi restaurată pentru familia omenească, atunci când Dumnezeu va face toate lucrurile noi. El făgăduieşte că va fi o „despăgubire a tuturor lucrurilor" (Fapte 3, 21). Iar Noul Ierusalim va fi capitala veşnică a acestei împărăţii restaurate.

Numai biruitorul va moşteni această împărăţie

Fiecare locuitor al acestei împărăţii va fi pus la probă şi încercat, însă unii, care au trăit pe acest pământ, poate vecinii şi prietenii noştri, sau chiar cei dragi, nu vor fi acolo. Apostolul ne descoperă cine va pierde acea moştenire. Aceştia sunt: „fricoşii, necredincioşii, scârboşii, ucigaşii, desfrânaţii, vrăjitorii, închinătorii la idoli şi toţi mincinoşii" (Apoc. 21, 8). În capul listei sunt fricoşii. Şi ei ar fi putut rămâne pentru veşnicie cu Mântuitorul lor, dar le-a fost frică – prea multă frică – să-L aibă pe Domnul. Le-a fost teamă de ironia prietenilor. S-au temut că pierd prestigiul lor social sau poate funcţia, aşa că au ezitat să accepte solia lui Dumnezeu. Nu au fost nişte păcătoşi notorii, nu au fost criminali, ucigaşi, adulteri sau beţivi; lor le-a fost frică, s-au temut să facă ceea ce ştiau că este drept, aşa că au pierdut împărăţia. În cele din urmă se găsesc în afara împărăţiei, alături de scârboşi, vrăjitori şi desfrânaţi. Pentru a asculta de Dumnezeu trebuie curaj. Te costă să stai de partea adevărului, dar ce groaznic preţ este plătit de toţi aceia care resping cetăţenia împărăţiei lui Dumnezeu!

Roy Allan Anderson

O altă categorie care se va găsi în afara cetăţii este formată din cei necredincioşi; adică aceia care cred că este o dovadă a erudiţiei a pune la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Nici pentru aceia care trăiesc în minciună nu se va găsi loc în acea cetate (vers. 27). Unii care ar evita să spună o minciună, nu vor ezita totuşi să producă o minciună, căci o minciună se poate naşte dintr-o singură privire sau o încuviinţare a capului.

Oraşul sfânt va fi un oraş creştin

La cele douăsprezece temelii ale zidurilor cetăţii se vor afla „numele celor doisprezece apostoli ai Mielului" (vers. 14). Nu va fi un oraş evreiesc, deşi mulţi iudei vor fi acolo. Însă ei nu vor fi acolo pentru că au fost iudei, ci pentru că au fost biruitori prin harul lui Dumnezeu. Acolo, se vor găsi nu numai numele apostolilor, ci şi numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, şi anume pe cele douăsprezece porţi. Ambele dispensaţiuni sunt legate astfel laolaltă. Acolo vor găsi intrare biruitorii din toate neamurile. Oraşul este imens şi este clădit în forma unui pătrat. Vizionarul a aflat şi dimensiunile sale: 1.500 mile. Unii ar ridiculiza orice încercare de a interpreta aceste dimensiuni ca fiind literale. Dacă nu sunt literale, atunci sunt fără însemnătate. Din aceste descoperiri pot fi scoase învăţături minunate, dar nu trebuie să uităm vreodată că însuşi pământul este literal şi că locuitorii lui sunt tot literali. A încerca o spiritualizare a cetăţii sfinte, în afara soliei cărţii, înseamnă a-i pierde valoarea. Dumnezeu făgăduieşte că biruitorii acelei împărăţii veşnice „vor clădi case şi le vor locui; şi vor sădi vii şi le vor mânca rodul" (îs. 65, 21). Atunci, de ce să ne întrebăm dacă cetatea pe care a zidit-o Dumnezeu, şi a pregătit-o pentru aceia care-L iubesc, este literală? Cerul nu este o stare a sufletului; el este o slăvită şi literală împărăţie!

Desfăşurând cartea Apocalipsei

Temeliile zidurilor cetăţii

Pietrele preţioase şi minunatele mărgăritare, care astăzi sunt atât de rare, acolo vor alcătui temeliile zidurilor. Cetatea este deci împodobită cu frumoase giuvaiere.

1. Iaspisul – verde transparent – cu vinişoare roşii; uneori identic cu diamantul;
2. Safirul – albastru ca cerul;
3. Calcedonul – alb-albăstrui sau bleu-ciel;
4. Smaraldul – verde aprins;
5. Sardonixul – cornalian sau culoarea pielii;
6. Sardiui – roşu aprins;
7. Hrisolitul – galben strălucitor sau auriu;
8. Berilul – verdele apelor adânci ale mării;
9. Topazul – verde gălbui;
10. Hrisoprazul – verde pal sau vernil;
11. lacintul – roşu închis sau albastru (două varietăţi);

12. Ametistul – violet.

Această clasificare se aseamănă în unele privinţe cu culorile curcubeului.

Străzi de aur şi porţi de mărgăritar

Cât de bogată este înfăţişarea acestui oraş! Aurul, preţiosul metal pentru care numeroşi oameni şi-au pierdut sufletul, se va găsi sub picioarele răscumpăraţilor în acel loc slăvit. Iar porţile nu se vor închide niciodată. De obicei, cetăţile din vechime aveau doar o singură poartă care era păzită, iar noaptea închisă. Însă această cetate are douăsprezece porţi care nu se vor închide niciodată, căci niciun vrăjmaş nu poate intra într-o ţară aşa de fermecătoare. Porţile sunt de mărgărit. Mărgăritarul este produs prin suferinţă.

Roy Allan Anderson

Atunci când un grăunte mai mare de nisip pătrunde în cochilia unei scoici, se pare că este lucrul pe care îl produce această fiinţă inferioară. A nega existenţa nisipului este un fapt zadarnic, căci el se află acolo, iar o împotrivire este inutilă. Aşa că, încet şi cu răbdare, scoica începe să depună, strat după strat, substanţă sidefie, care în cele din urmă acoperă tăioasele margini ale intrusului, îmbrăcându-l într-o fermecătoare haină, care se întăreşte cu timpul şi devine un mărgăritar frumos. Astfel, încercarea este biruită, iar nenorocirea, transformată în binecuvântare. Toţi aceia care vor intra pe acele porţi fermecătoare vor trece prin mărgăritare, simbolul suferinţei. Prin harul nemărginit al lui Dumnezeu, ei au transformat în biruinţă toate încercările lor, căci orice păcat chinuitor a fost acoperit cu dreptatea Domnului Hristos.

Acolo nu va fi templu

„N-am văzut niciun templu acolo” (Apoc. 21, 22). În serviciul templului ebraic, principala caracteristică a ritualului era jertfa. Însăşi raţiunea de a exista a templului era sistemul jertfelor. Însă în ceruri şi pe pământul cel nou, atât păcatul, cât şi jertfa nu vor mai fi. Singurul lucru care ne va mai aminti preţul răscumpărării noastre vor fi rănile mâinilor, picioarelor şi coastei Mântuitorului. Cei răscumpăraţi vor avea o comuniune neîntreruptă cu Tatăl şi cu întreaga Sa creaţiune, căci „nenorocirea nu va veni de două ori” (Naum 1, 9). Păcatul se va sfârşi. Numai cei mântuiţi vor merge în lumina acelui oraş şi reprezentanţii oricărui popor se vor găsi acolo.

În acea ţară imaculată nu va mai fi nevoie nici de spitale şi nici de cimitire, căci „locuitorii ei nu vor spune: sunt bolnav” (îs. 33, 24).

Oare cum va fi viaţa într-o ţară unde va fi bucurie fără întristare, veselie fără lacrimi şi viaţă fără boală şi moarte? „El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere; pentru că lucrurile dintâi au trecut" (Apoc. 21, 4).

Animale diferite în caracter

Atunci când a creat acest pământ, Dumnezeu a făcut animalele să fie însoţitoarele omului. Dar, prin păcat, orice animal al pământului, în loc să fie afectuos, a devenit propriul său duşman; animalele s-au transformat în fiare. Toate acestea vor fi schimbate pentru totdeauna în împărăţia veşniciei, căci acolo „lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş. Vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună, şi leul va mânca paie ca boul… Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" (îs. 11, 6 – 9).

Pomul vieţii cu fructe vindecătoare

După ce a păcătuit, Adam nu a mai avut acces la pomul vieţii (Gen. 3, 24), ca nu cumva păcatul să devină nemuritor. Tot ce a fost pierdut va fi restabilit. Pentru ca viaţa să poată exista, sunt necesare trei elemente de bază: apă, hrană şi sănătate. Pe noul pământ, sfinţii vor bea din apa vieţii, vor mânca din pomul vieţii, iar rănile le vor fi vindecate de frunzele lui (Apoc. 22, 1.2). Iată, deci, tabloul profetic al lui Dumnezeu pentru o desăvârşită îndeplinire a nevoilor noastre, desăvârşită părtăşie, desăvârşită protecţie şi ocazia unei desăvârşite serviri pentru El, a cărui iubire a făcut-o posibil.

Având o viziune a slavei acelei împărăţii, Uriah Smith, în excelenta sa carte *Profeţiile lui Daniel şi Apocalipsa*, la pag. 781 – 783, spune: „Astfel, sfinţii vor fi adunaţi pentru a se bucura unul de prezenţa celuilalt, pentru veşnicie.

Cu frunţile scăldate-n razele slăvirii, 5 uave *nimburi siderale, şi-acoperite cu mantia măririi*".

Roy Allan Anderson

…Locul întâlnirii celor mântuiţi are în primul rând atracţie. Iisus, figura cea mai luminoasă a zecilor de mii, va fi acolo. Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, în slava căruia soarele dispare precum se risipesc stelele la apariţia zorilor, va fi acolo. Cetatea din iaspis şi aur,

al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu, este acolo. Râul vieţii, strălucind de slava lui Dumnezeu şi pornind din tronul Său în infinită curăţie şi pace, este acolo. Este şi pomul vieţii cu frunzele sale vindecătoare şi fructele dătătoare de viaţă. Acolo vor fi Avraam, Isaac şi Iacov, Noe, Iov şi Daniel, profeţii, apostolii şi martirii, elita societăţii creştine. Privelişti de neasemuită frumuseţe se vor găsi acolo; pajişti înverzite, de basm, flori care nu se vor ofili niciodată, râuri ce nu vor seca vreodată, roade într-o varietate care nu se va sfârşi niciodată, fructe ce nu vor putrezi, coroane ce nu se vor veşteji, harpe care nu cunosc niciun dezacord şi orice altceva de care un gust curăţit de păcat şi ridicat în câmpia nemuririi îşi poate face idee sau gând ce să tânjească; toate acestea vor fi acolo.

Şi noi trebuie să fim acolo! Să ne încălzim şi noi la zâmbetul iertător al lui Dumnezeu, cu care am fost împăcaţi şi unde păcat nu va mai fi. Acolo vom avea acces la acel izvor nesecat de viaţă şi la fructul pomului vieţii şi niciodată nu vom mai muri. Trebuie să ne odihnim la umbra ramurilor sale, care sunt în folosul popoarelor, ca niciodată să nu mai obosim. Trebuie să bem din izvorul apei vieţii ca să nu mai însetăm niciodată şi să ne scăldăm în rouă lui argintie ca să fim întăriţi; trebuie să ne plimbăm pe nisipurile sale de aur şi să simţim că nu mai suntem peregrini. Trebuie să schimbăm crucea cu coroana şi să ne dăm seama că zilele umilinţelor noastre s-au sfârşit. Să lăsăm bastonul, ca să luăm o ramură de palmier şi să vedem că într-adevăr lunga noastră călătorie s-a terminat. Trebuie să ne dezbrăcăm armura de luptă pentru a îmbrăca veşmintele albe ale triumfului, ca să simţim că lupta s-a terminat cu adevărat şi că biruinţa a fost câştigată. Trebuie să ne schimbăm uzatele şi prăfuitele straie ale peregrinării noastre, pentru slăvită

Desfăşurând cartea Apocalipsei înveşmântare a nemuririi, şi să simţim că păcatul şi blestemul nu vor mai putea niciodată să ne întineze…

O, zi a odihnei şi triumfului, a oricărei bunătăţi, nu întârzia să-ţi arăţi zorii! Trimite-ţi grabnic îngerii, ca să-i adune pe cei aleşi şi să fie împlinită făgăduinţa care poartă cu ea aceste neasemuite glorii!

AMIN. VINO DOAMNE IISUSE!

EPILOG

Măreaţa sărbătoare s-a terminat şi ultima cortină a căzut. Profetul ne-a condus scenă după scenă şi ne-a înfăţişat pe Domnul

Hristos şi grija Sa faţă de poporul Său. Am fost martori că biserica a trecut prin zdrobitoare lupte, suferind amare persecuţii, şi totuşi a supravieţuit, biruindu-şi vrăjmaşii. Permanenta sa aspiraţie, cea care în mod continuu a îndrumat-o mereu înainte, i-a găsit în cele din urmă un sălaş în ţara veşniciilor. Convingerea că Mirele ei va reveni a fost întotdeauna „fericita ei speranţă", steaua prin care mersul ei neabătut *i-a* fost călăuzit.

Apocalipsa 22, 6 – 21

În timp ce frumuseţile noului pământ şi gloriile cetăţii ne împresoară pe neaşteptate în scenele de încheiere ale dramei, rămânem emoţionaţi şi sobri. Ne sunt foarte cunoscute cuvintele: „Nimic întinat nu va intra în ea… ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului" (Apoc. 21, 27). Ea este într-adevăr o cetate sfântă şi totuşi va fi locuită, fiecare dintre locuitorii ei fiind un biruitor, împărăţia slăvită a Domnului Hristos va fi căminul cel veşnic ai drepţilor din toate veacurile.

O ultimă salutare a vizionarului

Şi acum, ca să zicem aşa, vizionarul păşeşte înainte şi, rămânând în faţa cortinei, ne va spune un ultim cuvânt. Este nerăbdător să ne impresioneze cu acest gest, căci lucrurile pe care le-am văzut sunt „vrednice şi adevărate". Binecuvântări îmbelşugate sunt de asemenea rostite asupra aceluia care „păzeşte cuvintele proorociei din cartea aceasta" (Apoc. 22, 6.7). Domnul, ştiind că

Desfăşurând cartea Apocalipsei solia acestei cărţi va fi nedorită în unele părţi şi că unii voi încerca chiar să-i schimbe cuvintele, ne va spune El însuşi acest ultim cuvânt, ca să ne asigure totodată şi de importanţa cărţii… Eu, Iisus, zice Domnul, am trimis pe Îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici… Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta" (vers. 16 – 19). Solemne cuvinte, într-adevăr! Şi ele accentuează încă un mare adevăr, şi anume că această solie nu vine din partea vreunui om, ci de la însuşi Domnul nostru Iisus Hristos.

O carte nesigilată

Cartea Apocalipsei nu este sigilată. Odinioară, o parte din profeţiile lui Daniel au fost sigilate. Lui Daniel i s-a poruncit să ţină

ascunse cuvintele şi cartea să fie pecetluită până la vremea sfârşitului (Dan. 12, 4). Dar lui Ioan, dimpotrivă, i s-a spus desluşit: „Să nu pecetluieşti cuvintele proorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape" (Apoc.22, 10). Chiar dacă nu ar exista vreo altă dovadă, decât numai această singură afirmaţie, este suficient să se dea pe faţă netemeinicia şi falsitatea interpretărilor futuriste. Futurismul este acea metodă de interpretare care se străduieşte să plaseze aceste profeţii într-un viitor foarte îndepărtat, ca şi cum ele nu au avut nicio solie pentru biserica din timpul secolelor. Aceia care urmează această eroare papală, care a fost născocită ca un atac direct asupra Reformaţiunii, vor pierde din vedere însuşi scopul cărţii, adică pregătirea unui popor pentru a-L întâmpina pe Domnul său. Sau a încerca plasarea acestor profeţii după ce Domnul Hristos şi-a luat la Sine biserica, s-ar face poate neintenţionat chiar greşeala despre care Ioan a amintit să nu fie făcută. Cartea

Roy Allan Anderson

Apocaâipsei nu este numai o carte a viitorului. Profeţiile ei şi-au avut totodată o luminoasă aplicare în întreaga eră creştină.

Uşa harului închisă încercare sfârşită

Niciodată nu au fost rostite cuvinte mai solemne decât acelea pe care le găsim în versetele 11 şi 12: „Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe. Şi iată, Eu vin curând, şi răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după faptele lui".

Chiar înaintea revenirii Domnului Iisus, cazul fiecărui bărbat, femeie, băiat sau fată din această lume va fi hotărât pentru totdeauna. Când Judecătorul întregului pământ rosteşte acele cuvinte înspăimântătoare şi solemne, va fi o sentinţă fără drept de apel sau rejudecare. Nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim măcar o sugestie cu privire la vreo altă şansă. De fapt, omenirea nici nu mai are nevoie de vreo altă ocazie. Atunci când Marele Judecător al curţii cereşti cercetează cazurile noastre, ţine seamă de orice influenţă care a jucat vreun rol în viaţă; mediul copilăriei, ocaziile de educaţie şi religioase, tovarăşii, precum şi legăturile întregii vieţi, toate sunt notate şi judecata se va face în funcţie de toate acestea... Domnul numără popoarele scriindu-le: Acolo s-au născut, iar despre Sion este zis: „Toţi s-au născut în el" (Ps. 87, 6.5). Oamenii nu vor fi judecaţi

numai după ceea ce au făcut, ci mai degrabă după ceea ce au avut ocazia să facă, fie că au făcut, fie că nu. Marele Judecător va da oricărui om „potrivit cu lucrarea pe care o va face".

Suprema fericire

Dintre cele şapte fericiri care se află în cartea Apocaâipsei, aceasta este cea din urmă: „Fericiţi sunt cei ce păzesc poruncile Sale, ca să poată avea dreptul la pomul vieţii şi să intre pe porţi în

Desfăşurând cartea Apocaâipsei cetate" (Apoc.22, 14). Cuvintele: „Fericiţi sunt cei ce păzesc poruncile Sale" au fost traduse m, cori cu: „Fericiţi sunt cei ce îşi spală hainele". Totuşi, interpretarea celor mai vechi manuscrise este conformă cu Versiunea Autorizată, precum este clar din scrierile primilor cronicari creştini, care citau la rândul lor din manuscrisele mai vechi, care astăzi nu ne mai sunt accesibile. Aceştia susţin modul de exprimare aşa cum se găseşte în Versiunea Autorizată, adică: „Fericiţi sunt cei ce păzesc poruncile Sale". În tot cazul, aceia care într-adevăr şi-au spălat hainele vor fi aflaţi mergând împreună cu Domnul lor şi păzind poruncile Sale. De fapt, neascultarea a fost aceea care i-a izgonit din Eden pe primii noştri părinţi şi le-a luat dreptul la pomul vieţii. De aceea, numai prin jertfa aâotispăşitoare a lui Hristos, cât şi printr-o viaţă de desăvârşită ascultare, prin harul Său vom putea fi repuşi în Paradisul lui Dumnezeu, ca să putem avea acces din nou la pomul vieţii.

Ultima invitaţie

„Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino! Şi cine aude să zică: Vino! Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!"

(vers. 17).

Ultima poruncă a lui Dumnezeu dată lui Noe înaintea potopului, în urma căruia a fost ştearsă de pe faţa pământului generaţia sa, a fost: „intră în corabie tu şi toată casa ta!" (Gen.7, 1). Apoi citim: „Şi Domnul a închis uşa" (vers. 16). Un apei similar se va face omenirii înainte ca ultimele judecăţi ale lui Dumnezeu să fie revărsate asupra ultimei generaţii. Cât de duios este acest apel şi cât de mult cuprinzător! Oricine doreşte poate veni! Cerul este liber; ei este un loc pregătit pentru un popor pregătit şi toţi cei ce vor pot primi invitaţia. Iisus ne cheamă să venim şi să bem din izvorul curat al fericirii cereşti. El zice: „Voi, care sunteţi peregrini, măcinaţi de griu' şi obosiţi, veniţi! Fiţi părtaşi împreună cu Mine la căminul Meu de pace. bucurie şi dragoste, un cămin care nu va fi străpuns

Roy Allan Anderson niciodată de suferinţă, întristare şi păcat. Pentru tine l-am pregătit; pentru tine am suferit, am sângerat şi am murit. Am luat locul tău într-o lume de întuneric şi moarte, ca să poţi fi părtaş cu Mine în împărăţiile luminii şi iubirii". Tu, cel istovit, primeşte deci această invitaţie. Este pentru tine! Vino! Primeşte-o întru totul! Este a ta, fără bani şi fără plată! Şi după ce ai primit această invitaţie nu vrei să mergi să spui şi altora? Cine aude să zică: „Vino!"

Şi cine aude să zică: „*Vino*!"

De obicei, o caravană de cămile care străbate deşertul nu – merge grupată. De multe ori, nu mai puţin de o jumătate de milă le desparte pe unele de altele. Dar atunci când conducătorul caravanei descoperă apă în depărtări, este dator să se întoarcă şi, făcând un semn cu braţul, să strige: „Veniţi! Apă!" Cel ce aude face acelaşi lucru pentru următorul, anunţându-se în felul acesta unul pe celălalt, până ce şirul desfăşurat al călătorilor au auzit ştirea că s-a găsit apă. Faptul că a auzit este datoria fiecăruia să dea de veste celuilalt.

Iubite prieten, nu vrei şi tu să transmiţi mai departe vestea cea bună? Mântuirea este gratuită pentru oricine. În acea ţară minunată a luminii şi dragostei, cei răscumpăraţi vor putea să contemple vastele minunăţii ale împărăţiei lui Dumnezeu. Acolo, orice înzestrare de cunoştinţe se va dezvolta, iar mintea nu va obosi niciodată în timp ce va cugeta la Dumnezeu. Cu o ambiţie sfântă, toţi cei creaţi de El se vor angaja în noi şi avântate proiecte. Noi descoperiri vor stimula mintea, în timp ce toate comorile universului vor fi deschise oricărei cercetări pentru întreaga oştire a răscumpăraţilor. Urmându-L pe Miel oriunde merge El, ei vor „zbura neobosiţi vreodată către lumile îndepărtate" şi vor afla istoria dragostei divine, de pe buzele fiinţelor imaculate. În acea lume a desfătării, orice proiect nobil va putea fi dus înainte fără vreo piedică. Muzica, ştiinţa, literatura, artele, vor fi la îndemâna fiilor şi fiicelor oamenilor şi, cu o

Desfăşurând cartea Apocalipsei viziune neumbrită, răscumpăraţii vor privi gloria vastei Sale creaţiuni. Spre marea lor satisfacţie, fiecare facultate le va fi dezvoltată. Şi, în comuniune cu fiinţele cereşti, ei se vor dezvolta într-un belşug de armonie veşnică, cerească, unde stele, sori şi sisteme, toate într-o desăvârşită ordine, înconjoară tronul Dumnezeirii.

Cu înălţătoarea viziune de mai sus, am ajuns la sfârşitul acestei minunate cărţi, ale cărei cuvinte de încheiere sunt următoarele: „Cel ce

mărturiseşte aceste lucruri zice: „Iată, Eu vin curând, Amin”. Iar răspunsul nostru trebuie să fie în cuvintele lui Ioan: „Amin, vino Doamne Iisuse! Şi harul Domnului Iisus Hristos să fie cu toţi. Amin!”

e.16 Desfășurând Apocalipsa

IISUS HRISTOS – CENTRUL CĂRŢII

Fiecare capitol conţine o descoperire specială a persoanei Domnului Hristos. Astfel, exprimând în idei principale această afirmaţie, ÎI găsim după cum urmează:

Cap. 1 – ca jertfă ispăşitoare şi Mare Preot

Cap. 2 – ca Cel minunat şi Cel ce mustră bisericile cu blândeţe

Cap. 3 – ca Creator şi Cel ce îşi împarte bogăţia cu oamenii

Cap. 4, 5 – ca Mielul lui Dumnezeu înjunghiat de la întemeierea lumii şi centrul închinării

Cap. 6 – ca Mare Conducător al bisericii, pornind biruitor ca să biruiască

Cap. 7 – ca Miel într-o mulţime curăţită prin sânge

Cap. 8, 9 – ca Cel ce primeşte rugăciunile sfinţilor şi împiedică puterile răului

Cap. 10 – ca înger ce cuprinde pământ şi ape, anunţând că mu va mai fi timp” Cap. 11 – ca Cel ce primeşte de la Tatăl împărăţiile acestei lumi

Cap. 12 – ca Pruncul făgăduit care a biruit moartea şi S-a urcat pe tron

Cap. 13 – ca Autor al cărţii vieţii Mielului, care cuprinde numele adevăraţilor închinători. Cap. 14 – ca Miel de pe Muntele Sionului, trimiţând lumii ultima

Să solie de îndrumare. Cap. 15, 16 – ca Miel ce cuprinde lauda, dar ale cărui judecăţi nimicesc împărăţia apostaziată. Cap. 17, 18 – ca Miel ce îşi cheamă poporul din Babilonul spiritual Cap. 19 – ca împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor ce vine

Cap…20 – ca înger ce leagă şi nimiceşte pe diavol

Cap. 21 – ca Creator din nou al tuturor lucrurilor şi Cel ce şterge orice lacrimă

Cap. 22 – ca Judecător ce aduce răsplătirile finale şi trimite o ultimă invitaţie unei lumi sortite nimicirii.

SĂ ŞTII CEEA CE URMEAZĂ

Cartea biblică a Apocalipsei conţine un mesaj din partea lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, către toţi creştinii. Scopul ei este să arate

tuturor creştinilor evenimentele care au să se întâmple în curând. Şijânţeleasă cum se cuvine, ea descoperă sensul din spatele evenimentelor care alcătuiesc istoria tulburatei noastre planete, prezentându-ne totodată şi noul pământ.

Dumnezeu a rezervat o binecuvântare pentru toţi aceia care vor citi şi asculta cuvintele acestei descoperiri a lui Iisus Hristos. Pentru cei mulţi care vor dori să înţeleagă mai bine cartea Apocalipsei, Roy Allan Anderson a alcătuit această lucrare. Singurul său scop este de a face din această ultimă carte a Bibliei… o adevărată descoperire a lui Iisus Hristos, Cel care ţine în mâinile Sale atât destinele planetei noastre, cât şi viitorul tău personal.

Roy Allan Anderson este un experimentat cercetător al Bibliei şi printre alte lucrări editate de el mai sunt: *The God-Man*, *His Nature and Work*, *Preachers of Righteousness Secrets of the Spirit World*.